

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 553

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

**Ένα μουσικό
τεμάχιο:**

“ΔΕ ΣΕ ΧΟΡΤΑΙΝΩ”

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ
Κ. ΓΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

ΣΤΙΚΟΙ: Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ - ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

“ΑΣΠΙΟΤΗ - ΕΛΚΑ,”

Εβδομαί

Συνέντευξις

Μιά κι' είδα πώς συνάδελφοι πολύ σπουδαίοι — φτού τους!
νά μην άβασκαθοῦνε—

Επήρανε συνέντευξη γραμμή, τοῦ ἑαυτοῦ τους
γιὰ νά λανσαρισθοῦνε.

Εἶδα κι' ἐγώ ὁ φουκαράς πώς ἦτανε γραφτό μου
νά πάρω μιὰ συνέντευξη ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου!

Καὶ ἐπειδὴ τὸ κάθε τί μ' ἀρέσει καθαρό
αὐτὰ πὺ πρὶν σὰς εἶπον

Εἰς τὸ «Σαββατοκύριακο» συνέβησαν θαρρῶ,
ποῦ θέσιν ἔχει ἐξέχουσιν ἐσχάτως εἰς τὸν Τύπον.

Λοιπὸν ἐπὶ τοῦ θέματος, τὸν ἑαυτό μου εἶδα
μιὰ μέρα στὸ γραφεῖο του, σὲ μιὰ ἐφημερίδα

ποῦ ἔγραφε πυρετωδῶς
κι' εἶχε γεμίσει ἡ ὁδὸς

χειρόγραφα, χειρόγραφα, μὲ στίχους ὅλα πλείστους
ποῦ καὶ τοὺς ἀναγνώστας του, τοὺς πιότερο ἀπλήστους·
θὰ ἱκανοποιούσαν.

Ἐξῆ κλητῆρες ἐν στολῇ τὰ ἐτακτοποιούσαν.

Καὶ εἶπα: —Καλημέρα σας ὦ! Ἑαυτέ μου ἐξαίρετε
Καὶ συνεχίζων: —Ξέρετε,

προσέθεσα στὰ γρήγορα
νά μοῦ φερθῇτε θάθελα ὀλίγον εὐπροσήγορα.

μιὰ «έντερβιού» ἐπιθυμῶ.

Μ' ἀπάντησε χωρὶς θυμό:

—Κύριε, εἶμαι μέγας!

Μ' ἀρέσει ὁ λαχανόκηπος

καὶ ἀγαπῶ τὰς αἰγας!

Μ' ἀρέσουν τέλος αἱ ἄκται,

Ἐπίσης ἀγχιπῶ τὴν «Κ.Τ.Ε.»

καὶ μετ' αὐτὴν τὸν «Σ.Ε.Γ.Α.Σ.»

(Τὶ «έντερβιού»! Τὶ θρίαμβος,

ποῦ ὠχριά ὁ ἱαμβος,

καὶ τρέμουνε τὰ μέτρα

κι' ὁ στίχος σπάει πέτρα!

Γιατὶ Ἑγώ, τ' ὁμολογῶ

κι' ἂν μόλις ἔσκασ' ἀπ' τ' αὐγὸ

εἶμαι, μωρὲ παιδιὰ Ἑγώ

κι' ἤμουν Ἑγώ καὶ πρὶν νὰ βγῶ).

—Ὁ Σαίξπηρ σὰς ἀρέσει;

—Μωρὲ δὲ βρέθηκε κανεὶς, τότε νὰ τὸν βαρέσῃ;

Τὸ ἔργο του τὸ δυνατὸ καὶ τόσο περιβόητο

εἶναι φρικτὰ ἡλίθιο.

—Τὶ λέτε περὶ Βόϊτο;

—Κι' αὐτὸς ἦτανε μάπας

—Ὁ Ἴψεν;

—Ἄλλος φουκαράς καὶ συγγραφεὺς τῆς Φάπας.

—Μοῦ φαίνεται πὺς αὐστηρὸς ὀλίγον τί ἐφάνη

—Γελοῖος ἦταν, φίλτατε, καὶ ὁ Ἀριστοφάνης

—Μὰ τώρα εἶν' ὠμότερος!

—Ὁ Γιαννουκάκης ἀπ' αὐτὸν ἀπείρως προτιμότερος.

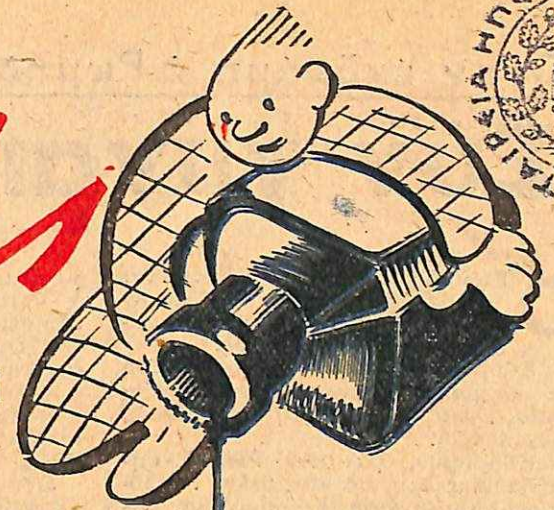
Μὰ καὶ οἱ Ἑξῆ λόγιοι πὺ βγάζουνε τὸ «Χρόνος»

ποῦν' ὡς γνωστὸν ἐφημερίς καὶ διαλεχτὸν ἐντρύφημα

—διάττον δὲ ἀπείρως—

κι' εἶπαν τὸ πὺδ περίφημο ἀπ' ὅλα τὰ περίφημα:

—Ὁ «Χρόνος» ἔχει βρὲ παιδιὰ, Ἐξῆντα δυὸ ἡμέρας!

ΤΕΤΑΡΤΗ

4

Μαΐου 1938

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΤΟ ΡΟΔΟ

ΤΟΥ ΙΣΠΑΧΑΝ

Μιὰ ἀνατολίτικη
λυρική ἱστορία

τοῦ κ.

ΑΛΕΚ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Εὐ.—

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.
1. Τ. 10814
1808-85
35282

Όταν έκδρομη ο Ρωμηός

Σύν γυναιξί καὶ τέκνοις!

Ο Ρωμηός παρεξηγεί τὰ πάντα. Αυτό όμως που έχει παρεξηγήσει περισσότερο από κάθε τι άλλο είναι οι έκδρομες. «Έκδρομη», γιὰ όλα τὰ μέρη του κόσμου, σημαίνει «σπόρ», πεζοπορία, λιτό φαί, καθαρὸς ἀέρας, φυσική ζωή.

«Έκδρομη», γιὰ τὸν Ρωμηὸ σημαίνει ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα: Χουζούρι, καλοπέραση, ξεκούρασμα, καλὸ κρασί, τραγούδι, χορὸς καὶ παρεξήγηση.

Ο ξένος πηγαίνει στὴν ἐξοχή γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ ὀξυγόνο. Ο Ρωμηὸς πηγαίνει γιὰ νὰ κλειστή στὸ πρῶτο καφενεῖο πού θὰ συναντήσῃ καὶ νὰ παίξῃ... τάβλι!

Ο ξένος γυρίζει ἀπ' τὴν ἐκδρομὴ του μὲ ἐλαφρὸ στομάχι καὶ μὲ μιὰ εὐχάριστη κούραση. Ο Ρωμηὸς τύφλα στὸ μεθύσι καὶ μ' ἓνα στομάχι ἀθλιο ἀπ' τὴν πολυφαγία.

Οι Ρωμεικές ἐκδρομές εἶνε ἀνεκδιήγητες.

Βδομάδες πρὶν — γιὰ νὰ μὴ ποῦ με μῆνες — προετοιμάζονται.

—Εἰδοποιήσες τὸν Γεράσιμο;

—Ναί.

—Θάρρῃ;

—Θάρρῃ μοῦπε.

—Ἡ Χαϊδὼ θάρρῃ;

—Δὲν ξέρουμε ἀκόμα. Εἶνε τὸ μικρὸ τῆς ἀρρωστο καὶ δὲν ἔχει ἀνθρώπο νὰ τὸ ἀφήσῃ.

—Καὶ δὲν τὸ παίρνει μαζί;

—Ποῦ νὰ τὸ σέρνῃ στὰ θουνά;

—Ποῖα θουνά; Στὸ Μπιογιάτι θὰ πᾶμε καλέ!

—Καὶ δὲ θὰ περπατήσουμε;

—Ἰσαμε πενήντα μέτρα τὸ πολὺ!

Ο Ρωμηὸς βλέπει, εἶνε ἀδύνατον νὰ περπατήσῃ παραπάνω ἀπὸ πενήντα μέτρα. Δὲν ἐννοεῖ νὰ κουρασθῇ...

—Έκδρομὴ πᾶμε, ἀδερφέ...

Δὲν κάνουνε ἀγώνες!

Έκδρομὴ, δηλαδὴ σημαίνει γλέτι καὶ καλοπέραση.

Ἡ μεγάλη σκοτοῦρα τῶν ἐκδρομῶν εἶνε τὰ φαγιά.

Τὰ μπουτία, μὲ μπόλικο σκόρδο, στέλνουν εἰς ἐσπευσμένως στὸ φούρο. Οἱ νοικοκυράδες παιδεύονται ὁλόκληρη μέρα γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν τοὺς κεφτέδες, τὰ ντολμαδάκια καὶ τίς διάφορες λιχουδιὰς πού θὰ γεμίσουν τὰ ἐκδρομικά σακκίδια.

—Τί θὰ πάρῃς Πελοπίδα μου, μαζί;

—Λέω νὰ θάλω ἓνα

μποῦτι στὸ φούρο...

—Ωραία. Τότε ἐγὼ νὰ πῶ νὰ μοῦ ἐτοιμάσουν κεφτέδες.

—Ὁχι. Κεφτέδες θὰ φέρῃ ὁ Ἀριστείδης.

—Ντολμάδες;

—Οὔτε. Ντολμάδες θὰ φέρῃ ὁ Περικλῆς. Ἡ γυναίκα του τοὺς πετυχαίνει πολὺ ὠραίους.

—Τότε τί νὰ φέρω ἐγὼ;

—Φέρε τὸ κρασί.

Ἡ ρετσίνα εἶνε ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἀνεύει.

Ἄν οἱ ἐκδρομεῖς δὲν γίνουν στα φῖδα στὸ μεθύσι, ἂν δὲ φθάσουν σὲ σημείον πού νὰ μὴ μποροῦν νὰ σταθῶν στὰ πόδια τους, πᾶει νὰ πῇ πῶς ἡ ἐκδρομὴ δὲν εἶχε ἐπιτυχία.

Ἄπ' τίς ἐφτά ἡμερῶματα ἀρχινᾷ ἡ «παρέα» νὰ συγκεντρώνεται στὸ σταθμό.

Καλάθια, καλαθάκια, νταμουτζάκια, κιθάρες, μαντολίνα, γραμμόφωνο, μαρούλια, φωτογραφικὲς μηχανές, κ' ἓνα σωρὸ ἄλλα ἀπαραίτητα ἐφόδια γιὰ τὴν ἐκδρομὴ.

—Κώστα...

—Εἰδὼ...

—Ποῦ εἶνε ὁ Περικλῆς;

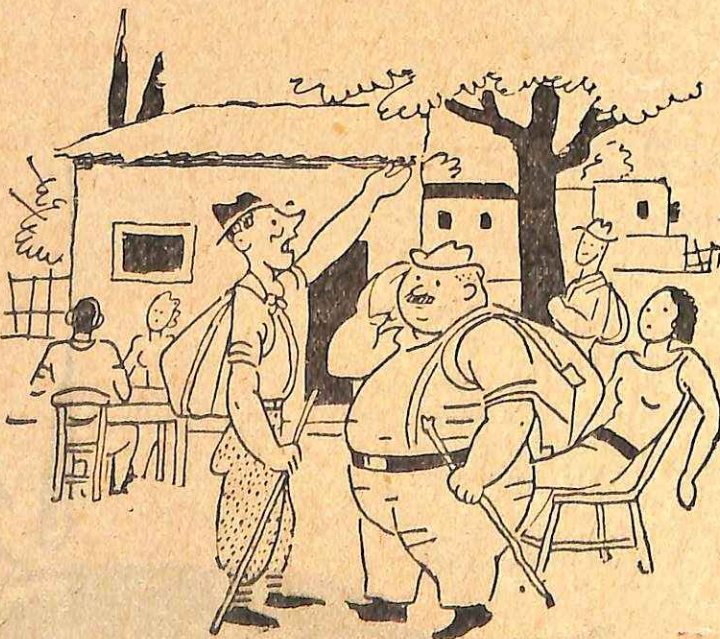
—Μαζὶ μας.

—Ἡ κυρία Εὐανθία;

—Ἔρχεται μὲ τὸ Γεράσιμο καὶ τὴν Εὐρυδίκη.

... Καὶ καταφθάνει ὁ Περικλῆς, καταφθάνει ἡ Εὐρυδίκη, ὁ Θανάσης, ὁ Ἀριστόδημος, ὁ Σοφοκλῆς, ἡ κυρία Εὐανθία, ὁ Γεράσιμος, τὰ παιδιά, ἡ ὑπρέτρια — ποῦ νὰ τὴν ἀφήνανε μονάχη τῆς; — ὁ σκύλος, καὶ τὸ καναρινὶ ἀκόμα.

Ἡ ὥρα τῆς ἀναμονῆς στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ περνᾷ ἀρκετὰ εὐχάριστα. Γέλια, πειράγματα, ὀλίγη κιθάρα καὶ κανένα τραγουδάκι.

Ο ἄστεϊος τῆς παρέας — κάθε παρέα ἔχει καὶ τὸν «ἄστεϊο» τῆς — ἀνοίγει ἓνα δέμα καὶ τρώει, ἔτσι γιὰ χωρατὸ, πέντε-ἕξι κεφτέδες. Ἡ κυρία Εὐανθία τὸ θρῖσκει ἐξαιρετικὰ χαριτωμένο καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

—Χά... χά... ποῦ νὰ μὴ σ' εὕρῃ τὸ κακό!

Τέλος ὁ σιδηρόδρομος ἐμφανίζεται ἀγκομαχώντας.

Τὰ καλάθια καὶ τὰ καλαθάκια σηκώνονται μὲ θιάση. Ἡ παρέα ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιβῇ στὴν ἀμαξοστοιχία.

—Μαρίασα... ἀπὸ δῶ, στὸ δεύτερο.

—Ποῦ εἰν' ὁ Περικλῆς;

—Τὴν πῆρες τὴν κιθάρα;

—Τὸ παιδί!... Ποῦ εἶνε τὸ παιδί!...

—Σοφίασα!...

—Ἀνέβα Πελοπίδα...

—Παναγία μου! Χάθηκε ὁ Κωκράτιδα!

—Μὴ στέκεσαι στὴ σκάλα Καλλι...

Τὸ φαγοπότι ἀρχίζει ἀμέσως. Καὶ, πρὶν φτάσῃ τὸ μεσημέρι, οἱ ἐκδρομεῖς θρῖσκονται στὸ «τσάκιρ-κέφι».

Οἱ κουβέρτες — ἀπαραίτητες αὐτὲς σὲ τέτοιες περιστάσεις — στρώνονται καὶ οἱ «κασότσοι» ἐκπλύνονται φαρδεις-πλατεῖς γιὰ νὰ τὸν «πάρουν» κᾶνα δυὸ ὥρες.

Ο κύρ-Γεράσιμος μόνον, μὲ τὸν Περικλῆ, ποῦ δὲν συνηθίζουν νὰ μὴ μὸνται τὸ μεσημέρι, κατηφορίζουν γιὰ τὸ καφενεδάκι κ' ἀρχίζουν τὸ τάβλι.

Τ' ἀπόγευμα, μετὰ ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἐπαναλαμβάνεται τὸ φαγοπότι τὸν ὅτι...

—Εἰθίβα Περικλῆ μου...

—Ποτὲ νὰ μὴ πεθάνῃς...

Οἱ κιθάρες καὶ μαντολίνα τίθενται ἐν ἐνέργειαν.

Ἀπὸ τὸ κόκκινο τοῦ γραμμοφώνου ἀκούγεται ἡ θραχὴ φωνὴ τοῦ ἐξάλλου τενόρου:

Θὰ σ' ἐκδικηθῶ ὅπου κι' ἂν θᾶσαι...

... Καὶ τὰ ἐρωτευμένα ζεῦγη τῆς παρέας χορεύουν ἓνα παθητικὸ ταγκὸ στὴν ἀνυπόφορη κατηφορία πού εἶνε γεμάτη θράχια καὶ γαϊδουράγκαθα...

—Πῶς;

Ἀργὰ τὴ νύχτα ἡ παρέα ἐπιστρέφει στὰ ἴδια καὶ τὴν ἄλλη μέρα, πρωτῶ, οἱ περισσότεροι παίρνουν ἓνα γερὸ καθαρκτικὸ γιὰ νὰ τακτοποιήσουν τὸ δεινοπαθῆσιν στὰ μᾶχι τους.

CHYQU

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἀπὲ Ρεῖοῦρ; Μόνον ΑΛΛΕ

ΤΟΥ Κ. ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ἀπὸ τὴν μισοανοιγμένη μπαλκονόπορτα μπῆκε ἡ πρωΐνῃ τσουχτερὴ δροσιὰ καὶ ἡ θραχὴ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ τῆς ἀπέναντι μάντρας.

Τὸ μεγάλο ἐκκρεμές τοῦ τοῖχου χτύπησε μονότονα πέντε φορές.

Ἡ νύχτα, ἡ πιὸ φριχτὴ νύχτα τῆς ζωῆς του, εἶχε περάσει.

Ἀναψε ἓνα τσιγάρο μὲ τὴ φωτιά τοῦ προηγούμενου καὶ κάθησε στὸ γραφεῖο του.

Εἶχε πάρει πιά τὴν ἀπόφαση. Θὰ τῆς ἔγραφε.

Στὴ νυχτερινὴ βουβαμάρα τοῦ σπιτιοῦ ἀκούστηκε, σὰν παράπονο, τὸ γρατσοῦνισμα τῆς πέννας του στὸ κατάσπρω χαρτί.

... ..

«Ἀγαπούλα,

Τάχα πῶς ἀλλοίωδες, μπορούσα ν' ἀρχίσω; Τόσα χρόνια τώρα τὰ γράμματα πού σοῦστελνα ἀρχίζαν πάντα ἔτσι: «Ἀγαπούλα».

Θάθελα λοιπὸν, καὶ τὸ τελευταῖο — γιὰ τὴν πρόκειται πραγματικὰ γιὰ τὸ τελευταῖο — νὰ μὴ διαφέρῃ τουλάχιστον στὴν ἀρχή, ἀπὸ ὅλα τὰλλα.

Θὰ προσπαθῶ νὰ μὴ παραφερθῶ, νὰ μὴ σὲ θρίσω ὅπως σοῦ ἀξίζει... Θὰ προσπαθῶ καὶ σ' αὐτὸ τὸ γράμμα μου — τὸ τελευταῖο — νάμει λεπτός κ' εὐγενικός μαζί σου, ὅπως ἄλλωστε ἦμουν πάντα.

Ἀῦριο φεύγω...

Θυμάσαι; Στὸ εἶχα πῆ μὲ φαίνεται.

Ἦταν ἓνα ἥσυχο καλοκαιριάτικο ἀπόγευμα, πᾶνε ἐφτά-ὀχτὼ χρόνια τώρα. Ἐσὺ πηγαινες ἀκόμα σχολεῖο. Φοροῦσες ἓνα μπλε φουστανάκι μὲ ἄσπρες δοῦλες καὶ ντρεπόσουν νὰ μὲ κυττάξῃς κατάματα.

... Κι' ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα... Σ' ἀγαποῦσα πολὺ...

Θυμάσαι; Ἦταν ἓνα ἥσυχο καλοκαιριάτικο ἀπόγευμα καὶ περπατούσαμε σφιχτοκρατημένοι ἀγκαζέ σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δροσερὰ δρομάκια τῆς Κηφισοῦ, πού εἶνε ὁλόκληρα κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὰ γέρεκα πλατάνια.

Ἐξω ἀπὸ μιὰ κουκλίστικη θύλα μὲ καταπράσινα πατζούρια καὶ κάκκιννα, σὰν τὴ φωτιά κεραμῦδια, σταθήκαμε.

Ἐσκυψα καὶ σὲ ρώτησα.

—Σ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ σπιτάκι;

—Ναί, πολὺ! μὲ εἶπες.

Σκέφθηκα νὰ σοῦ πῶ πῶς σ' ἔνα τέτοιο σπιτάκι θὰ ἤθελα νὰ κάτσουμε ὅταν, μιὰ μέρα, παντρευτοῦμε. Ἀλλὰ δὲν τόλμησα.

Φαίνεται ὅμως πῶς κ' ἐσὺ τὸ ἴδιο σκέφτηκες γιὰ τὸν κυτταχτήκαμε στὰ μᾶτια κοκκινήσαμε κ' οἱ δὲ...

Ζωπάσαμε. Τὴν ἀπόλυτὴ ἡσυχία τοῦ καλοκαιριάτικοῦ δρόμου δὲν τὴ τάραξε παρὰ μόνον τὸ μονότονο τραγοῦδι ἐνὸς τζίτζικιου.

Ἐξαφνα, ἔτσι χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιὰτί, σὲ ρώτησα λιγάκι ἀπότομα.

—Μ' ἀγαπᾷς πολὺ;

Χαμήλωσες τὰ μᾶτια, ἔσκυψες τὸ κεφάλι κάτω καὶ μοῦ ψιθύρισε ἀπλᾶ:

—Πολύ...

... Καὶ σοῦπα ἐγὼ:

—Τί θὰ κάνῃς ἂν μιὰ μέρα καταλάθῃς πῶς δὲν σ' ἀγαπᾷ πιά;

Ἐσφινίστηκες.

Μὲ κύτταξες παράξενα στὰ μᾶτια καὶ μοῦπες, τόσο σιγὰ πού μόλις ἀκούστηκες:

—Θὰ πεθάνω...

Χαμογελάσα καὶ σοῦ κακοφάνηκε. Σούφραρες τὰ χεῖλάκια σου μὲ παρὰπονο καὶ πείσμα, καὶ μὲ ρώτησες μὲ τὴ σειρά σου:

—Κι' ἐσὺ; Ἐσὺ τί θὰ κάνῃς ἂν καταλάθῃς πῶς ἐπαψα πιά νὰ σ' ἀγαπᾷ;

... Καὶ σοῦπα πῆ — θυμάσαι; — «Ἐγώ... Ἐγὼ δὲ λέω μεγάλα λόγια. Δὲν θὰ πεθάνω ἄμα χάσω τὴν ἀγάπη σου. Ὁχι. Θὰ φύγω μόνον... Θὰ φύγω γιὰ νὰ σὲ ξεχάσω». Τὸ θυμάσαι;

Ἀῦριο φεύγω.

Μὴ ρωτᾷς γιὰ ποῦ. Θὰ φύγω γιὰ πολὺ μακριά. Μέσα μου πάντα ἔκρυβα ἓναν ἀλήτη. Ἐναν ἀλήτη πού τὸν εἶχα δέσει γιὰ χατήρι σου, πισθάγκωνα τόσα χρόνια τώρα. Ἀῦριο αὐτὸν τὸν ἀλήτη θὰ τὸν ξεσκλα-

δώσω και θα τον αφήσω να με οδηγήσει όπου θέλει, όπου του καπνίσει.

Η αγάπη σου με είχε κάνει νοικοκύρη και ήλιθο.

Αρκετά πιά. Φτάνει μέχρι εδώ. Τό δαχτυλίδι των άρραβώνων μας στο γυρίσω πίσω.

Μουρχεται να ξεκαρδιστώ στα γέλια όταν θυμάμαι με τί καμάρι το πρωτοφόρεσα.

Θαύμαζα το χέρι μου και γινόμουν ευτυχισμένος όταν σκεπτόμουν πως από μέσα του, ο μικρός αυτός χρυσός κρίκος, είχε χαραγμένο, με ψιλά-ψιλά γραμματάκια τ' όνομά σου.

Εκείνο το βράδυ, προτού κοιμηθώ, φίλησα πολλές-πολλές φορές το δαχτυλίδι των άρραβώνων μας.

...Κι' αυτό, το ίδιο το δαχτυλίδι, όταν πρό όλίγου τ'όβγαλα από το δαχτυλίδι μου — τί παράξενο! — μ' έκανε να δοκιμάσω την ίδια σχεδόν χαρά που ένιωσα όταν το πρωτοφόρεσα.

Δεν θέλω να πω πως αυτή μου ή απόφαση δεν μου κόστισε πολύ. Θα ήταν ψέμα. Μέχρι να την πάρω βασανίστηκα. Πόνεσα... Ναι, πόνεσα, αλλά ο πόνος μου ήταν σαν κι' αυτόν που το δούλο έβγαζε από τον πόνον — άλλ' αφήνει το στόμα του άνοιχτό και τη τανάλια του γιατρού έλευτερη, γιατί ξέρει πως αυτός ο πόνος θα τον γιατρέψει μια για πάντα από έναν άλλο, που είνε πιο χειρότερος γιατί δεν σταματάει ποτέ.

Ετσι έπρεπε να κάνω. Αυτό ήταν το σωστό.

Ο γάμος μας, αν γινότανε, θα γινότανε μόνο και μόνο έπειδή αγαπιόμαστε.

Δεν υπήρχε κανένα συμφέρον σ' αυτό το γάμο.

Ούτε για σένα ήτανε «τύχη» ούτε για μένα.

Το μόνο που τον δικαιολογούσε ήταν, όπως σου είπα και παραπάνω, η αγάπη. Η άμοιβαία αγάπη.

Αυτή η δικαιολογία δεν υπάρχει πιά. Μη μου πής όχι... Μην κλάψης και μην όρκιστής πως μ' αγαπάς. Δεν σε πιστεύω. Μη μου ζητήσης συγγνώμη. Αυτά που έμαθα, αυτά που ξέρω για σένα, δεν θα στα συχωρήσω ποτέ.

Όσοι λογαριάζουνε να παντρευτούνε μια γυναίκα από αγάπη είνε πάντα — τί τά θέλεις; — λίγο απαιτητικοί.

Θέλουν δηλαδή να τους αγαπάη η γυναίκα τους τουλάχιστον όσο την αγαπάνε κι' αυτοί.

Δεν άνέχονται να είνε κι' άλλοι μέτοχοι στην καρδιά της.

Όλα τα σουζυγικά δράματα που διαβάζουμε στις έφημερίδες κάθε μέρα, τα δημιουργούν άνθρωποι που παντρεύτηκαν απ' αγάπη.

Αυτοί θέλουνε τη γυναίκα δική τους. Δική τους γιατί την αγοράζουν με τον ιδρώτα τους, με το αίμα τους, με τη ζωή τους την ίδια.

Θέλουν «αποκλειστικότητα» κι' άπάνω σ' αυτό το ζήτημα δεν κάνουν καμμία, μα καμμία, υποχώρηση.

Οι άλλοι, αυτοί που παντρεύονται από συμφέρον, δεν πολυνοιάζονται ίσως για τέτοια ψιλοπράγματα.

Αυτών η ζωή δεν γίνεται ποτέ δράμα. Το πολύ-πολύ να γίνει όπερέττα.

Η γυναίκα τους, με τη προίκα,

- ΑΛΛΕ ΡΕΤΟΥΡ; - ΜΟΝΟΝ ΑΛΛΕ

φυσικά, αγοράζει τ' όνομά τους. Είνε κτήμα της και το κάνει ό,τι θέλει.

Εσύ δεν έπρόκειτο να μ' αγοράσης ούτε εγώ είμαι από εκείνους που πουλιούνται.

Αύριο φεύγω.

...Κι' αυτό για να προλάβω ένα δράμα που ίσως να μη το δημοσίευαν ποτέ οι έφημερίδες, με πού θα ήμασταν αναγκασμένοι να το ζούμε καθημερινώς.

Δεν ήταν δυνατόν να παντρευτούμε έμεις.

Γελαστήκαμε και οι δυό.

Ούτε συ ήσουν εκείνη που αγαπήσας, ούτε εγώ εκείνος που φαντάστηκες.

Εγώ σ' έσένα αγαπήσα το μικρό, το άθωο κι' άεγαλτο κοριτσάκι, που μου χάριζε όλη τη βροσιά της πρώτης της αγάπης, που τ' ατιά του δεν είχαν ακούσει άλλουνοδ' έρωτά, λογα, που τα χείλια του δεν τ' άχαν σφραγίσει άλλουνοδ' χείλια, που το κορμί του δεν το είχε χαϊδέψει άλλουνοδ' έβδηλο χέρι.

Καταλαβαίνεις τί αγαπήσα σε σένα;

Σ' αγαπήσα παρθένα στη ψυχή και στο σώμα.

Δεν ξέρω, μπορεί να είσαι παρθένα στο σώμα, στη ψυχή όμως είσαι μια μικρή πόρνη.

Εσύ πάλι, ποιος ξέρει πως με φαντάστηκες. Ίσως για κανένα κουτό ανθρωπάκο που ποτέ δεν θα μάθαινε τίποτα για σένα και πού δεν θα μπορούσε να σου πετάξη τη μάσκα της υποκρισίας.

Όμως ούτε συ ήσουν όπως σ' αγαπήσα ούτε εγώ όπως φαντάστηκες. Γελαστήκαμε κι' οι δυό.

Αύριο φεύγω.

Φεύγω γιατί τάμαθα όλα.

Κι' άλλοι — ούτε ένας ούτε δυό — πριν και μετά τη γνωριμία μας, σου φιθύρισαν έρωτόλογα, κι' άλλοι σε φίλησαν, κι' άλλοι σε χαϊδέψαν... Κι' από το άθωο κι' άεγαλτο παιδάκι — νά, αυτό είνε πού δεν το χωράει ο νους μου! — άπαντούδες στα φίλια τους με χάδια και στα χάδια τους με φίλια.

Ω δεν θα με πείραζε αν είχα έναν αντίζηλο. Έναν άλλο άνθρωπο σοβαρό που να τον αγαπούσες κι' αυτόν και πού, τέλος, μεταξύ των δυών μας διάλεξες τον έναν.

Όχι, αυτό δεν θα πείραζε.

Με πειράζουν αυτά σου τα «ειδύλλια» με τα διάφορα παληόπαιδα που δεν τ' αγαπήσες ποτέ σου.

Ναι, Στη ψυχή είσαι μια μικρούλα πόρνη.

Κι' είνε χίλιες φορές χειρότερο νασαι πόρνη στη ψυχή παρά στο σώμα.

Πώς μπόρεσες, Θεέ μου, να υποκρίνεσαι τόσον καιρό;

Πώς μπόρεσες να γυρίσης σπίτι σου και να μου γράφης ένα σωρό έρωτόλογα ξαναμμένη απ' τα φίλια και τα χάδια ενός άλλου;

«Μοναδική μου αγάπη», έτσι αρχίζουν σχεδόν πάντα τα γράμματά σου.

Χά! Χά!... Μοναδική σου αγάπη,

Είνε σχεδόν άστειο!

Και τώρα, τώρα πού θυμάμαι όλη την ιστορία μας απ' την αρχή, όρρωσκω πως είχες δίκιο να με φαντάζεσαι κουτό.

Χρειάστηκε τρεις μήνες — θυμάσαι; — για να σου πω το σ' αγαπώ. Και χρειάστηκε ολόκληρο χρόνο για να όρω το θάρρος να σου δώσω ένα άθωο φιλάκι στο μέτωπο.

Και οι άλλοι, οι τόσοι «ώρατοι νέοι» και Δόν Ζουάν, μέσα σε μια μέρα, σε μια ώρα, προχώρησαν περισσότερο απ' ότι προχώρησα εγώ σε τέσσερα χρόνια.

Σωστά. Αυτοί ήταν οι «έξυπνοι».

Εγώ ήμουν ο κουτός.

Αυτοί ήταν καλοί για έραστα. Εγώ ήμουν καλός για σύζυγο. Τί ώραία λογική!

Αύριο φεύγω.

Μπορείς να συνεχίσης τα έφημερά σου.

Τώρα θάχης τουλάχιστον την νείδησή σου ήσυχη. Δεν θα κανέναν.

Αύριο φεύγω.

Δεν σου κρύβω όμως πως κι' τη ακόμα τη στιγμή θάθελα να χω έδω κοντά μου... Νά σου ψα τα μαλλιά και να σε κυττάω μάτια. Στα μεγάλα σου όραία τια που θα προσπαθούν, σαν να κρυφτούν πίσω απ' τις βελούδινες ελεφάριδες τους για να άποφύγουν το δικό μου θέμμα.

Σε φίλω πολλές-πολλές φορές (Πώς άλλωδες να τελειώσω; Τόσες φορές τώρα τα γράμματά σου στέλναν τελειώνων πάντα έτσι: φίλω πολλές-πολλές φορές).

Εγώ την υπογραφή του κι' κλεισε προσεκτικά το γράμμα σ' ένα φάκελλο.

Είχε πιά ξημερώσει έντελως. Από τη μισανοιγμένη μπαλκονόπορτα μπαίνουν οι πρωίνοι ήχοι δρόμου.

Στερέωσε το κεφάλι του στα χέρια και ευθίστηκε στις τυραννικές του σκέψεις.

Τά θυμήθηκε πάλι όλα απ' αρχή.

Τη γνωριμία τους, τους όρκους, τα πρώτα κλεφτά ραντεβού, δάκια τους, τ' άρραβωνιάσματα τους, τα μελλοντικά τους όνειρα, τέλος, το ανέλπιστο γκρέμισμα αυτής της ευτυχίας.

Το όρθε κάτι σαν τρέλλα.

Εβγαλε το χέρι του στο τοφ γραφείο και τ'όβγαλε ωπλισμένο μ' ένα «μπράουνινγκ».

Χωρίς να πολοκαταλαβαίνει τί περίμενε να όρρη το θάρρος να ση τη σκαντάλη.

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα. Συνήλθε. Ξανάβαλε το «μπράουνινγκ» στη θέση του.

Θά ήταν τρέλλα...

Για μία έρωτική άπαγοήτευση, σο φοβερή και νάναι, δεν αξίζει να θυσιάση κανείς τη ζωή του.

Είνε τόσα όραία η ζωή!

— Ένα εισιτήριο για την Αίγυπτο σ'άς παρακαλώ.

— Άλέ - ρετούρ;

— Όχι. Μόνον «Άλλέ» σ

— Ένα εισιτήριο για την Αίγυπτο σ'άς παρακαλώ.

— Άλέ - ρετούρ;

— Όχι. Μόνον «Άλλέ» σ

ΑΛ. ΣΑΚ.

Ο τρομερός κατακτητής και το γατί

Ένας παληός θρύλος

Εσείς όλοι πού με άκούτε, ξέρετε πως γλύτωσε η Χρυσόπολις από τον τρομερόν έπιδρομέα Γιοθούλκα, πού είχε κάψει όλες τις γύρω πολιτείες κι' έσφαζε όλους τους κατοίκους; Σ'άς μιλάω για πράγματα πολύ παλαιά, πού δεν άνηκουν στην ιστορία, αλλά είναι βυθισμένα μέσα στα σύννεφα του βασιλείου των θρύλων.

Ο Γιοθούλκα ήταν ο πιο φοβερός κατακτητής πού τον έφευρε ο Σατανάς για να κινή τη γή υποκατάστημα της κολάσεως.

Μπροστά σ' αυτόν, ο Άττίλας κι' ο Ταμερλάνος όχρουν και φάνονται σαν άκακα άρνάκια. Όχι μόνον η γλότη δεν ξαναφύτρωσε από το μέρος πού πατούσε το αλόγο του, αλλά και το χώμα έκοιόριζε, σαν καμμένο μέταλλο.

Οι πολιτείες πού έκαψε μετεβλήθησαν σε βουνά από στάκτη, την όποιαν ο άνεμος μετέφερε στα τέσσερα σημεία του όρίζοντος, ώστε να μη μπορούν οι αρχαιολόγοι να προσδιορίσουν ακριβώς το μέρος όπου βρισκότανε. Για να μη τα πολυλογούμε, ο άνθρωπος αυτός ήταν μια άληθινή μάστιγ του Θεού!

Λοιπόν: Δεν ξέρω πόσες ακριβώς χιλιάδες χρόνια πέρασαν από τότε, ξέρω, όμως, ότι μια μέρα, ο Γιοθούλκα έφθασε με τ' άσκήρια του έξω από τα τείχη της Χρυσόπολεως, σαν άπειλή του ούρανο.

Ανεδασμένος στο έλογό του, έθαύμασε την πεντάμορφη πολιτεία με τα μαρμάρινα τείχη και τις πελώριες πύλες της.

—Θά μ'ω μέσα άπόψε κι' όλας! είπε.

Και διάταξε άμέσως τους στρατιώτες του να τροχίσουν τα σπαθιά τους και να έτοιμασθούν για τη λεηλασία.

Έν τώ μεταξύ, οι κάτοικοι της άπειλόμενης πολιτείας κατεβουρδήθησαν. Είχαν δη από τις επάλξεις των τειχών των το άμέτροτο στράτευμα του έπιδρομέως και άμέσως άρχισαν να κτυπούν τις καμμένες, τρελλοί από τον πανικό. Τί μπορούσαν, όμως, να κάνουν; Η Χρυσόπολις, μ' όλα τα πλούτη και τους θησαυρούς της, δεν είχε καθόλου στρατό... Έξ' άλλου, πολλές άλλες πόλεις, πού είχαν πρώτης τάξεως στρατό, δεν μπόρεσαν ν' άνθέξουν στην εισβολή του Γιοθούλκα...

Επαύρησε η άπόφασίς να έλθουν εις διαπραγματεύσεις. Έσχηματίσθη μια έπιτροπή από τους γεροντότερους και τους πιο μυαλωμένους και έλαβε την έντολή να μίληση με τον Γιοθούλκα. Οι γέροι έπήγαν στη σκηνή του κατακτητού, τρέμοντες και πέρανε στα πόδια του:

—Ο Θεός να σε προστατεύη, γενναίε πολεμιστά, του είπε ο άρχηγός της άποστολής. Άν λυπηθής την πόλι μας και δεν την πειράξης, θά σου δίνουμε κάθε χρόνο ένα όλο χιλιάδες σταυπόλια σιτάρι, έφτα ντουζίνες βαρέλια, γεμάτα λάδι και κρασί και δέκα έφτα μούλακια, φορτωμένα με ράβδους χρυσού. Επί πλέον, θά σ' εύλογομε και θά σε δοξάζουμε!

—Από πότε οι γέροι έπουν νερούλια σένο μ' αυτό; είπε ο Γιοθούλκα. Άν μ' άρέσει η έλεημοσύνη και προτιμώ να πά-

ρω τα πλούτη σας μόνος μου και με μια Είπα!

Με την καρδιά μαύρη από την άπόγνωσι, οι γέροι έπέστρεψαν στην Χρυσόπολι και άνήγγελαν στους κατοίκους τη βάνουσι άπάντησι του έπιδρομέως.

Τότε, πήραν το λόγο οι γυναίκες.

—Θά πάμε μόνες μας με τα μωρά μας, είπαν. Δεν θά μ'ε λυπηθή;

—Όπως κι' έκαναν. Άλλ' ο Γιοθούλκα είχε καρδιά πέτρινη και τίποτε δεν ήταν ικανό να τον συγκινήση.

—Αυπούμαι, είπε, αλλά δεν μπορώ ν' αλλάξω δρομολόγιο... Ο δρόμος πού ακολουθώ περνάει ακριβώς από την πόλι σας...

—Κάνε μια στροφή, άνδρες, άρχοντα και θά σ' εύλογομε σ' όλη μας τη ζωή... Θά μάθουμε στα παιδιά μας να εύλογούν το όνομά σου και να ύμνουν την άνδρεία σου και θά τα πούμε να κάνουν το ίδιο και στα δικά τους παιδιά... Έτσι, το όνομά σου θ' άκούεται εις τον αιώνα τον άπαντα...

—Αρκετά φλυαρήσατε! είπε ο Γιοθούλκα... Άν τα παιδιά σας θά μ' εύλογούν, τα δικά μου παιδιά θά με κοροϊεύουν πού δείλιασα στα λόγια σας. Είπα!

Οι γυναίκες έπέστρεψαν με το κεφάλι κατεδασμένο και τα μάτια γεμάτα δάκρυα.

Τώρα ήρθε η σειρά των παρθένων να

μαλάξουν την καρδιά του τέρατος. Φόρεσαν τις καλλίτερές τους φορεσιές, έλειψαν τα μαλλιά τους με νάρδο και μύσκο και στολίστηκαν με τα καλλίτερα πετράδια.

—Πάρτε μας στρατιώτες, είπαν στο Γιοθούλκα! αλλά λυπηθήτε την πόλι μας. Καί θά σου προσφέρουμε, πολυαγαπημένε άρχοντα, ό,τι θέλεις...

—Άκούστε, όμορφες κοπέλλες μου, είπε ο Γιοθούλκα. Όταν μπούμε στη Χρυσόπολι, θά σ' έχουμε όλες δικές μας. Καί τώρα, μεταβολή! Είπα!

Και οι παρθένες έπέστρεψαν στην πόλι κι' άνήγγελαν τα λόγια του δράκου.

Μά τί άνθρωπος ήταν τέλος πάντων αυτός; Δεν είχε τίποτε μέσα του; Άφοψ του προσέφεραν τα πάντα, γιατί είχε τη μανία της καταστροφής; Τί θά κέρδιζε αν κατέστρεφε την όμορφη πολιτεία; Δεν τούφθαναν οι θησαυροί πού του είχαν προσφέρει;

Και οι άγαθοί κάτοικοι της Χρυσόπολεως έδασανίζοντο με χίλια δυό ερωτήματα.

Τό βράδυ, όλος ο κόσμος περίμενε την εισβολή του έπιδρομέως. Άλλ' ο Γιοθούλκα δεν την έπραγματοποίησε. Ένα μικροσκοπικό γατάκι πού βρέθηκε μυστηριωδώς στη σκηνή του, τον έκανε να τρομάξη. Και πρόσταξε τους στρατιώτες του να ξεκινήσουν για άλλες πολιτείες... Τη Χρυσόπολι δεν θά την πείραζε...

ΜΙΡΕ-ΙΓ
ΜΠΡΟΣΕ

Παρίσι το 1802. Σε μία χαμηλοτάβανη σοφίτα του μπουλβάρ Σαιν - Μαρτέν μένει ένας νεαρός ποιητής. Τ' όνομά του είναι Πιέρ-Ζάν Μπερανζέ (Βερανζέρος) μέχρι της στιγμής, όμως, δεν τον γνωρίζουν παρά μόνον ο σπιτονοικοκύρης του και κάτι λιγοστοί φίλοι του.

Ο Μπερανζέ δεν βγαίνει πολύ έξω. Τις περισσότερες ώρες τις περνάει σ' ένα μικρό τραπέζι, κοντά στο μοναδικό παράθυρο, τότε γράφοντας στίχους και τότε θαυμάζοντας την όμορφη γειτονοπούλα, που προβάλλει κάθε τόσο από το αντικρινό παράθυρο.

Τό άγνό και δειλό αυτό φλέρτ κράτησε κάμποσο καιρό. Και αν δεν έπενέβαινε ή τύχη, για να έπισπεύση τα πράγματα, ένας Θεός ξέρει αν θα έπαιρνε συνέχεια ή βώβη ανταλλαγή των κρυφών βλεμμάτων από το ένα παράθυρο στο άλλο.

Εκείνο το απόγευμα έβρεχε δυνατά. Και η όμορφη γειτονοπούλα, φορτωμένη με ψώνια, επέστρεφε τρέχοντας στο φτωχικό της δωμάτιο, όταν έβρεξε στην στροφή του δρόμου έπεσε πάνω στον ποιητή με τα όνειροπόλα μάτια. Από την ταραχή της, η δειλή κοπέλλα άφισε και της έπεσαν όλα τ' πακέττα που κρατούσε στα χέρια της. Ο Μπερανζέ τ' άμυσε με προθυμία και προσεφέρθη να τη συνοδεύσει μέχρι της πόρτας του σπιτιού της. Φυσικά, η κοπέλλα δεν άρνήθηκε την προσφορά του. Και όταν έφθασαν στην πόρτα της, τον ευχαρίστησε με τ' άπιαστα λόγια. Εκείνος έβγαλε το καπέλλο του, ύπεκλίθη και είπε:

—Όνομάζομαι Πιέρ-Ζάν Μπερανζέ και είμαι πολύ εύτυχης για τη μικρή ύπηρεσία που σας προσέφερα, δεσποινίς.

Κι' έτοιμάσθηκε να φύγει. Εκείνη, όμως, τον έκράτησε.

—Μήπως πηγαίνετε άλλοτε στο σχολείο της Μπουτέιν; τον ρώτησε.

—Ναι, απάντησε ο Μπερανζέ, έκπληκτος.

—Είμαι η Λιζέττα, η ανειμιά του καθηγητού της ξιφασκίας κ. Άλλάρ.

—Τι ευχάριστη σύμπτωση! άνέκραξε ο ποιητής. Νά σας ξαναβρω, τόσο άπρόοπτα!... Πόσο έχετε αλλάξει!

—Τότε ήμουνα πολύ μικρή... Κι' εγώ επίσης δεν θα μπορούσα να σας άναγνωρίσω, αν δεν μου λέγατε το όνομά σας...

—Θυμόσασταν το όνομά μου; Και όμως, δεν φαντάζομαι να σας είχα άφισει καλές άναμνήσεις... "Ήμουν τόσο άτακτος μαθητής...

—Κάθε άλλο απάντησε η Λιζέττα. Έγώ έπαιζα ευχαρίστως μαζί σας...

Θυμάστε που ξιφομαχούσαμε;

—Αν τό θυμάμαι... με τ' άμυστο... νια που μάς έδινε ο θεός σας... Έσείς είχατε μία δύναμη...

—Και σεις πεισμώνατε... Δεν έννοούσατε να όμολογήσετε τον έαυτό σας νικημένον... Παλεύατε με τόσο πείσμα, ώστε μία μέρα παρά λίγο να μου βνάλετε το μάτι...

—Θυμάμαι τη συγκίνηση που δοκίμασα! Με τι ευγενικότητα προσπαθούσατε να με καθησυχάσετε... "Ήμουν άπειρος... όρτος με την σκέψη ότι σας έκανα να πονέσετε... Έξ άλλου, θα ήταν άνεπαρόρθωτο το κρίμα μου, αν σας κατέστρεφα τ' άωραία αυτά μάτια...

Ο ποιητής.

Άπορροφημένοι καθώς ήταν από την άναπόληση των παιδικών αυτών άναμνήσεων, ούτε πρόσεχαν οι δυό νέοι ότι είχαν γίνει μούσκεμα από τη βροχή. Κάποια στιγμή, ο Πιέρ-Ζάν έπρότεινε στη Λιζέττα να πάνε, το ίδιο κι' όλας βράδυ, στην Κλοζερί ντε Λιλά.

—Δεν πηγαίνω ποτέ στο χορό, είπε η Λιζέττα με κάποια έκφραση θλίψεως.

—Τότε ένας λόγος περισσότερος για να πάμε, είπε ο ποιητής. Ούτε γώ ξέρω να χορεύω...

Και οι δυό νέοι έχωρίσθησαν με νέλια, για να συνεχίσουν ύστερ' από λίγα λεπτά το φλέρτ από τ' παράθυρα

Όταν συνητηθήσαν εκ νέου το βράδυ, ο ούρανός ήταν γεμάτος άστέρια. Η Λιζέττα ήταν ύπεροχη κάτω από τη λεπτή νταντέλλα του μπουνέ που φορούσε στο κεφάλι της. Το κεντημένο φόρεμά της την έκανε άκόμα πιο όμορφη. Τά μεγάλα μάτια της ήταν γεμάτα γλώρα και γελούσε διαρκώς, δείχνοντας δυό σειρές από δόντια μαργαριταρένια.

Ο Μπερανζέ της προσέφερε το

μπράτσο του και την ώδηγησε με καμάρι στην Κλοζερί ντε Λιλά. Ο δρόμος τους φάνηκε πολύ σύντομος. Είχαν τόσα να πουν! Τόσες και τόσες όμορφες άναμνήσεις...

—Θυμάστε...

Έτσι άρχιζαν όλες οι φράσεις των... Και η έκπληξη των για την πιστότητα της μνήμης των ήταν άμοιβαία.

Κατόπιν, η συνομιλία τους περιεστράφη στο παρόν κι' έγινε πιο έμπιστευτική. Η Λιζέττα διηγήθηκε τη ζωή της και ο Πιέρ-Ζάν της έξημυστηρέυθη τα όνειρα και τις έλπίδες του ως ποιητού. Τι άξέχαστη βραδυά...

Όταν έφυγαν από την Κλοζερί ντε Λιλά, τ' ά λόγια ήταν πια τελείως περιττά. Οι δυό νέοι έβάδιζαν υπό το φως της σελήνης και μόνον ο κτύπος της καρδιάς των άκουγότανε...

Την ώρα που άποχαιρετήθησαν μπροστά στην πόρτα της Λιζέττας, δυσκολευόντανε να ξεμυλέσουν τ' άχέρια τους... Και τ' άβλέμματά τους όμολογούσαν ήδη ότι έδίσταζαν να πουν τ' ά χείλη τους.

Τό φλέρτ συνεχίστηκε. Κι' ένα βράδυ, η Λιζέττα συγκατετέθη επί τέλους να έπισκεφθ' τη σοφίτα του ποιητού... αλλά δεν ξανακατέβηκε πια...

Η περιουσία του νέου ποιητού άπετελείτο από δυό μεγάλα κεφάλαια: Τ' ά νειάτα και τόν έρωτα. Χά-Πιέρ-Ζάν πέρασαν άξέχαστες μέρες, μ' όλη τη φτώχεια και την άνεχεια. Ο σπιτονοικοκύρης τους κυνηγούσε διαρκώς, οι προμηθευτά τους έκοβαν κάθε λίγο και λιγάκι την πίστωση, άλλ' αυτοί δεν τ' άπαιρναν τ' ά πράγμα κατάκαρδα.

Τέλος, ήρθε και για τόν Πιέρ-Ζάν η στιγμή της έπιτυχίας και της άναγνωρίσεως του ποιητικού του έργου. Με την ύποστήριξη του πρίγκηπος τ' άου Μπερανζέ τυπώθηκαν και ήλθε μία μέρα που όλος ο κόσμος μιλούσε για τόν φλογερό ποιητή.

Η σοφίτα έγκατελείφθη. Ο Πιέρ-Ζάν και η Λιζέττα έγκαταθήσαν σε διαμέρισμα πολυτελές, άνοιξαν φιλολογικό σαλόνι και η εύμάρεια δεν ούς έγκατέλειψε πια ούτε στιγμή. Φυσικά, η Λιζέττα, σαν γυναίκα που ήταν, άσχισε να κάνει στον έραστή της πολλές άπιστίες. Άλλ' ο Μπερανζέ της συγχωρούσε όλα τ' άπατώματα, γιατί την άγαπούσε τρελλά, όπως την έποχη που ζούσανε στη σοφίτα, σφιγγοντας την κοιλιά τους από την πείνα...

ΚΛΩΝΤ ΖΑΝ

Τ' ά άνδυμ' του δικαστηρίου 'Αρχαιολατρεία

Εν' ό τ' όργανον της τάξεως έρεμβάζε κάτω άπ' την πανσέληνον, άνθρωπος έξαλλος ένέσκυψε και κατήγγειλε:

—Πόλισημιν!
—Όρίστε κύριε...
—Σπήτ "Ιγγλινς;
—Νό.
—Πάρλαϊ-θου φράνσαι;
—Βουί.

—Άλор... Το'υ κλέφτος! "Ακροπόλ. "Αί έτράνζερ περίπατος "Ακροπόλ. Πίστολ, μ' όν άνλεβε πόρτε-φέυγ.

Μπροστά σ' αυτήν την σπασμωδικήν έλληνοαγγλογαλλικήν και την έξαλλον κατάστασιν του ανθρώπου που του όμιλούσε, τ' όργανον της τάξεως διητήρησε όλην την ψυχραιμία του και δεν έδυσκολεύθη να καταλάβη ότι... δυό κλέφτες, του είχαν πάρει τ' ό πόρτεφ'εγ, άφου έβγαλαν πίστολ, έν' έκανε νυκτερινόν περίπατος κάτω από τ' ό "Ακροπόλ...

—Τώρα;
—Γές...
—Έφυγαν;
—Γές...
—Μόνος ήσουν;
—Χουάτ;
—"Ήταν κι' άλλοι μαζί σου; Παρντόν... Τ' ό έταί σ' έλ ο'υ άθεκ παρέα; Κομπινέ;
—Το'υ...
—"Ο άλλος;
—Κλέφτες.
—Άλλέ!

Οι πληροφορίες αυτές έζητήθησαν άστραπιαίως. "Αν και όλίγον συγκεχυμένες ήρκεσαν ώστόσο να κατοπίσουν τ' όργανον της τάξεως που έσπευσε δρομώς προς την πλατεία της "Ακροπόλεως. Με τ' ά υποδείξεις του ξένου έγιναν πρόχειροι έρευνες. Τό φως της πανσέληνου διηκούλυε τ' άστυνομικόν έργον αλλά χωρίς σπουδαία άποτελέσματα. "Ήρηνυήθησαν οι άνηφοριές και οι καταφοριές της περιοχής, τ' άλσάκι, τ' ά περίε το σπηλαίου του Σωκράτους, ο δρόμος προς τ' ό μνημείον του φιλοπάππου.

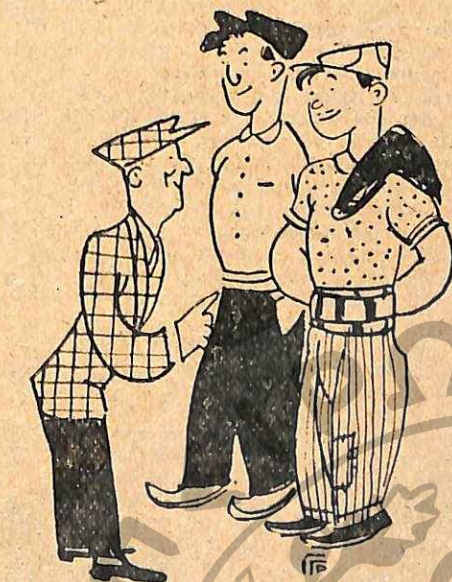
—Άλ' όρ;
—Τό έσκασαν μεσιέ.
—Γές.
—Πόση ώρα είνε;
—Χουάτ;
—Κομπινέ;
—Νόου...
—Πάμε στο Τμήμα.

Ο ληστευθείς ξένος ώδηγήθη στο πλησιέστερον άστυνομικόν τμήμα και εκεί έξιστόρησε τ' ό πάθημά του δια μακρών. "Ήταν άμερικανός. Πλούσιος. Είχε άφθονα λεπτά και λατρείαν προς τ' άρχαίον κάλλος. Είχε πάει τ' ό απόγευμα... περίπατος στο Ζαππειόν όπου εύρηκε ο'υάν-του λεβέντος. "Ενόμισε πως ήταν δραγουμανός και έζήτησε να τόν συνοδεύση στο άρχαία και να τόν δείξουν τ' ό "Ακροπόλ. Εκείνοι όμως δυστυχώς του έζήτησαν να τους δείξη τ' ό πόρτοφ'ολ. Βού κοιμηνέ; "Άλ' όρ, μεσιέ. Τ' ά πράγματα άρχισαν να σκουραί-

του κ. Μίμ. Ψείδ.

νουν. Νό, πόρτοφ'ολ; Τραβάει ο ξένος τ' ό πίστολ! Βουτάνε άπ' τόν λαίμο, ξύλος, αίματος, μάϊ-ντήαρ, μούσκεμα ή ύπόθεσις. Πάει τ' ό πόρτοφ'όλι πάει τ' ό λεβέντος, κλέφτος, τ' ό "Ελλάς λωποδύτης, γκάγκστερ! "Αμέρικα ν' ό γκάγκστερ!

Τό "Ελλάς λωποδύτης; "Εβούηξε ο τύπος την έπομένην. Τό πράγμα ήταν φοβερόν. Τά μεγάλα κράτη έπιτρέπεται να έχουν λωποδύτας — ποτέ όμως τ' ά μικρά! "Αλλοίμονον σε

...Εύρηκε ο'υάν του λεβέντος...

μία μικρή χώρα που θα έχη τ' ό τόλμημα να θάγ'λη άπ' τ' ό προϊόν αυτό που τόσον άνθ'ει εν τούτοις σε μεγάλους λαούς. "Όσην διαφήμουν κι' αν μάς κάνει, έξαφνα, ο Παρθενών άρκει ένα κροσμά ληστείας εις θάρος ξένου για να την στραπατσάρη. Οι "Αμερικανοί, ιδιαιτέρως, που συνήθως έχουν μία συνοπτικήν έντύπωσιν των χωρών και των λαών δεν θα δυσκολευθούν καθόλου να φαντασθούν τόν "Ερμή του Πραξιτέλους άπλώνοντα τ' ό μοναδικό του χέρι στο πόρτοφ'όλι τους.

Έζητήθη επί πέναι η κεφαλή των δραστών. Κι' η άστυνομία άνέπτυξε τέτοιαν δραστηριότητα ώστε... τ' ό δυό κλέφτες μέσα σε δυό ήμέρας να συλληφθούν και να παραπεμφθούν. Δεν είνε δίκη κοινών ληστών. Δίκη για την τιμήν της "Ελλάδος, είνε η δίκη των.

"Ατμόσφαιρα θαρεία. Εισαγγελείας θηρίο. Σύνεδρον κακόκεφοι. "Ενορκ'οι άγριεμένοι που έπήραν τ' ό ζήτημα κατάκαρδα κι' έχουν άπόφασιν να

σώσουν τ' ό σπλωθέν γόητρον της ένδόξου πατρίδος των.

—Κύριε πρόεδρε.
—Κάτσε κάτω!
—Νά π'ω μία κουβέντα.
—Σιωπή!

Σιωπούν. Είνε δυό ρωμαλέοι κι' εύσταλεις νέοι. Καλοφτιαγμένοι. "Ηλιοψημένοι. Σκύβουν κάτω τ' ό κεφάλι τρέμοντες. "Υψιστε! "Εξέθεσαν, λοιπόν, την "Ελλάδα, τόν Περικλή, τόν Παρθενώνα, τόν Πλάτωνα, και όλους τούς πολυτίμους θησαυρούς του τόπου αυτού, που άγνωσούν και που άκούουν μόλις άπό τ' ό στόμα του εισαγγελέως. Ρίχνουν άτελεισμένα βλήματα στον συνήγορόν τους. "Αλλά έκείνος διατηρεί την ψυχραιμία. Και όχι μόνον αυτό. Προσπαθεί να μεταθέση τ' ό κατηγορητήριον σε ένα επίπεδον τόσο άπροσδόκητον για την κατηγορίαν, ώστε τ' ό δικαστήριον ταράσσεται. Με τρόπο πετ' άπερίογους πάντους που άφορούν την ήθικήν ύπόστασιν του θύματος, ώστε να δημιουργήται σάλος:

—Μία στιγμή σας παρακαλώ!
—Όρίστε κ. έπαιγορε.
—"Ήξερε έλληνικά τ' ό θυμά;
—"Οχι.
—"Ήεραν άγγλικά αυτοί οι άρ-θανίτες;
—Δεν ξέρω.
—Δεν είνε δύσκολον να διαπιστωθ'η κ. πρόεδρε... Θά μου έπιτραπή να τ' ό εξακρίβώσω. Σήκω άπάνω έσύ.
—Σηκώνεται άπάνω ο ξένος.
—Ξέρεις θρε άγγλικά;
—Πού να τ' ά μάς; Στο Μενίδι;
—Κουβέντα δεν ξέρεις;
—Σκρά.
—"Ο άλλος;
—Μόνο αρβανίτικα.

Στροφή του συνηγόρου προς τ' ό δικαστήριον:

—"Αρβανίτικα κ. πρόεδρε! "Ηκούσατε; Μήπως συμβαίνει να γνωρίζη αρβανίτικα ο άμερικανός αυτός τραπεζίτης; Και πως λοιπόν, συνέθη, ο πλούσιος αυτός εκατομμυριούχος, να πάρη ως ξεναγούς του δυό άγραμμάτους όπωροπώλας για να τόν μυσσουν εις τ' άς ώραιότηας του άρχαίου κάλλους;

—Τι θέλετε να π'ητε;

—Τίποτε κ. πρόεδρε. "Απ'ώς ύποπτεύομαι ότι ο λαίμαργς αυτός τραπεζίτης σας, έθαύμαζε περισσότερον τ' ό σύγχρονον κάλλος παρά τ' ό άρχαίον.

Νεύρα, Κουδο'νι:

—Τι είδους ύπαινηγμοί είνε αυτοί;

—Δεν κάνομεν ύπαινηγμούς κ. πρόεδρε! "Απ'ώς άπορίας διατυπώ-

(Τό τέλος στη σελίδα 63)

— Όμολογώ, κουτοτάτη... Τετάρτη έρώτησις: Σας άρέσουν τ' ά λεπτά; — Δέν πρόφτασα νά τ' ά δώ... Ξέρεις τί φαγάνα μεγάλη πού είναι τό θέατρο!...

Πέμπτη έρώτησις: Ποιά γυναίκα σοβαρού μας θεάτρον σ' άρέσει πιο πολύ ως καλλιτέχνης... Ύστερα βέβαια άπό τόν έαυτό σας... — Όλες οι πρό και μετά άπό μένα μ' άρέσουν...

Έκτη έρώτησις: Θέλατε νά είσατε σήμερα είκοσι χρονών; — Τόσο μεγάλη; Ποτέ! Μόνον δεκαπέντε! Έχω τόση όρεξη γιά δουλειά και τόσο αίσθανομαι τόν έαυτό μου, νέα, πού παρ' όλο πού σας είπα πώς είμαι «όκτακοσίω έτών» μόλις και μετά βίας ή καρδιά μου πιστεύει πώς είναι τώρα μόλις είκοσι!

Έβδομη έρώτησις: Πώς έκδικείσθε τούς έχθρούς σας; — Τούς έχθρούς μου; Έδω είνε ό κόμπος!... Χωρίς νά θέλω νά παραστήσω και τόν Χριστό... τούς έχθρούς μου τούς έκδικούμαι κάνοντάς τους καλό... Τό κακό ένας άνθρωπος τό ξεχνάει, μά τόν τιμωρείς πολύ όταν τού κάνης καλό... Αυτό τό έχω ως άρχή...

Όγδόη έρώτησις: Ποιόν συγγραφέα «Έλληνα ή ξένο» αγαπάτε περισσότερο;

— Αυτή ή έρώτησις λέει πολλά... Αγαπώ όλους εκείνους πού γράφουν... μά περισσότερο εκείνους πού μου δίνουν τό καλλίτερο έργο... Θά προτιμούσα όμως νά μ' ή γραφές γενικά πώς αγαπώ όλους τούς γράφοντας μή πώς αγαπώ όλους τούς γράφοντας καί μού διατ'ό μάθουν κι' ήρχονται καί μού διατ'ό βάζουνε τ' άργα τους... γιατί τότε χωρίς νά τό θέλω... θά άναίρεσω έκείνο πού είπα!...

Και τώρα μιά άκόμη έρώτησις... — Σας άρέσουν τ' ά τυχερά παιχνίδια;

— «Αν μ' άρέσουν λέει; Είμαι μανι-ώδης χαρτοπαίχτρα... — Παίζετε χαρτιά;

— Χαρτιά δέν παίζω μά παίζω στό θέατρο και στό δικό μου μάλιστα τό θέατρο...

Τό μεγαλύτερο χαρτοπαίγνιο τού κόσμου είναι τό θέατρο... Όσα και νά κερδίση κανείς... τ' ά ξαναχάνη...

Όπου παρεμβαίνει και... παραλαμβάνεται ό κ Λογοθετίδης

Στό σημείο αυτό διακόπτεται ή συζήτησις μας... Ό άθεόφοβος ό Λογοθετίδης άνοίγει τήν πόρτα τού γραφείου και μ' άς διακόπτει...

— Δέν τελείωσαν επί τέλους αυτά τ' ά πέντε λεπτά; Αυτή είναι ιερή εξέτασις! (Μου λέει γελώντας)... Άντε και ήχοι και ήλλη παράσταση...

— Τελειώσαμε Βασίλη μου, μά άπροπό στην ιερή εξέταση ήχεις και σύ νά π'ής κάτι... — Γιά τό Θεό όχι...

— Δέν μπορείς; τού λέει ή Μαίκα. Θά π'ής κι' έσύ... κάτι... Κάτσε νά δοκιμάσης κι' έσύ... τή γλύκα... — Δηλαδή σάν νά λέμε άπόψε βάλθηκε νά μάς χαλάσης τή ησυχία μας... Τί κακό σου κάναμε βρέ άνθρωπε τού Θεού;

— Τέν θά σέ κουράσω πολύ Βασίλακη μου...

Τόν διαβεβαιώνω και τόν πείθω νά καθήση στό γραφείο τού κ. Χέλιου... από σκαμνί τού καθηγουμένου...

Έρώτησις πρώτη: Πόσο χρονών λές πώς είσαι; — Είμαι σαράντα... μά αν είσαι φίλος καρδιακός κόψε αν θέλεις κάνα δυό...

Έρώτησις δεύτερη: Πώς σου φαίνεται ή ζωή τού παντρεμένου; — Νά σου πώ... Καί ή έλεύθερη ζωή και ή τού παντρεμένου είναι καλή... μά τί τ' ά θέλεις... Πάρε τή μιά και χτύπα τήν άλλη...

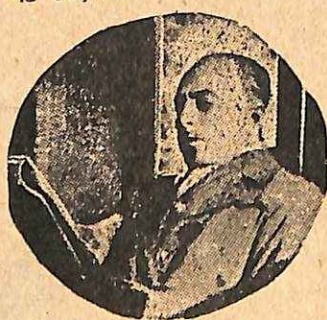
Έρώτησις τρίτη: Σου άρέσει ό έρωτας; — Όταν ήμουν νέος μ' άρεσε...

Έρώτησις τέταρτη: Πόσες γυναίκες άγάπησες στή ζωή σου; — Άδυνατώ νά άπαντήσω... Είμαι παντρεμένος και δέν κάνει... Άς σου άπαντήσουν αυτές πού άγάπησα, σ' αυτό... χαλάλι τους!

Έρώτησις πέμπτη: Είσαι πιστός στή γυναίκα σου; — Η άπάντησις τού Λογοθετίδη πού συνοδεύεται μέ έλαφρόν άναστεναγμό και μέ λίγο γέλιο ξέρετε ποιά είναι;

Σας τήν μεταδίδω επί λέξει... — Είμαι!... Τί νά κάνω; Μπορώ νά μ' ήν είμαι;

Έρώτησις έκτη: Τ' ά χειροκροτήματα σέ συγκινού; — Μ' ά συγκινεί τό θέατρο όταν εί-

Ό Λογοθετίδης.

ναι γεμάτο. Γιά χειροκροτήματα άδι-αφορώ. Πάντως τ' ά λίγα χειροκροτήματα μέ νευριάζουν... Θέλω ή πολλά ή τίποτα...

Έρώτησις έβδομη: Θέλεις νά άποκτήσης λεπτά πολλά; — Άκού λέει αν θέλω... Θέλω μά μόλις τ' ά άποκτήσω θά τ' ά φάω...

Όχι έγώ... Άμπαμπα. Θά μού τ' ά φάνε τ' ά βιολί... οι σιδηρόδρομοι και τ' ά άεροπλάνα... Θά κάνω τόν γύρο τού κόσμου νά... ξεκουρασθώ...

Τή συζήτησή μας... διακόπτει ό θωρωρός τής σκηνής.

Κύριε Λογοθετίδη ήρθε ό κύριος Ρ...

— Ωωω... (ό Λογοθετίδης πετιέται άπό τήν καρέκλα: του

— Τί τρέχει; τόν ρωτάω έκπληκτος!...

— Τί τρέχει λέει; Ξέρεις ποιός είναι ό κ. Ρ... Είμαι ένας νέος συγγραφέας πού ήχει μιά κωμωδία πεντάπρακτη... και μέ πολιορκεί ένα μήνα τώρα νά μού τή διαβάση... Φεύγω...

— Πού π'άς;

— Πάω νά κάνω τόν γύρο τού κόσμου μέ ύποβρύχιο!... Φτάνει νά γλυτώσω άπό τό διάβασμα τής πεντάπρακτης κωμωδίας τού κ. Ρ...

ΣΩΤΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Άπαντούν οι κ. κ. Βασιλης Άργυρόπουλος, Γιώργος Παπας, Μήτσος Μυράτ.

Γιά νά γίνετε σοφώτεροι

Τό Φερναντέζ, τό περίφημο νησί τού Ροδινώνος Κρούσου, ήγέμισε τόσο πολύ άπό κατσίκες και τράγους, ώστε ή Κυδέρνσις τής Χιλής, στην όποία άνήκει, έστειλε εκεί ένα άπόσπασμα στρατού, γιά νά τό... άραιώσει, σφάζοντάς τα κατ' άκατοντάδες.

— — —

Τ' ά κορίτσια τής νήσου Μπόρνεο, τών Όλλανδικών Ίνδιών, έχουν όλα κατ' άκατοντάδες δόντια.

Τ' ά βάφουν δέ έτσι μέ μιά ειδική βαφή «για νά μ' ά μαζώνουν μέ τούς σκύλους και τ' ά άλλα ζώα», τ' ά όποια έχουν δόντια λευκά!

— — —

Κάποιος Άγγλος κτηματίας έχει ένα αυτοκίνητο, τό όποιο άγόρασε στα 1917 και τό όποιο έχει διανύσει μέχρι σήμερα 853.000 άγγλικά μίλια — περίπου ένα μισό εκατομμύριο χιλιόμετρα. Μολταύτα, τό αυτοκίνητο αυτό εξακολουθεί νά είναι σέ πολύ καλή κατάσταση.

— — —

Στό νησί Κάπ Κλήρ, πού βρίσκεται άπέναντι στίς Ίρλανδικές άκτές τού Κόρκ, ή γυναίκες δέν χρησιμοποιούν σαπούνι, στίς μπουγάδες τους, γιατί τό νερό μιάς μικρής λιμνούλας τού νησιού τους περιέχει μεγάλην ποσότητα άλκαλίνης, πού άντικαθιστά θάυμασια τό σαπούνι.

— — —

Ό Άγγλος δικαστής Άλφρεντ Χέρριγκτον είχε άγοράσει ένα Σαββατόβραδο άπ'ό τήν άγορά μιά κόττα, γιά τό κυριακάτικο γεύμα του.

Τό πρωί όμως τής επομένης, τή στιγμή πού ή γυναίκα τού δικαστού έτοιμαστήκε νά τή σάξει, ή κόττα γέννησε — σχεδόν μέ τό μαχαίρι στό λαϊμό — ένα αυγό. Κι' ή οικογένεια τού δικαστού, κατόπιν αυτού, κράτησε τήν κόττα στόν κήπο τής και γεμάτισε μέ παστό ψάρι.

— — —

Ένας Άγγλος κτηματίας άπ'ό τήν πόλι Μπένταλ τής Υόρκης, έχει στόν κήπο του μερικές τριανταφυλλίες, ή όποιες βγάζουν τριαντάφυλλα... πράσινα, τ' ά μοναδικά τ' ά τριαντάφυλλα στόν κόσμο πού έχουν αυτό τό χρώμα.

— — —

Τό μικρότερο χωριό τού κόσμου είναι τό Κρίστιαν Μάλφορντ, στην Ουαλλία. Αποτελείται άπό δυό μικρά σπιτάκια και έχει μόνον έναν κάτοικον.

— — —

Όλοι οι άνθρωποι, όλων τών φυλών τής γής, έχουν άπό είκοσιτέσσερα πλευρά και μόνο οι Έσκιμώοι διαφέρουν στό ζήτημα αυτό, γιατί έχουν είκοσιπέντε πλευρά, δώδεκα δεξιά και δεκατρία άριστερά.

— — —

Η Άδερσνυία είναι ή μόνη χώρα τού κόσμου πού δέν έχει κανένα φρενοκομείο και κανέναν τρελλό στούς δρόμους τής.

Η όμορφιά ένίκησε και πάλι

Ένα διήγημα τού Μάριο ντ' Άρλε

Μου φραίνεται, πώς σας γνωρίζω, είπεν ή Διάνα κυττάζοντας τήν φτωχοντυμένη νέα πού ήταν άπέναντί της. Ήταν κοντή και λίγο καμπούρα ή νέα αυτή μέ δυό μεγάλα μαύρα μάτια, πού τ' ά σκέπαζαν ματογυάλια.

Είπασαν συμμαθήτριες στό σχολείο, τής θύμισε ή Μαρία — έτσι τήν έλεγαν — δειλά.

Η Διάνα ένενυσε μέ τό κεφάλι καταφατικά. Θυμότανε. Ήταν ένα μεγάλο σχολείο, όπου σπούδαζαν πλουσιοκόριτσα, μέ άπέραντες αύλές γεμάτες δέντρα και διαδρόμους μακρυνούς και μυστηριώδεις.

Οι άναμνήσεις όμως τής Μαρίας ήταν αντίθετες. Γι' αυτή τό Παρθεναγωγείο δέν έσήμαινε παρά τή Διάνα, πού τήν έλάτρευε κι' αυτή, όπως όλες οι συμμαθήτριές της.

Η Διάνα προβιβαζότανε κάθε χρόνο, χωρίς στή βοήθεια, πού τής έπρόσφεραν όλη ή τάξις ένωμένη. Τ' ά κορίτσια μάλλωναν ποιά νά πρωτογράψη τ' ά «καθήκοντά» της, ποιά νά τής φκιάση τ' ά σπρόρουχα. Ποιά νά καθήση κοντά της. Και εκείνη τις άφινε σ' όλα γεμάτη γλυκύτητα, ήρεμη, χωρίς νά δείξη ποτέ έκπληξη γιά ό,τι γινότανε.

Πολύ καλά, είπεν ή Διάνα. Μπορείτε νά μείνετε.

Κι' άμέσως ή ύπνέτρια βγήκε έξω γιά νά είδοποιήση τις άλλες, πού περίμεναν πώς ή θέση τής γραμματέως είχε καταληφθή.

— — —

Εκατοντάδες γράμματα έφθαναν κάθε μέρα στό μεγάλο άσπρο σπιτί, πού τό περιτριγύριζαν άνθισμένοι κήποι. Φαινότανε πώς ή Διάνα ήτανε τό Ιδανικό, τό όνειρο ό έρωσ όλων τών άνδρών τού κόσμου. Μά και γυναίκες τής έστελναν γράμματα γεμάτα θαυμασμό.

«Έβαλα τήν φωτογραφία σας στό πόδια τού κρεβατιού μου και παρακαλώ τό Θεό νά σας μοιάση τό παιδί, πού θά γεννήσω σέ λίγες μέρες».

«Πριν δώ τό πρόσωπό σας στην όθόνη δέν ήξερα πώς ύπήρχε στόν κόσμο τέτοια όμορφιά...»

Ερχόντανε έπιστολές και πολλοί έπισκέπται, τούς όποιους όμως ή Διάνα δέν δεχότανε ποτέ. Γυρνούσε πάντα πολύ κουρασμένη άπό τό σούντιο και συχνά έπεφτε και κοιμότανε, ενώ ήταν μέρα άκόμη, σάν μικρό παιδί.

Ένα πρωί ήρθε κι' ένας νέος ψηλός, ξανθός μέ γλωμό και έκφραστικό πρόσωπο.

Πρέπει νά τήν δώ — έξήγησε στή Μαρία, πού ήταν έπιφορτισμένη νά δέχεται έπιστολές τούς ξένους. Πέστε της πώς ήρθα έξεπτήδες άπό τόν Καναδά και σέ λίγες μέρες πρέπει νά γυρίσω πίσω και ίσως νά μ' ή νάρθω πιά... Πρέπει νά τή δώ κι' αν άκόμη θά μού βγούν εύθους κατόπι τ' ά μάτια, όπως κάνουν μερικοί Άραβες μόλις μάθουν άπόξω τό Κοράνιο!

Μίλησε πολύ ώρα φλογερά, πειστικά, άπελπισμένα και ή Μαρία, άκούοντάς τον, έννοιωθε κάποια θλίψη στό βάθος τής ψυχής της. Όταν έφυ-

γεν, ή νέα πήγε σέναν καθρέφτη και κυττάχτηκε.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί γιά πρώτη φορά πήγε σ' ένα Ίνστιτούτο Καλλονής. Τής σκόρπισαν μιά κοκκινωπή φλόγα στό μαλλιά, τής έκαναν μασάζ στό πρόσωπο, τής έβαψαν τ' ά νύχια.

Τ' ά μάτια σας είναι θαυμάσια, τής είπε ή υπάλληλος, γιατί δέν βγάζετε τ' ά ματογυάλια.

Δέν μπορούσε νά τ' ά βγάλη, γιατί δέν ήταν δυνατό νά περιπατή σάν τυφλή άνάμεσα στόν κόσμο και έννοιωθε γι' αυτό μεγάλη θλίψη. Όμως περίμενε νά γυρίση εκείνος — τού είχε ύποσχεθ' ή μιά άπάντησή τής Διάνας — και τήν καρδιά της έπλημμύριζε μιά καινούργια συγκίνηση.

Τό άπόγευμα ό νέος ξανάρθε. Ξα-

Η Διάνα ήταν τό όνειρο όλων τών άνδρών.

ναγύρισε και πολλές άλλες φορές. Στίς άρχές τής μιλούσε διαρκώς γιά τή Διάνα και μόνο γιά τή Διάνα, έπειτα έγινε σιωπηλός, έκύτταζε τήν Μαρία χωρίς νά λή τίποτε. Καμιά φορά νόμιζε πώς κάποια έξομολόγησή άνέβαινε στό χέιλι του. Και ή Μαρία, τρέμοντας άπό γαρά καταλάβαινε πώς εκείνος δέν άγαπούσε πιά τή Διάνα.

Περνούσαν έτσι οι μέρες κι' ό νέος εξακολουθούσε νά έρχεται ταχτικά, στην ώρα του καθημερινός.

Η Μαρία περνούσε τις νύχτες άγρυπνη, μέ τ' ά μάτια προσλωμένα στό κενό, μέ ένα άόριστο χαμόγελο. Γιά πρώτη φορά στή ζωή της έννοιωθε τόν έαυτό της εύτυχημένο. Έννοιωσε, όμως, τήν αλήθεια σάν μαστίνωσα.

Πέστε της πώς πρέπει νά τήν δώ — τής είπε μιά μέρα μέ ύπόκωφη φωνή. Έκλεμα γιά νά κάνω τ' ά έξοδα τού ταξιδιού. Τώρα βρίσκονται στό ίχνι μου και μόλις γυρίσω σήμερα σπιτί μου θά μέ πιάσουν. Πρέπει νά τήν δώ προηγουμένως.

Αυτή λοιπόν ήταν ή έξομολόγησις πού περίμενε τόσες μέρες; Τήν έπιασε μιά τρομερή όργη.

— Κλέψατε και καταστρέψατε τήν ζωή σας γιά τήν Διάνα; Γιά μιά γυναίκα άνόνη, χωρίς προσωπικότητα, χωρίς καρδιά, χωρίς ψυχή;... Έξηκολούθησε νά τού μιλή έπάνω σ' αυτό τόν τόνο, ως πού εκείνος τήν διέκοινε.

— Μ' ά λυπεί πολύ... Μά έσείς μου φαίνεσθε σάν ένας σκορπιός, πού γυρεύει νά δαγκώσει τό πρόσωπο τής Αφροδίτης τής Μήλου.

Τής φάνηκε πώς γιά πολλόν καιρό δέν θά μπορούσε νά ξεχάση αυτά τ' ά λόγια.

Τόν έπιασαν τό ίδιο βράδυ και τό άλλο πρωί ό έφημερίδες έγραψαν τήν είδηση. Όταν τόν πέρνανε άπό τήν πόλι, ή Μαρία πήγε στό σταθμό και τόν είδε ξανθό και ώραιο νά φτάνη άνάμεσα σέ δύο άνδρες, πού έμοιαζαν περισσότερο γιά ύπνέτες τού παρά γιά δεσμοφύλακες του.

Δέν τήν πρόσεξε διόλου και ως στην τελευταία στιγμή τ' ά μάτια του ήσαν προσλωμένα σέ μιά εικόνα τής Διάνας. Έπειτα τό τραίνο έφυγε και ή Μαρία κατάλαβε πώς είχαν άποχαιρηθή γιά πάντα τ' ά νειάτα της, τόν έρωτά της, τή χαρά της.

— — —

Όταν ξαναβρέθηκε μόνη στό γραφείο της άνάμεσα σ' ά γράμματα, στίς φωτογραφίες και στίς έφημερίδες πού μιλούσαν γιά τή Διάνα και μόνο γιά τή Διάνα, ένα τρελλό μίσος ξεχείλισε στην ψυχή της.

Σέ λίγο μπήκε ή θαλαμηπόλος και τήν βρήκε νά τρέμει δλόκληρη. — Δέν μπορώ πιά νά βαστάξω έδω μέσα. Θά τρελλαθώ. Φαίνεται πώς δέν ύπάρχει στόν κόσμο τίποτε άλλο άπό τήν όμορφιά της... σύ, ή μαγειρίσσα, ή μασέζ, έγώ, δέν ζούμε παρά γιά τήν όμορφιά της. Φτάνει πιά! Φτάνει!...

— Ναι, μά άπό τήν όμορφιά αυτή ζούμε κι' όλοι. Άλλοιώς θά είμαστε ίσως χωρίς δουλειά.

Τό μίσος της τήν μέθυσε και σάν νά όνειρευότανε κατέβηκε τις σκάλες, πήγε στό φαρμακείο της και άγόρασε βιτριόλι. Ήθελε νά καταστρέψη τήν όμορφιά τής Διάνας.

... Άν και ήταν άκόμη μέρα ή Διάνα κοιμότανε.

Η Μαρία τήν είδε σ' αυτή τή στάση, πού έμοιαζε σάν Αφροδίτη και στάθηκε μ' άνοιχτό τό στόμα. Τότε θυμήθηκε πάλι τό Παρθεναγωγείο. Θυμήθηκε πού διάβαζε μπροστά της τούς στίχους τού Όμήρου γιά τήν Έλένη. «Είναι δικαιο, ό κόσμος νά αίματοκυλισή γιά τήν όμορφιά της».

Τ' ά γόνата της λόνιζαν και καθήσε στό κρεβάτι. Η Διάνα άνοιξε τ' ά μάτια της ήρεμη, σάν εύτυχημένο παιδί.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε. Θέλεις τίποτε;

Χωρίς ν' άπαντήση ή Μαρία πέταξε μακριά τό μπουκάλι και τό βιτριόλι έπεσε έπάνω σ' ένα τριαντάφυλλο και τ' ά κάλεσε.

Η όμορφιά είχε νικήσει και πάλι. Και ή Μαρία ταπεινωμένη έσάπνε τής Διάνας στίχους τού Όμήρου.

ΜΑΡΙΟ ΝΤ' ΑΡΛΕ

Αγγλικό χιούμορ

Ένας Σκωτσέζος, του οποίου οι κήποι ήταν περίφημοι για τα φράκα και νύσπια φρούτα τους, έστειλε ένα καλά-τι με σταφύλια από την κλιματαριά του στην Βασίλισσα Βικτωρία. Η τελευταία του έγνωσε την λήψη του δώρου μ' ένα αυτόγραφο γράμμα, στο οποίο εκφραζότανε πολύ κολακευτικά για τα προϊόντα του κήπου του.

Ο Σκωτσέζος σκέφθηκε ότι ήταν λογικό και δίκαιο ο παλιός του κηπουρός να μοιραστεί μαζί του τις ευχαριστίες της Βασίλισσας, και τούδωσε να διαβάσει το γράμμα, λέγοντάς του:

— Αυτό το γράμμα είναι από τη Βασίλισσα.

Ο γερω-κηπουρός, Σκωτσέζος και αυτός, διάβασε το γράμμα με προσοχή και κατόπιν, είπε:

— Δεν γράφει όμως αν θα μ'ε στείλει πίσω το καλάθι!

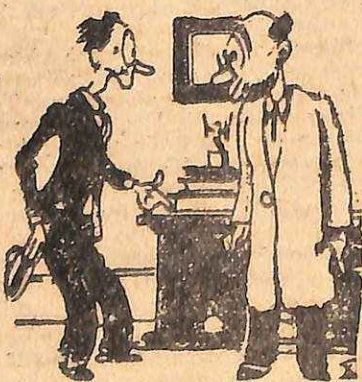
Σε μία κοσμική άκρη είχε συγκεντρωθεί αρκετός κόσμος παραθεριστών και κυτάζε με θαυμασμό τα κύματα που σπύσαν με μανία πάνω στους βράχους. Εξάφνου είδαν ανάμεσα στα κύματα έναν άνθρωπο που αγωνιζόταν να σωθεί και ζητούσε βοήθεια.

Κάποιος τότε από αυτούς που παρκαλούσαν το θέαμα, έπεσε όπως ήταν ντυμένος στη θάλασσα και σε λίγο έσωζε τον κινδυνεύοντα κολυμβητή.

Ο σωτήρας εδέχθη τα συγχαρητήρια όλων και η πρότασις ενός όπως ο ήρωας τιμήθη ανάλογα έγινε δεκτή με παταγωδή χειροκροτήματα.

— Ωραία, είπε ο ήρωας, αφού του επέτρεψαν να μιλήσει στο τέλος. Έγκρινω την ευγενική σας πρόταση. Αλλά προηγούμενος θα ήθελα να μάθω ποιός ήταν εκείνος ο παληάνθρωπος που μ' έσωξε και έπεσα στη θάλασσα!

ΕΝΑΣ ΔΥΣΚΟΛΟΣ

— Γιατρέ μου, δεν βρίσκω λόγια για να σας ευχαριστήσω που με θεραπεύσατε.

— Δεν πειράζει. Αρκούμε και σίτις 200 δραχμές που μου όφειλτε.

— Κι' αυτές δεν τις βρίσκω επίσης!..

ΑΝΟΙΞΗ!

— Άνοιξη! Ο ήλιος χρυσαφισό πλημμύρα. Μάγια, μύρα παντού, και σ' άναπν, σε καρτερω.

Βραδύνεις κι' υποψιάζομαι, ζηλεύω, δε σου πήρα όλης της ψυχής το θησαυρό.

Τά λόγια σου! "Ω, τά λόγια σου, μία υπόσχεση που καίει, μία υπόσχεση που άργεί πολύ ναρθή.

Τ' ακούω παντού, δεν παύουνε μέσα τους κάτι κλαίει, μέσα τους τρέμει ή αγάπη σου, προτού μοιραία χαθή.

Τά λόγια σου με μέθυσαν τη μέθη του θανάτου κι' ακόμα δεν έσίγασαν. Μιλούν και με τρελαίνουν, με μεθούν, με φέρνουν πιο σιμά του, ενώ πιο άκαταμάχητα στην ύπαρξη καλούν.

Άγαπημένε, αν τη ζωή τη δώσω πίσω, πέ μου, τι θα όφελήση, αφού δε θα σε βρω; Δε λογαριάζω τη ζωή, μά πώς μπορεί, καλέ μου, να σβύση πιά ή αγάπη μου; Και να μη σ' άναπν

Ενώ θάνα άνοιξη παντού που άκούστηκε ή φωνή μας να επικαλήται τον αιώνιον έρωτα, και μείς στεφάνι να του πλέκουμε με μόνο το φίλ μας, μέσα στο γιορτασμό λατρείας θερμής;

ΜΑΡΙΑ ΠΟΥΛΟΥΡΗ

Αγγλικό χιούμορ

Ο καθηγητής μίστερ Χήντ είχε ένα κινόματο για το επάγγελμά του αλλά σοβαρό ελάττωμα: ήταν άφηρημένος. Έπειτα από πολυετή διδασκαλία σ' ένα κολλέγιο έρωτεύθηκε μία νεαρά μαθήτρια και την παντρεύτηκε.

Η πρώτη νύχτα του γάμου πέρασε στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου.

Την άλλη μέρα το πρωί ο καθηγητής ξύπνησε πρώτος, και βλέποντας στο κρεβάτι την μαθήτριά του να κοιμάται, ήμυση δίπλα του, φώναξε τρομαγμένος:

— Προς Θεού, μίς Γκρήν. Τι ήρθατε να κάνετε εδώ;!

Αυό εξερευνείται άξούριοι και βρωμεροί συναντήθηκαν σ' ένα άγριο κι' έρημο κήλο μέρος και άβησαν γύρω από μία φωτιά που άναψαν για να ζεσταθούν και να ξεποστάνουν. Σε λίγο άρχισαν την κουβέντα.

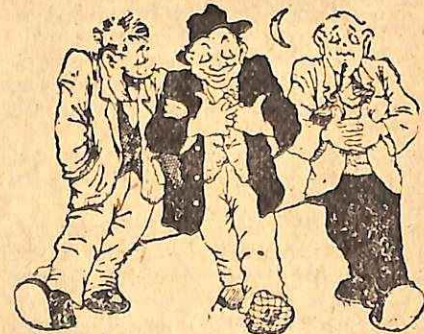
— Εγώ, είπα ο πρώτος, βόισκομαι εδώ, γιατί ο τυχοδιωκτισμός και ή περιπέτεια είναι μέσ' στο αίμα μου. Ο θόρυβος των πόρων μ' έννευρίζει, κι' ή μυροδία της βενζίνης μου σταματά την καρδιά. Θέλω να βλέπω τον ήλιο ν' ανατέλλει επάνω από υστρηριόδεις όρίζοντες, ν' άφίνω τα ίχνη των βημάτων μου πάνω στο παρθένο έδαφος, ν' άναπνέω την άγρια φύση και να άπολαυθάνω τα θέληγμά της... Κι' εσύ γιατί βόισκομαι εδώ;

— Εγώ, έκανε ο δεύτερος. Για τίποτα απ' όλα αυτά. Η κόρη μου μαθαίνει... πιάνο!

— Έλα δώ, γερο-κατεργάρι, είπε ο άγοραστής θυμωμένος στον πωλητή. Γιατί δεν μου είπες πως ήταν κουτσό το άλογο που μου πούλησες; Ε! Λέγε!

— Να σ' εξηγήσω άμέσως, κύριε, έψέλλισε ο γερο-πωλητής του άλόγου. Έκείνος που το πούλησε και σε μένα δεν μου είπε πως κουτσάινε, και σκέφτηκα ότι αυτό ήταν ένα μυστικό που δεν έπρεπε να το πω κι' εγώ.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

— Και πώς κάνεις όταν είσαι πτωχός για να επιστρέψ; σπίτι σου;

— Τι κάνω; Άκούστε: μετρώ πρώτα τα σκαλοπάτια, ύστερα τις πόρτες, μία δεξιά, μία άριστερά, και στο τέλος ένα δυνατό χτύπημα με ξύλο στο κεφάλι: Είμαι στο σπίτι μου!..

ΣΑΛΙΑΠΙΝ

Ο ΤΡΑΓΩΔΟΣ ΤΟΥ ΑΣΜΑΤΟΣ

Με τον θάνατο του Φεοντόρ Ι. εφάνοις Σαλιάπιν έλαμπε μια απύ τις μεγαλύτερες καλλιτεχνικές φυσιογνωμίες της εποχής μας. Ο γίγας αυτός του ασματός, που με τη φωνή του κερδισε μίαν ολόκληρη περιουσία και απέκτησε τον τίτλο του μεγαλύτερου μπάσοου των αίωνων, γεννήθηκε την 1ην Φεβρουαρίου 1873, παρά τις όχθες του Βόλγα, σ' ένα μικρό ταρταρικό χωριό, το Καζάν, από γονείς πολύ φτωχούς. Είς ηλικίαν δέκα πέντε χρόνων, δεν ήταν ακόμα παρά ένα ταπεινό και άσημο ταγκακούπαιδο. Είχε, όμως, μίαν υπέροχη φωνή, που έκανε τους φίλους του να τον θαυμάζουν.

Μία μέρα, θέλησε να κυνηγήσει την τύχη του και παρουσιάσθηκε στο Κονσερβατόριό της γειτονικής πόλεως. Ο διευθυντής, όμως άρνήθηκε να τον δεχθή, γιατί... δεν διέθετε κανένα μέλλον γι' αυτόν. Και όμως, ο ίδιος διευθυντής έδέχθη τον Μαξιμ Γκόρκυ, θέβαιος ότι θα τον έκανε διάσημον αοιδόν. Είνε γνωστόν ότι πράγματι ο Γκόρκυ έγινε διάσημος. Αλλά όχι και αοιδός!

Λίγο άργότερα, χάρις στη γενναϊόδωρη προστάσις ενός πλουσίου της Τυφλίδος, ο Σαλιάπιν άρχισε να σπουδάζει. Τον έστειλαν στη Μόσχα, ύστερα στην Ιταλία και μετά το πέρας των σπουδών του, το άλλοτε φτωχό ταγκακούπαιδο έκανε την πρώτη του θριαμβευτική εμφάνιση στο θέατρο Σολούτσωφ της Μόσχας, για να συνεχίση κατόπιν τις εμφανίσεις του από της σκηνής της Αυτοκρατορικής Όπερας της Πετρούπολεως με τη «Ρουσσάλκα» του Μποργκνίτκι.

Μέχρις ότου, όμως, γνωρίση τη δόξα ο κολοσσός αυτός της τέχνης, τί φτώχεις και τί στερήσεις έγνώρισε!

Για να κερδίση το ψωμί του άναγκάσθηκε να έξασκήση όλα τα χειρώνακτικά επάγγέλματα. Μετά το ταγκαράδικο, δούλεψε σ' ένα φούρνο, ως ζυμωτής, ύστερα πήγε να μάθη μαραγκός, κατόπιν έκανε τον βιολιστή, τον κορίστα στις έκκλησιαστικές χορωδίες, τον ακροβάτη, τον άθροφόρο... Το μόνο από τα επάγγέλματα που του άφησε μερικώς ευχάριστες άναμνήσεις ήταν, όπως διηγείτο άργότερα ο ίδιος, το επάγγελμα του βιβλιοδέτου. «Μπορεί να με χτυποδσαν, έλεγε, με τα βιβλία στο κεφάλι, εύρισκά, όμως την ευκαιρία να διαβάζω διάφορα πράγματα και να πλουτίζω τις γνώσεις μου».

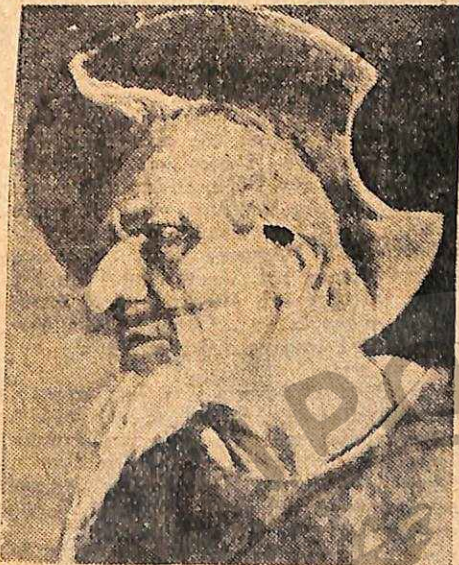
Πραγματικά, ο Σαλιάπιν έμπορώθηκε μόνος του. Καίτοι στά δέκα πέντε χρόνια του, μόλις άπορούσε να συλλαβίση, κατάρθωσε άργότερα, χάρις στις πολλές μελέτες του να γίνει ένας από τους πιο διάβασμέ-

νους καλλιτέχνες. Ώρες ολόκληρες συνομιλούσε με τον Ντ' Αννούσιο για τις καλλιτεχνικές του θεωρίες, καταπλήσσαν τον μέγαν Ιταλόν ποιητήν με το βάθος των γνώσεών του και με την έκτασιν της μορφώσεώς του.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν πραγματικά προικισμένος από το Θεό με τις πιο μεγάλες ικανότητες.

«Η φωνή του είχε μοναδική, έλεγε για τον Σαλιάπιν ο μέγας μουσουργός Σαίν-Σάενς. Αυτός και ή Άδελίνα Πάτι είχαν φαινόμενα που έμφανίζονταν κάθε δέκα χιλιάδες χρόνια...».

Στα 1905, ο Σαλιάπιν ώνομάσθη

Ο Σαλιάπιν ως Δόν Κιχώτης.

«πρώτος σολίστ του Αυτοκράτορος» και συμμετείχε στις μουσικές γιορτές που διοργανώθησαν για την «300ηριβία των Ρωμάνωφ». Έκτοτε άρχισε να διατρέχει την Ευρώπην και την Άμερικην όρέπων δάφνας και κερδίζων κολοσσάια ποσά.

Ο τρόπος με τον όποιον ο Σαλιάπιν έρμήνευε τους μεγάλους μελοδραματικούς ρόλους του, προκάλεσε πραγματική επανάστασιν στους θεατρικούς κύκλους. Δεν τραγουδούσε μόνον, άλλ' έπαιζε συγχρόνως σάν άληθινός δραματικός ήθοποιός, κυλιόμενος κατά γης, αν το απαιτούσαν οι περιστάσεις, τρέγαν, όρμών εις το προσκήνιο, κτυπώντας το στήθος του... Μία μέρα που έπαιζε τον «Μεφιτόφλι» του Μποίτο, τραγούδησε τη μεγάλη του άρια σκαρφωμένος στην κορυφή ενός πανυψηλού τοίχου, με κίνδυνο να γκρεμοτσακισθή...

Ο χαρακτήρ του Σαλιάπιν δεν ή-

ταν καθόλου εύκολος. Εφέρετο άπέναντι των διευθυντών της όρχήστρας σάν άληθινός σατραπής και ήταν άδυσώπητος άπέναντι όλων. Άν καμμία φορά ή όρχήστρα δεν άκολουθούσε τον ρυθμό ενός κομματιού όπως το έννοούσε αυτός, ή αν κανένας παρτεναίρ του διέπρατε κανένα σφάλμα, ο Σαλιάπιν δεν έδίσταζε να δημιουργήση άμέσως σκάνδαλο επάνω στη σκηνή. Κάτι τέτοιο συνέβη μία βραδυά στο θέατρο Μαρί της Πετρούπολεως. «Εκείνο το βράδυ είχε συγκεντρωθή στην πλατεία του κομπού θεάτρου ή κρέμα της ρωσικής άριστοκρατίας, για να θαυμάση το είδωλό της. Έξαφνα, ο Σαλιάπιν διέκοψε το τραγούδι του και βγήκε από τη σκηνή, χωρίς να δώση καμμία εξήγηση. Κανένας δεν μπόρεσε να τον ξαναφέρη στη σκηνή.

Ο θυμός του ήταν άπερίγραπτα σφοδρός για ένα άσημαντό λάθος που είχε διαπράξει ο τενόρος Σμουρνάφ.

Άλλοτε πάλι, στην Όπερα των Παρισίων, ο Σαλιάπιν διέκοψε το τραγούδι του για να κάνει άπο σκηνής δριμυτάτας παρατηρήσεις στον διευθυντή της όρχήστρας έπειδή διηύθυνε την όρχήστρα πολύ γρηγορά!

Στο Βελιγράδι πάλι έδημιούργησε ένα άλλο σκάνδαλο. Είχε προσκληθή στη σερβική πρωτεύουσα για να δώση μία σειρά από δέκα παραστάσεις. Η πρώτη του εμφάνιση θα γινόταν με το «Βόρις Γκοντούωφ». Μόλις, όμως βγήκε στη σκηνή και είδε ότι τα μισά καθίσματα της πλατείας ήταν άδεια, υπέκλιθη πρό των άραιών θεατών κι' επέστρεψε στο καμαρίνι του για να ξεντυθή. Είς μάτην τον ίκέτευαν όλοι να μη μεταίωση την παράστασι. Το ίδιο βράδυ, ο μέγας θαύματος έπαιρνε το τραίνο κι' επέστρεψε στη Γαλλία...

Αοιδός, τραγώδης, κωμικός, ρεζισέρ και μουσικός, ο Σαλιάπιν υπήρξεν ή έκφρασις της άσύγκριτης μεγαλοφυίας. Με τον Γκαμπριέλι Ντ' Αννούσιο, ώνειρευέτο να δημιουργήση ένα νέο θέατρο, όπου θα γινόταν συντονισμός της συλλογικής προσπάθειας με την άτομική προσπάθεια των μεγάλων σολίστ... Έτσι, το θέατρο θα πλησίαζε περισσότερο στην πραγματικότητα, κατά τη γνώμη του.

Όνειρευόταν επίσης να πεθάνη επάνω στη σκηνή, σάν πολεμιστής επί του πεδίου της μάχης. Το όνειρό του, όμως, δεν έπραγματοποιήθη. Έν τούτοις, την ώρα που χωροβάλε, νόμιζε ότι έπαιζε. Και ψυθύρισε: «Πώς θέλετε να τραγουδήσω στην κατάσταση που βρίσκομαι».

Αυτά ήταν τα τελευταία του λόγια...

ΖΑΝ ΝΟΥΑΡ.

Η γυναικεία που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Τα προηγούμενα
στη «Σκάλ» του
Μιλάνου παίζεται
«Νόρμα» του
Μπελίνι. Την ύ-
ποδύεται για πρώ-
τη φορά η διάση-
μη αιδώδης Ρόζα
Σκαρλάτι. Σ' ένα
θεωρετώ δευτέρως
σειράς ο Ντανιέλε
Κόρντα, μουσικο-
συνθέτης, και η
Τζοβάννα Ρούε,
καθηγήτρια τρα-
γουδιού της Ρό-
ζας, παρακολου-
θούν με αγωνία
την παράσταση.

Η Τζοβάννα
Ρούε που υπήρξε
κάποτε η περιφη-
μότερη «Νόρμα»
της εποχής της και
τώρα έχει αποσυρ-
θεί από το θέατρο
για ν' ανοίξει σχο-
λή τραγουδιού, δι-
απιστώνει με με-
γάλη θλίψη ότι ο
ρόλος της «Νόρ-
μας» είναι πολύ
δυσχερής, πολύ
βαρύνει για την Ρό-
ζα Σκαρλάτι που
το ανησυχία βέβαια
περίφημα αλλά
δεν έχει τίποτα ά-
πό την ευαίσθηση
και την ιδιουσγ-
κράσια της πα-
γκοσμίου «Νόρ-
μας».

Το ΑΡΙ-
ΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΣΥΓ-
ΧΡΟΝΗΣ
ΙΤΑΛΙΚΗΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Ο Ντανιέλε Κόρντα, ένας πενήντα-
της μουσικός, που φαίνεται όμως πολύ
νεότερος, συνδέεται με την Ρόζα με μια
εξαισία, αδόλη, πραγματική φίλη. Η
Ρόζα τραγουδά στις συναυλίες της σχε-
δόν αποκλειστικά δικά του τραγούδια
και αυτό κυρίως κάνει τον κόσμο να
πιστεύει—εσφαλμένα όμως—ότι είναι ε-
ρασταί. Ο Κόρντα, νέος, ακόμα, είχε
παντρευθεί με μια πλούσια νορβηγίδα
που πέθανε σε δύο χρόνια αφήνοντας
του όλη την περιουσία της. Από άρχε-
τά χρόνια τώρα, έχει ένα ερωτικό σύν-
δεσμο με κάποια κυρία στο Τουρίνο, ο-
μορφη και άσημαντη. Και ο σύνδεσμος
αυτός διατηρείται πάντα, από συνήθεια
μάλιστα...

Η αυλαία πέφτει ανάμεσα στην παγε-
ρή ψυχρότητα του κοινού και ο Ντανιέ-
λε Κόρντα συνοδεύει όπως κάθε φορά
την Ρόζα στο συνηθισμένο της ρεσιτά-
ράν. Εκείνη του δηλώνει ότι ύστερα ά-
πό την μεγάλη αυτή αποτυχία δεν θα θε-
λε πια να ξανατραγουδήσει «σε θέατρο».

Καθώς μιλούν, ένας νέος με χαμηλή,
θερμή και μουσική φωνή, υποκλίνεται
μερς στη Ρόζα και της συνιστάται. Λέ-
γεται Άλμπέρτο Πάριο και είχε γνω-
ρίσει κάποτε την Ρόζα, η οποία δεν τον
θυμάται σχεδόν καθόλου, την εποχή που
κάποιος θεός του ήταν οικονομικός δι-
ευθυντής της Όπερας. Είναι ευγενικός,
συμπάθης και λένει στην Ρόζα ότι
ήλθε επίτηδες στο Μιλάνο για ν' ακού-
ση το τραγούδι της. Θυμάζει την φω-
νή της και παρακολουθεί πάντα τις συ-
ναυλίες της.

Η Ρόζα αισθάνεται ότι έχει πυρετό,
αποχαιρετά τους δύο άνδρες και φεύγει
για το σπίτι της. Την ώρα που ετοιμά-
ζεται να ξεντυθεί χτυπά το τηλέφωνο.
Είναι ο Άλμπέρτο Πάριο, ο οποίος την
ρωτά σοβαρά και απλά αν θέλει να γί-
νη γυναίκα του. Και την παρακαλεί να
τον συγχωρήσει και να του απαντήσει ο-
ποτε θέλει.

Η πρότασις είναι τόσο απροσδόκητη
που η Ρόζα δεν ξέρει τί να πει. Καθώς
δὲ ο Άλμπέρτο την παρακαλεί να κου-
βεντιάσουν λίγο αν δεν είναι θυμωμένη
και κουρασμένη, εκείνη τον προσκαλεί
σπίτι της να πάρουν ένα καφέ.

Ο Άλμπέρτο ξεγεται άμέσως. Της
προτείνει να εγκαταλείψουν το θέατρο και
να τον παντρευτεί. Η Ρόζα απαντά ότι
δεν θα παντρευτεί ποτέ ούτε εκείνον ούτε
κανέναν άλλον.

Ο νέος φεύγει και η Ρόζα, κουρα-
σμένη και μελαγχολική πέφτει να κοι-
μηθεί.

Ξαναχτυπά το κουδούνι του τηλεφώ-
νου και μια φωνή μουσική, χαμηλή και
θερμή λέγει μονάχα:

— Καληνύχτα Ρόζα.

Η νέα γυναίκα κρεμά ταραγμένη το
ακουστικό.

Μέσα στο σκοτάδι, περνά από τα μά-
τια της Ρόζας το παρελθόν της σαν μια
γλομή εικόνα και προσφέρει δυνατό σαν
να θέλη να το πει στον ίδιο τον εαυτό της:

— Εκείνος δεν ξέρει.

Και ο τόνος της φωνής της, της προ-
ξενεί κατάπληξη, τόσο είναι άλλοιαιέ-
νος, απόκοσμος, γεμάτος λυγμούς.

Ο γιατρός διαπιστώνει ότι η Ρόζα
έχει όξείαν άμυγδαλίτιδα και πρέπει
να μην τραγουδήσει επί μερικούς μήνες.

Ο Άλμπέρτο ζητά κάθε μέρα τηλεφω-
νικά πληροφορίες από την Μαργαρίτα
και λέγει ότι θέλει να την δει. Η Ρόζα
αναθέτει στον Ντανιέλε να τον βρει και
να του μιλήσει, γιατί αισθάνεται συμ-
πάθεια για τον νέο αυτό και δεν θέλει
να τον κάνει να λυπηθεί αφού καταλα-
βαίνει ότι αρχίζει να την ερωτεύεται
πραγματικά.

Ο Ντανιέλε Κόρντα αποκαλύπτει
στον νέο ότι η Ρόζα είναι παντρεμέ-
νη. Ο Άλμπέρτο πηγαίνει σπίτι της ά-
μέσως, μπαίνει στο δωμάτιό της σχεδόν
διά της βίας και την παρακαλεί να του
εξηγήσει τί συμβαίνει. Είναι τόσο χαρι-
τωμένος και ευγενικός που η Ρόζα νοι-
ώθει τον θυμό της να σβύνη άμέσως και
αισθάνεται μια συμπάθεια για τον νέον
αυτόν που είναι άσφαλώς εις θέσιν να
την καταλάβει αν του διηγηθεί το μυστι-
κό της ζωής της).

30N

— Είναι αδύνατο να σάς τα πω-
δω, συνέχισε η νέα γυ-
ναίκα ύστερα από λιγόμε-
νη σιωπή, και θάταν

κόμην άνώφελο. Είναι πράγματα μα-
κρινά τώρα πιά, που δεν πρέπει
πια να έχουν σημασία για μένα: πέ-
ρασαν τόσο πολλά χρόνια! Ξέρετε
ότι τραγουδήσα, αναπαυόμενη έλα-
γιστα, έμπιστευόμενη στην θαυμασία
ύνεία μου. Τραγουδούσα ίσως πάρα
πολύ, τους πρώτους χρόνους μά είχα
ανάγκη να εργασθώ. Ο άνδρας μου
ήταν γεμάτος χρέη, τα όποια πλή-
ρωνα κάθε τόσο ένω, ξέροντας ότι
θα κάνει άλλα. Δεν είχαν κλείσει δυό
χρόνια από τον γάμο μας όταν ο

Πατρίτσιο πήγε στην Άνατολή για
μιά τουρνέ συναυλιών του διασήμου
τενόρου Μπέλλι, τον όποϊον συνώ-
δεψε στο πιάνο. Μοι έγραψε από την
Ρουμανία ότι ντρεπόταν για τον έαυ-
τό του και ότι θα επέστρεφε όταν θα
καταλάβαινε ότι έγινε αξιός μου.

Σκέφθηκα ότι είχε βρει τον καλύτε-
ρο φαινομενικά τρόπο για ν' άπαλ-
λαγή από μένα. Μά υπήρχε πάντα
κάποια δόσις ειλικρινείας σ' αυτό
που έλεγε. Εγώ μονάχα τον ήξερα
καλά, εγώ μονάχα τον ξέρω. Πά-
ριο, έσείς ξέρετε τι είναι μια γυναι-
κα εγκαταλελειμμένη. Το ξέρετε κα-
λά, ναι, όλοι έσείς οι άνδρες, γιατί
δεν υπάρχει κανείς άνάμεσά σας που
να μην εγκατέλειψε μια γυναίκα
και να μην είδε την άπελπισία της...

Και η δική μου ήταν μια άπελπισία
άπόλυτη, ολοκληρωτική, μια συντρι-
βή, μια άπόγνωση τρελλή: έμοιαζα
μ' ένα ζωο γυτπημένο πεσμένο κα-
ταής, ένα ζωο χωρίς ψυχή που ο-
ποφέρει χωρίς καμιά σκέψη και ο-
ποφέρει δλόκληρο... Έκλαψα τόσο
πολύ που δεν μπορούσα πια να τρα-

μου έλαξεν η Μοίρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

— Σας λένε Άλμπέρτο, δεν είν' έτσι; Καληνύχτα, Άλμπέρτο!

γούδησά. 'Ιλάριο, κάθε φορά που άρχιζα να τραγουδώ, μετά την πρώτη νότα έκλαια: άκουα την ίδια μου φωνή κι' έκλαια, σαν να ήμουν μιά άλλη που άκουε την δυστυχισμένη Ρόζα και συνεκινείτο μέλας δακρύων. 'Επί τέσσερις μήνες με φιλοξένησε η Τζοβάννα Ρούς που μ' έβαζε να μελετώ σαν να άρχιζα το τραγούδι. 'Ηταν υπομονετική, γεμάτη εμπιστοσύνη και γενναίωση. Αυτά συνέβαιναν πριν από δέκα χρόνια. 'Ιλάριο. 'Υστερα καπρώθηκαν σιγά - σιγά κι' άρχισα μόνο να περιμένω. Περιμένα να έπιστρέψω ή να μου γράψω. 'Ηλπιζα να τον συναντήσω στον δρόμο ή να τον βρω στο δωμάτιό μου όταν θα επέστρεψα.

Μα αὐτὸ συμβαίνει σὲ ὅλες τὲς ἐρωτευμένες γυναῖκες. Δὲν κατέκρινα τὸν ἄνδρα μου: δὲν κρίνω ποτὲ κανένα, ἐγώ: τὸν ἀγαποῦσα μόνον. Καθένας ἀπὸ μᾶς εἶναι αὐτὸ πὺ εἶναι. 'Εγώ, ἐξ ἄλλου, πιστεύω ὅτι εἶμαι ἐξυπνὴ σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐργασία μου καὶ τ' ἄλλα πράγματα τῆς ζωῆς, μὰ στὸν ἔρωτα εἶμαι ἀνόητη. 'Ισως πᾶσι νὰ συμβαίνει αὐτὸ πάντα, ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς ἢ ν' ἀγαπᾷται ἐξυπνῶς. 'Ολοὶ ἀγαποῦν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο, ὡς ἀνόητοι. 'Η ἐξυπνότης δὲν εἶναι καμμία σχέση μετὸν ἔρωτα. Δὲν εἶναι ἔτσι:

—Ναί, ψιθύρισε ὁ 'Αλμπέρτο.
—'Εργάσθηκα πολὺ, ἔκανα καρριέρα, ἔγινα πλούσιος. Πίστεψα σὲ μερικές στιγμές ὅτι θὰ μπορούσα νὰ ξεχάσω τὸν Πατρίτσιο. Μοῦ ἄρεσε νὰ ἔχω ἀρκετὰ λεφτὰ ὥστε νὰ ζῶ με ἄνεση, νὰ κάνω δῶρα στοὺς φίλους, στὸν ἀδελφὸ μου καὶ ἀκόμα καὶ στὴν μητέρα μου: τὰ γρήματα παρηγοροῦν καὶ βοηθοῦν νὰ ζῇ κανεὶς. Κι' ἔπειτα εἶπα, ἀλήθεια, στιγμὴς χαρᾶς καὶ καλλιτεχνικῆς ἱκανοποίησεως. Δὲν μιλῶ γιὰ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὲς ἐπιδοκιμασίες, ἔξερτε. Οἱ ἄλλοι τραγουδοῦν καὶ εἶναι ἀφορητικοὶ ἀπὸ μὲνα: μὰ σὲ μὲνα ὁ ἦχος τῶν χειροκροτημάτων φέρνει στενοχώρια, ἐκνευρισμό, ταραχή. Χωρὶς νὰ υπολογίσωμε ὅτι καὶ ἡ ἐπιδοκιμασία ἔχει κι' αὐτὴ τὸν μηχανισμό της — με καταλαβαίνει, βέβαια — καὶ ἀλλοίμονο ἂν οἱ συνηθισμένοι τρεῖς τέσσερις δὲν ἀρχίσουν ἡ χειροκροτοῦν γιὰ νὰ συμπαρασύρουν τοὺς τετρακοσίους ἢ τοὺς τέσσερις χιλιάδες! Ναί, ὑπάρχει ὁ μηχανισμὸς καὶ ἐπίσης ἡ ψυχολογία τῆς ἐπιδοκιμασίας. 'Εγὼ ἤμουν εὐχάριστημένη ὅταν τραγουδοῦσα ὥραϊα, γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, γιὰ τὴν Τζοβάννα Ρούς, γιὰ τὸν μαστρο Ντονάκι γιὰ τὸν Κόρντα. 'Ημουν εὐχαριστημένη ὅταν τραγουδοῦσα ὥραϊα γιὰ τὸν Πατρίτσιο.

—'Οταν διέκοψε τὴν ὁμιλία της, ὁ 'Αλμπέρτο δὲν τόλμησε νὰ πῇ τίποτα, ἀπὸ φόβον μήπως ἡ Ρόζα μετανοήσῃ πὺ ἔλεγε τόσα πολλὰ πράγματα. Φαινόταν νὰ μιλᾷ μετὸν ἴδιον ἑαυτὸ της, ὡς νὰ τοῖ διηγιόταν μιά ἐξάσσια ἱστορία γιὰ νὰ τοῖ δώσῃ τὴν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ζωῆς. Τὸ πῶς ὅτι τῆς ἦταν σοβαρὸ, γὰρὶς θλίψη.

—'Ο Πατρίτσιο μὲ ἔγραψε πρὶν ἂν

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

πὸ πέντε νοόνια περίπου: μὲ ζήτησε συγγνώμη, με ἀγαποῦσε πάντα, ἤθελε νὰ με ξαναδῇ. Μοῦ ἔγραψε ἀπὸ τὴ Νάπολη, ὅπου πίστευε ὅτι θὰ εὑρίσκε τὴν τύχη του, συνεπ' αὐτοῦ σὲ ὁρισμένες διαφημιστικὲς ἐπιχειρήσεις τὲς ὁποῖες ἐγὼ δὲν κατάλαβα ποτὲ: σχεδίαζε μεγάλα παννὴ καὶ ἔκανε διαφορὲς δουλειές. Τοῦ ἀπήντησα ἀμέσως. Μὲ συνήντησε στὴν Φλωρεντία ὅπου τραγουδοῦσα τὴν «Μανὸν» στὸ «Πολυθέατρο». Εἶχα νὰ τὸν δῶ χρόνια: μὲ φάνηκε γηραιότερος, ἀσχημότερος, σὰν ἄρρωστος. Μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση βλέποντάς τον με γκριζὰ μαλλιά. Μοῦ ἄρεσε ὅμως καὶ ἔτσι ὅπως ἦταν. Δὲν εἶδα νὰ ζηλεύω, νὰ ὑποφέρω τὸν εἶχαν κάνει νὰ πιστέψω ὅτι ἤμουν ἐρωμένη τοῦ Κόρντα. 'Ω, ναί, μ' ἀγαποῦσε ἀκόμα! Μὲ ἀκολούθησε στὴ Βενετία. 'Αν ἔρατε πόσο εἶναι ὥραϊα ν' ἀγαπᾷ κανεὶς στὴ Βενετία! 'Ισως νὰ τὸ ξέρετε, ἀλήθεια.

—'Ο νέος χαμογελοῦσε γοητευμένος ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη πὺ ἔδειχνε ἀπὸ τὴν ἀφήγηση, ἀπὸ τὴν χάρι τῆς διακοπῆς.
—Γιατί, βλέπετε, 'Ιλάριο, ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα ἀκόμα. Μπορεῖ αὐτὸ νὰ φαίνεται ἀνόητο γιὰ μιά γυναῖκα σὰν καὶ μὲνα πὺ γνώρισε τόσο κόπο, πὺ ζῇ πότε ἐδῶ πότε ἐκεῖ, πὺ παίζει πότε σ' αὐτὸ τὸ θέατρο, πότε στὸ ἄλλο, πάντοτε ἐκτεθειμένη στὰ βλέμματα τοῦ πλήθους, στὴν συμπέθεια, στὸν θαυμασμό, ἀκόμα καὶ στὸ πάθος. Κανεὶς ἄνδρας δὲν μὲ ἄρεσε ποτὲ σὰν τὸν Πατρίτσιο. Τὸν ἀγαποῦσα τόσο πολὺ!... Μοῦ ἄρεσε τὸ πόσο πὺ του, πὺ δὲν ἦταν ὁμορφὸ ἀλλὰ δὲν εἰσίοιζε με κανένα ἄλλο στὸν κόσμον. Μοῦ ἄρεσε ἡ φωνή του πὺ εἶχε μιά ἀνημονία γιὰ μὲνα μόνον: ἀκόμα καὶ ὅταν τραγουδοῦσε... Συνώδευε τὸ τραγούδι του με τὴν κιθάρα. Εἶχε ὁμορφὰ γέρια με λεπτὰ ἀιστοκρατικὰ δάντυλα. Εἶναι ἡ κιθάρα του αὐτὴ ἐκεῖ πὺ βλέπετε ἐπάνω στὸ πιάνο: δὲν μὲ τὴν χάρισε, τὴν ἀγόρασα ἐνῶ ἀπ' αὐτόν, καὶ τὴν πλήρωσα, τὸ ξέρω, περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἀξίζει γιὰ τὸν ἐκεῖνος εἶγε τότε μὲν ἀληθινὰ. Εἶναι ταπεινωτικὸ γιὰ μὲνα δὲν εἶναι ἔτσι: Ναί, ἀκόμα καὶ τὸν ἴδιον, τὸν ἀγόρασα καὶ τὸν πλήρωσα. 'Ιλάριο γιὰτὶ μὲ ἄρεσε. Τὸν πλήρωσα κυριολεκτικὰ. 'Ιλάριο, ὅπως ἔσετε οἱ ἄνδρες πληρώνετε μιά γυναῖκα πὺ σὰς ἀρέσει. Μὰ ποῖ ποῖ νὰ μὲ συγχωρηθῇ αὐτὸ, γιὰτὶ τὸν ἀγαποῦσα...

—Δὲν εἶναι ταπεινωτικὸ, εἶπε ὁ 'Αλμπέρτο με ἀπλότητα. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι ποτὲ ταπεινωτικά.

—Μοῦ ἄρεσε νὰ ζῶ μαζί του, συνέχισε ἡ νέα γυναῖκα. 'Ηξερε ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ μιλῶσε γι' αὐτὰ με μιά θέρμη, μιά εὐγλωττία πὺ με γοῦτευαν. 'Οταν εἶχε διαβάσει ἕνα βιβλίο καὶ ὕστερα μιλῶσε γι' αὐτὸ ἦταν σὰν νὰ ἐπρόκειτο καθε φορὰ γιὰ ἕνα βιβλίο θαυμαστό. Ζωνόρριζε ὥραϊα καὶ μὲ ἔγει κάποιον ἀπειρα πορτραῖτα: μιά μέρα θὰ σὰς τὰ δείξω.

'Εκεῖνος ἐπανέλαβε μέσῃ τοῦ «μὲνα» βέβαιον τὸ ὅτι θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν βλέπῃ, ὅτι θὰ γίνονταν φίλοι.

—Κι' ἔπειτα, βλέπετε, 'Ιλάριο, ξέρω καλά ὅτι ἂν ἔλθῃ μιά μέρα πὺ οὐκ ἔναι νὰ μὲ ναιώθω πια ἔρωτα γι' αὐτόν, σὰ νὰ τὸν ἀκούω. Δὲν θὰ τοῖ ζήτησω τίποτα γιὰ μὲνα, δὲν τοῖ ζήτησω τίποτα: μὰ θὰ μὲ ἦταν εὐκολο νὰ ζῶ μαζί του, καταλαβαίνετε; Ἄκουη καὶ ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσα. 'Ισως εἶναι κατὰ δύσκολο νὰ σὰς ἐξηγήσω καὶ νὰ τὸ καταλάβετε.

—'Απὸ πότε ἔχετε νὰ τὸν ὁῖτε; ρώτησε ὁ 'Ιλάριο χαμηλόφωνα.

—Χρόνια τώρα, ἀπὸ ἐκείνης τῆς μέρας τῆς Βενετίας. Μοῦ ἔγραψε ἀπὸ τὴ Νάπολη ὅτι ἔφευγε γιὰ τὴ Νότιο 'Αμερικὴ, διευθύνοντας μιά θεατρικὴ ἐπιχείρηση: τώρα τὴ διηύθυνε καὶ ποῖος χρηματοδοτοῦσε μιά ἐπιχείρηση στὴν ὁποία μετεῖχε ὁ Πατρίτσιο, ὁ Θεὸς μόνον ξέρει. Πρὶν ἀπὸ δέκα μῆνες ἕνας συνάδελφός μου τὸν εἶδε στὸ Πόρτο 'Αλέγκρε: μὰ ἐκεῖνος τοῖ εἶπε ὅτι δὲν ζοῦσε ἐκεῖ καὶ ὅτι διηύθυνε τὴν ὀρχήστρα ἐνὸς καφέ - κονσέρ στὸ Κάμπι. Εἶχε τὸ ἑξαλλοῦς ἕνος ἀνθρώπου πὺ πίνει, ὅπως μοῖ εἶπαν, καὶ εἰσίοιζε ἄρρωστος.

—'Εγραφα στὴν πόλιν ἐκεῖνη γιὰ νὰ μάθω εἰδήσεις, ἀποτάθηκα σ' ἕνα ἰταλὸ ξενοδόχο πὺ γνώριζε... 'Εγιναν διαφορὲς ἐρευνες, μὰ κανεὶς δὲν ἔμαθε τίποτα γιὰ τὸν Πατρίτσιο. Μοῖ ἔμπε τότε τὸν μισθὸ ὅτι μπορεῖ νὰ ἦταν ἄρρωστος, ὅτι εἶχε ἀνάγκη περιποιήσεων, φροντίδων, γρημάτων. Μοῖ εἶχε μὲν τὸ μισθὸ νὰ τὸν ξαναβρῶ με κάθε τρόπο: εἶμαι ἡ γυναῖκα του, ἐπὶ τέλους!

—'Ο Κόρντα με βοηθεῖ σὲς ἐρευνες αὐτές, μὰ ἔως τώρα δὲν μάθαμε τίποτα. Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες τὶς ποῖος γνωστὸς τοῖ Ντανιέλε πὺ ζῇ ἐκεῖ εἶχε συναντήσει σ' ἕνα νοσοκομεῖο κάποιον 'Αστόρι — τὸ ἐπιθετικὸ τοῖ Πατρίτσιο εἶναι 'Αστόρι — σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Παρανγκά μὰ δὲν λεγόταν Πατρίτσιο. Σκέφθηκα ὅτι μπορεῖ νὰ εἶχε γίνει λάθος, τηλεφώνησα, ἔκανα τὸν κόσμον ἄνω - κάτω: μὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον γέρο πὺ εἶχε πεθάνει ἁφνικὰ. Τώρα δὲν ξέρω πὺ τίποτε. Αὐτὸς ὁ φίλος τοῖ Ντανιέλε γράφει συχνὰ καὶ θέλει πραγματικὰ νὰ μὰς βοηθήσῃ. Μὰ ἀρχίζω νὰ χάνω τὲς ἐλπίδες μου. Καὶ καμμιὰ φορὰ...

—'Η φωνὴ τῆς Ρόζας φαινόταν λίγο κουρασμένη. 'Η νέα γυναῖκα μιλῶσε τώρα σιγανὰ, με παρατεταμένες παύσεις.

—Καμμιὰ φορὰ μὲ φαίνεται, 'Ιλάριο, ὅτι ἔχασα ἀκόμα καὶ τὴ ζωὴ μου. Εἶναι σφάλμα τοῖ ἀνδρὸς αὐτοῖ, τὸ ξέρω, μὰ πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσω. Μὰ κατέστρεψε ἔως τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου. Τραγουδοῦ, ἐργάζομαι, τρώω, γελῶ, μπορῶ ν' ἀπολαύσω τόσα πράγματα, ἕνα λοῦλοῦδι, ἕνα θέαμα. ἕνα βιβλίο, σὰν ἕνα κοριτσάκι. Μὰ ὅταν πρόκειται γιὰ ἔρωτα, εἶμαι μιά γρηά: μιά γρηά με παγωμένη ψυχή, χωρὶς δόντια, χωρὶς μαλλιά, γεμάτη ριτίδες. Σὰν νὰ εἶχα ἀγαπήσει ἕνα ὄχι μου τὴ ζωὴ καὶ σὰν νὰ ἦν ἕνα πια δικαίωμα σὲ τίποτα, οὔτε νὰ πάρω οὔτε νὰ δώσω. Σκέπτομαι ἀκόμα κατὶ ἀνόη-

το ὅτι ἂν ὁ Πατρίτσιο γυρνοῦσε, δὲν θὰ μπορούσα πια ν' ἀγαπήσω οὔτε κι' ἐκεῖνον τὸν ἴδιο, γιὰτὶ ἀκριβῶς τὸν ἀγαπᾷσα πάρα πολὺ. Θὰ τοῖ εἶμαι πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη, μὰ ἴσως δὲν θὰ τὸν ἀγαπῶ πια.

—'Ο 'Αλμπέρτο ἐτοιμαζόταν νὰ ρωτήσῃ: «'Ωστε δὲν τὸν ἀγαπᾷτε πια;», μὰ δὲν τόλμησε. 'Οσο ἡ Ρόζα προσπαθοῦσε νὰ τοῖ ἀφαιρέσῃ κάθε ἐλπίδα με τὲς ἐξομολογήσεις της, τόσο ἐκεῖνος ἐνοιόθε γι' αὐτὴν μιά ἀκατανίκητη συμπάθεια πὺ μπορούσε νὰ γίνῃ πὺ βαθεῖα ἡ πὺ ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

—Γιατί σηκώνεσθε; Σὰς παρακαλῶ, μὴ σηκωθῇτε.

Μὰ ἡ Ρόζα εἶχε σηκωθῇ καὶ τώρα στεκόταν ὀρθὴ ἀπέναντί του σὰ νὰ βλεῖ νὰ τὸν ἀποχωρήσῃ, χαμογελώντας, λίγο γλωμῇ, ἀδυνατισμένη ἤδη ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῶν περασμένων ἡμερῶν.

—Πρέπει νὰ πηγαίνετε! 'Εσεῖς δὲν ἔχετε φάγει ἀκόμα! Θέλετε νὰ δοῦμε μήπως ἡ Μαργαρίτα μπορεῖ νὰ σὰς ἐτοιμάσῃ τίποτα;

—Τὶ λέτε! Σὰς βεβαίονω πὺ φεύγω μόνον ἀπὸ φόβον ὅτι θὰ ὁῖτε σὲ κόπο γὰ μὲνα. 'Αν δὲν εἶχατε σηκωθῇ σήμερα γιὰ πρώτη φορὰ, θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ ἔλθετε νὰ φάμε μαζί. Μοῖ ὑπόσχεσθε νὰ ἔλθετε, ὅταν θὰ εἴσθε καλύτερα; Μοῖ τὸ ὀρκίζεσθε; 'Αλλως, μὲνα ἐδῶ, δὲν τρώω οὔτε ἔξω οὔτε ἐδῶ, κλειδῶν τὴν Μαργαρίτα στὴν κουζίνα καὶ βάζω τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη μου. Θέλω νὰ μὲ ὀρκισθῇτε.

—'Ορκίζομαι, εἶπε ἡ Ρόζα χωρὶς νὰ χαμογελά, με φωνὴ σοβαρή. Τηλεφωνήστε μου αὔριο.

'Εκεῖνος εἶπε ἔξαφνα, κρατώντας ἀκόμα τὸ χέρι της πὺ τοῖ εἶχε ἀπλώσει:

—Στὸ σπῖτι μου, στὴ μέση ἀκριβῶς τοῖ δάσους, εἶναι μιά λιμνοῦλα γεμάτη νυμφαῖες. Στὸ δάσος, νομίζει κανεὶς ὅτι ἀκόμα καὶ τὰ ἔντομα τραγουδοῦν ἀντὶ νὰ βουίζουν. Καὶ ἀπᾶν σὲς νυμφαῖες κάθονται πεταλούδες, τόσο μεγάλες, τόσο μεγάλες καὶ γαλάζιες! 'Εγὼ νομίζω, ὅταν ἤμουν μικρὸς, ὅτι ἦσαν οἱ νεραίδες τοῖ δάσους.

—Μπορεῖ καὶ νὰ εἶναι, εἶπε χαμογελώντας ἡ Ρόζα. Καληνύχτα.

'Εκεῖνος ἔφυγε ἀπότομα, ὅπως τὸ προηγούμενον βράδυ. Καὶ ἔξαφνα ἡ Ρόζα ἐνοιόσε μιά ἐπιθυμία νὰ μὴ φύγῃ, μὰ δὲν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τὸν φωνάξῃ πίσω: θάταν ἀνοησία τὸ κάτω - κάτω! Βέβαια ὁ 'Ιλάριο τῆς ἄρεσε, ἀλλὰ δὲν μπορούσε πια ἐκεῖνη νὰ σκέπτεται τὸν ἔρωτα, τὴν στιγμή πὺ εἶχε καθῆκον νὰ μὴ σκέπτεται παρὰ τὸν ἄνδρα της. 'Εκεῖνος ἦταν τόσο νέος, εἶχε μιά μητέρα, ἕνα σπῖτι, ὀλόκληρη μιά ζωὴ μπροστά του: κι' αὐτὴ εἶχε ζήσει τὴ ζωὴ της, τώρα πια, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ εἰσχωρήσῃ — σὰν μιά βαρεῖα σκιά, στὴν νεανική, στὴν ἐξαστερῇ ζωὴ ἐκείνου.

—Μιά περιπέτεια, λοιπόν! σκέφθηκε με κόποια πίκρα. Μὰ ἐκεῖνος κατέλαβε ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι γυναῖκα γιὰ περιπέτειες: γιὰ τὰ πράγματα αὐτὰ χρειάζεται καλὴ κλίση, ὅπως γιὰ νὰ παίζῃ κανεὶς γαρτιά ἢ γιὰ νὰ χορεύῃ... Χρειάζεται ἀκόμα καὶ διαθέσιμος καιρὸς γιὰ γάσιμο. Μὰ ἐγὼ

ἀπ' αὐτὴν. Μὰ τῆς φάνηκε ὅτι εἶχε πῇ πολλὰ, πάρα πολλὰ, κι' ἐνοιόσε ἕνα εἶδος φόβου.

—

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κόρντα ἦλθε νὰ σὰν γιὰ τὸν 'Αλμπέρτο. 'Εκείνη ρώτησε ἔξαφνα, ὅπως ρωτοῦσε κάθε μέρα σχεδόν:

—Καμμιὰ εἰδηση, Ντανιέλε; —Καμμιὰ.

Τὴν εἶδε νὰ κοκκινίζει ζωηρὰ. Σκέφθηκε: «Δὲν ξέρω πότε θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ ἐξομολογηθῇ ὅτι εἶναι ἐρωτευμένη με αὐτόν τὸν ἔφηβο». 'Υστερα εἶπε με συμπάθεια:

—Φτωχὴ μικρούλα.

Μὰ ἡ Ρόζα δὲν κατέλαβε τὴν στιγμή ἐκείνη τὴν πραγματικὴ ἐννοια τοῖ οἴκτου του.

Ἐνα γράμμα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ

'Η Τζοβάννα Ρούς δέχτηκε τὴν πρώτη ἐπίσκεψη τῆς Ρόζας μετὰ τὴν ἀρρώστειά της. Κι' ἔβαλε τὲς φωνὲς μὲ τὴν ἀντίκρισε:

—Γιατί βιάστηκες τόσο πολὺ νὰ βγῇς ἔξω; Δὲν πρέπει νὰ παίζῃ κανεὶς με τὸ λαϊμό, ξανθοῦλα μου, δὲν ἔχῃ μιά φωνὴ σὰν καὶ σένα.

'Η κυρία Ρούς ἔκανε τὴ στιγμή ἐκείνη μάθημα σὲ μιά χαριτωμένη Ρουμανίδα πὺ κάρφωσε στὴ Ρόζα δύο ἐκφραστικώτατα μαύρα μάτια γεμάτα θαυμασμό. Κάθε τόσο ἡ θερμὴ καὶ δυνατὴ ἀκούη φωνὴ τῆς Δασκάλας ἐνωτόταν με τὴ φωνὴ τῆς μαθήτριάς. Μιά ἄλλη νέα γυναῖκα καθόταν σὲ μιά γωνία. Ἦταν μιά μαθήτριά ἀπὸ τὴν 'Ιρλανδία με δύο ὀλοφώτεινα γαλανὰ μάτια. Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν Ρόζα, ἐνθουσιασμένη:

—Εἴσθε ἡ Σκαρλάτι; Πόσο χαίρομαι πὺ σὰς γνώρισα! Τραγουδεῖτε τώρα;

—'Οχι, προσωρινῶς, εἶπε ἡ Ρόζα χαμογελώντας. 'Ημουν ἄρρωστη καὶ δὲν μπορῶ νὰ τραγουδήσω.

'Ηταν ἀδυνατισμένη καὶ γλωμῇ, μὰ τὸ πρόσωπό της εἶχε μιά ἐσωτερικὴ λάμψη πὺ τοῖ εἶχε μιά ἀσυνήθιστη γλυκύτητα. Χαμογελοῦσε στὴ ρουμανίδα πὺ τραγουδοῦσε, στρέφοντας κάθε τόσο τὸ πρόσωπό της γιὰ νὰ τὴν κυττάξῃ. 'Εμεινε ἐπίσης καὶ στὸ μάθημα τῆς 'Ιρλανδίδος πὺ εἶχε μιά ὥραϊα φωνή, μὰ ἔτρεψε στὴ σκέψη ὅτι θὰ τραγουδοῦσε ἐμπρὸς σὲ μιά διάσημη ἱταλὶδα αἰοδό.

—Τὶ θὰ τραγουδήσῃς στὸ Μπέργκαμο; ρώτησε ἡ Τζοβάννα μιά στιγμή πὺ ἡ 'Ιρλανδὴ εἶχε παύσει νὰ τραγουδῇ.

—Δὲν θὰ τραγουδήσω στὸ Μπέργκαμο, ἀπήντησε ἡ Ρόζα. Θέλω νὰ ἀναπαύθω τουλάχιστον τέσσερις μῆνες. 'Υστερα ἔγω ἕνα συμβόλαιο γιὰ τὴ Τζένοβα, τὸ φθινόπωρο. Γιὰ τὸ γεμῶνα δὲν ἔχω συμφωνήσει ἀκόμα τίποτε. 'Υπάρχει ἡ πιθανότης νὰ τραγουδήσω «Νόρμα» στὴν Βενετία, ἀλλὰ με τὴν ὥραϊα ἐπιτυχία πὺ εἶχα στὴ «Σκόλα», θὰ τὸ σκεφθῶ. 'Αλλοτε ἔγω καιρὸ.

—Νὰ μελετήσῃς, εἶπε ἡ Τζοβάννα.

—Δὲν ἔγω πια κέφι γιὰ μελέτες, κυρία Ρούς.

Τὸ μάθημα τελείωσε. 'Η καθηγήτρια φαινόταν συλλογιμένη. 'Οταν

Ξεμεινε μόνη με τη Ρόζα, της είπε:
— Έχεις ανάγκη να ξεκουρασθής.
Συγχρόνως όμως πρέπει να είσαι
κεφάτη και εύθυμη. Και πρέπει να
τρέφεσαι καλά, μικρούλα μου. Έλα
απόψε να δειπνήσουμε μαζί.
— Απόψε δεν μπορώ, είπε η Ρόζα
κοκκινίζοντας.

Κι' επειδή τζα ζωηρά γκριζά μάτια
της κυρίας Ρούς έρευνούσαν ανήσυ-
χα και λίγο πονηρά το ώρατο πρό-
σωπο που είχε γίνει καταπόρφυρο,
η Ρόζα απέφασε να εξηγήσει:

— Είμαι καλεσμένη από ένα φίλο
που γνωρίσα πριν από χρόνια στο
Ούντιν. Βρίσκεται στο Μιλάνο για
μερικές μέρες. Δεν μπορώ να του
πώ δω. Τόσο μάλλον που μου είναι
πολύ συμπαθητικός.

— Ρόζα, είπε η Τζοβάννα Ρούς,
ύστερα από μια σιωπή, κάνει ότι θέ-
λεις, μα μην ξεχνάς τις συμβουλές
μου. Έρωτεύσου όποιον θέλεις, μα
τραγουδά και τρώγε. Άγανά και
διασκέδαζε, αλλά μην αφήνεις το θέα-
τρο και μη χάνεις την όρεξή σου. Και
πρό πάντων, διασκεδάζε. Δηλαδή,
Ρόζα, μην παίρνεις πολύ στα σοβα-
ρά τη ζωή. Άρκετά σε βασάνισε έως
τώρα η ζωή. Σήμερα η κυρία εισαι
σύ. Ξέχασε για μια στιγμή ακόμη
κι' έκεϊνον, έκεϊ κάτω, αν θέλεις
να γαρής λιγάκι. Νά τόν θυμηθής ο-
μως την κατάλληλη στιγμή, όποτε
θα σ' έμποδίσω να κάνεις καμμία ά-
νοησία!

Τώρα η Ρόζα χαμογελούσε: ήξε-
ρε την φιλοσοφία της μεγάλης της
φίλης που ήξερε να παίρνει κάθε
ομορφιά και κάθε γαρά από τη ζωή,
αλλά και κάθε καλωσύνη. Η Τζο-
βάννα Ρούς είχε μια καρδιά εξαίσια
όπως και η φωνή της. Για κείνην δεν
υπήρχε άλλος σκοπός στη ζωή από
το τραγούδι. Όποιος τραγουδούσε
ήταν στενά συνδεδεμένος με τη ζωή
της, είτε πλήρωνε είτε δεν πλήρωνε
τά μαθήματα. Δίδασκε με πάθος, ο-
πως είχε τραγουδήσει με πάθος. Τά
υπέροχα μπριγιάν που κρεμόταν από
τ' αυτιά της, δεν είχαν άσφαλώς την
λάμπη που φώτιζε το πρόσωπό της
όταν μιλά μαθήτη: τραγουδούσε ώ-
ραιά. Με την δική της άποψη της
ζωής η Τζοβάννα Ρούς θα θεωρούσε
ότι η Ρόζα έκανε έγκλημα αν έγκα-
τέλειπε το θέατρο.

— Αν έλθεις αύριο να φάμε μαζί
θα σου έτοιμάσω το αγαπημένο σου
γλυκίσμα και τά καλά σου φανητά...
Από τα ύψη της τέχνης, η κυρία
Ρούς περνούσε στα θαύματα της μα-
γειρικής με τον ίδιο παιδικό ένθου-
σιασμό. Παρακολουθούσε μόνη της,
με σοβαρότητα, την κατασκευή των
φαγητών και των γλυκισμάτων που
ανέδιδαν πάντα μια έλκυστική μυ-
ρωδιά καλοψημένου πράγματος και
περιποιόταν τά φαγητά της με την ί-
δια θέαση που περιποιόταν τις νότες
της. Όταν οι άπειρες ξένες μαθή-
τριες που είχε γυρίζαν στην πατρί-
δα τους, έπαιρναν μαζί τους την ά-
φθαστη τέχνη του Ιταλικού τραγου-
διού. Μα συγχρόνως μιλούσαν με
ένθουσιασμό για τις τούρτες και τά
αιυνδαλωτά και ήξεραν άνακατω-
τά τά δνόματα των περιφήμων Ιτα-
λικών κρασιών: Κάπρι, Γκρινιολίνο,
Βαλπολιτσέλλα...

Η Τζοβάννα Ρούς ήξερε να παίρ-
νει από τη ζωή κάθε όμορφιά και κά-
θε καλωσύνη.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η — ΜΟΙΡΑ —

να επέστρεψε στο σπίτι της νωρίτε-
ρα από το συνηθισμένο. Η Τζοβάν-
να Ρούς του είχε τηλεφωνήσει για να
προσκαλέσει στο δείπνο κι' εκείνον,
μά έλειπε. Έπιστρέφοντας νωρίς,
μετά τις έννεα, βρήκε μερικά γράμ-
ματα που είχαν φθάσει με το τελευ-
ταίο ταχυδρομείο, κι' ένα σημείωμα
της σπιτονοικοκυράς του που τόν ει-
δοποιούσε ότι τόν περίμενε η κυρία
Ρούς.

Μα εκείνος είχε δειπνήσει κακό-
κεφος και μόνος. Και τώρα καθώς
βρέθηκε στο εύρύχωρο γραφείο του
ανάμεσα σε βιβλία, νότες, πορτραί-
τα, ένοιωσε άνακούφιση κι' εύχαρί-
στηση. Νοίκιαζε δυο δωμάτια στο
σπίτι μιας γρηάς χήρας μουσικού
που του προσέφερε όλες τις άνέσεις
του ξενοδοχείου χωρίς τις μικροενο-
χλίες.

Μονάχα την προγουμένη μέρα είχε
νοιώσει την Ρόζα να του διαφεύγει,
όταν του άπνιχσε βιαστικά στο τη-
λέφωνο λέγοντάς του ότι θα δειπνού-
σε με τόν Άλμπέρτο Ίλάριο. Έκεί-
νος δεν περίμενε τίποτα απ' αυτήν.
Του άρκοιτο να μην την χάσει. Του
άρκοιτο ακόμη να μη φοβάται ότι
έκείνη θα έκανε καμμία άνοησία και
θα γινόταν δυστυχισμένη.

Κάθισε στο γαφείο κι' άνοιξε ένα
από τά γράμματα. Ήταν της φίλης
του από το Μιλάνο: το συνηθισμένο
γράμμα, η συνηθισμένη "Έλσα, Έ-
μοιαζε με τά νέα που στέλλει μια
μακρινή σύζυγος, την όποια εκείνος
δεν βιαζόταν να ξαναδεί: μια σύζυ-
γος που τόν αγαπούσε με δυσπιστία
και του έγραφε με κάποια ειρωνεία
και πίκρα. Σχεδόν πάντοτε, δεν του
έδινε καμμία εύναριστηση ή σκέψη

ΠΟΥ ΝΑ ΙΔΗ ΕΚΕΙΝΗ!

—Κύττα, σε παρακαλώ Ίούλιε, έφθα-
σα στο τελευταίο σκαλοπάτι;

ότι τόν αγαπούσε. Η γυναίκα του,
έκείνη που είχε πεθάνει, τόν είχε ά-
γαπήσει πραγματικά, με λεπτότητα,
με έξυπνάδα, με διάκριση, χωρίς να
βαρύνει στην ψυχή του και στη ζωή
του.

Παρατηρούσε κάθε τόσο το πορ-
τραίτο της επάνω στο πιάνο: μια ό-
λόξανθη κοπέλλα με όνειροπόλα μά-
τια, αδύνατη, λεπτή, νλωμή. Ύπέφε-
ρε από ένα στηθικό νόσημα και πέ-
θανε όταν εκείνος άρχισε ήδη να
κουράζεται ζώντας με μια άρρωστη.
Του άφησε όλη την περιουσία της.
Διακριτική, γενναιοδωρή, μελαγχο-
λική, η ξανθή Μπερίτ έσβυσε σαν έ-
να λουλούδι...

Άνοιξε ένα άλλο γράμμα, με νευ-
ρικότητα γιατί είδε στόν φάκελλο έ-
να γραμματόσημο του έξωτερικού.
Το γράμμα έρχόταν από την Βραζι-
λία και ήταν από τόν φίλο που άπη-
σχολείτο με την αναζήτηση του Πα-
τρίτσιου. Έγραφε ότι ο Πατρίτσιος Ά-
στόρι είχε πεθάνει, δυο μήνες πριν,
σε μια μικρή πόλη κοντά στο Μπε-
λέμ, όπου είχε ένοσκήσει μια βαρεία
έπιδημία κιτρίνου πυρετού. Τους έδι-
νε μερικές λεπτομέρειες που είχε
πάρει από ένα ξενοδόχο και έναν
Ιταλό Ιερέα. Είχε έσωκλείσει στόν
φάκελλο και την έπιστολή του ξε-
νοδόχου. Τέλος, έγραφε ότι θα απέ-
στελλε προσεχώς μερικά σχετικά έγ-
γραφα, μόλις τά συνεκέντρωνε. Ο
ξενοδόχος είχε στην κατοχή του ένα
πακέτο από μουσικά τεμάχια και έ-
να ρολόι του νεκρού.

Με χέρια που έτρεμαν λίγο, ο Ντα-
νιέλε ξανάβαλε άργα το γράμμα
μέσα στόν φάκελλο. Ύστερα το ά-
φησε στο γραφείο, στήριξε τους άγ-
κώνας στο γόνατό του και έκρυψε το
πρόσωπό του μέσα στα χέρια του.

Είχε έπιθυμήσει κάποτε τόν θά-
νατο του Πατρίτσιου. Τόν είχε έπιθυ-
μήσει με σκληρό και γεμάτο πάθος
ένωισμό, όταν πίστευε ότι η Ρόζα
θα έρχόταν πλησιέστερα σ' αυτόν
και, έλευθερη τώρα, θα μπορούσε να
τόν παντρευθί. Γνώριζε την Ρόζα
κατά βάθος, γνώριζε την ζωή της:
ήξερε ότι η Ρόζα θα μπορούσε να
είναι μια σύζυγος γι' αυτόν, ποτέ
μια έρωμένη... Ίσως δεν θα τόν έ-
ρωτεύονταν ποτέ... αλλά, μένοντας
γίρα θα μπορούσε ίσως να παντρευ-
θί μονάχα αυτόν γιατί ήταν πολύ
άφωσιωμένη σ' αυτόν και τόν συμ-
παθούσε τόσο...

Και τώρα;
Τώρα ο Πατρίτσιος είχε πεθάνει,
μά είχε πεθάνει πολύ άργα. Το ω-
ραίο ήλιοκαμένο πρόσωπο, το εύθυ-
μο χαμόγελο, η γαμηλή και μουσική
φωνή του Άλμπέρτο Ίλάριο είχαν
άναστατώσει τη Ρόζα: αν εκείνη εί-
χε γίνει έρωμένη του νέου αυτού, ο
Ντανιέλε δεν θα την έκανε έντελώς.
Σκεφτόταν ακόμη με κάποιο οδυνη-
ρό κυνισμό ότι ίσως ο νέος αυτός να
την βαρύνει. Μα εκείνος, ο Ντα-
νιέλε Κόρντα, δεν θα την βαρύνει
ποτέ και θα του έφθανε να δεχθί
μια μέρα στην πιστή άγκαλιά του
μια Ρόζα πονεμένη και άπογοητευ-
μένη με γκριζά μαλλιά και ραγισμέ-
νη τη φωνή...

Μα τώρα ο Πατρίτσιος είχε πεθά-
νει, η Ρόζα θα παντρευόταν τόν Άλ-
μπέρτο κι' εκείνος θα την έκανε για
πάντα. Σκέφθηκε: «Ίσως να μην εί-
ναι ανάγκη να της γνωστοποιήσω
ότι πέθανε... Θα περιμένη πάντα και
δεν θ' άποφασίσω τίποτα για τη ζωή
της...»

(Συνέχεια στο προσεχές).

Μύριαμ Χόπκινς

Η προσωποποίηση της εργατικότητας

Ο α έβδομη πρωινή. Το Χόλλυ-
γουντ είναι τυλιγμένο μέσα σε
πυκνούς πέπλους όμίχλης. Ο
ήλιος της Καλιφορνίας δεν θα
κάνη την εμφάνισή του πριν ά-
πό δυο ή τρεις ώρες. Ο αέρας
είναι ψυχρός και άπελπιστικά ύγρός. Τά
στούντιο είναι όλα τελείως έρημα... Οι
ρεζιζέρ και οι ήθοποιοί δεν πρόκειται να
καταφθάσουν πριν από μια ή δυο ώρες...
Ένας σωφέρ, τουρτουρίζοντας από το
κρύο, διασχίζει το άδειο τεραίν των
στούντιο της Έταιρίας Ήνωμένων Καλλι-
τεχνών και σταματάει μπροστά σ' ένα ξύ-
λινο σπιτάκι. Μέσα στο σπιτάκι αυτό, έχει
έγκατασταθί η Μύριαμ Χόπκινς (ΧΟΠ-
ΚΙΝΣ) για να βρείσκει κοντά στα στούντι-
ο, κατά την διάρκεια του γυρίσματος
του νέου της φιλμ.

Ο σωφέρ κτυπάει στην πόρτα, λέγον-
τας:

—Μίς Χόπκινς, η ώρα είναι έφτά!

—Σ' εύχαριστώ, Τζών, άπαντά η Μυ-
ριαμ Χόπκινς κι' άνοίγει τη μικρή πόρτα
της εισόδου.

Ο σωφέρ μένει κατάπληκτος:

—Έχετε κι' άλλες σηκωθί;

Ύστερα βγάζει το καπέλλο του κι' έ-
πιστρέφει στο βολάν του αυτοκινήτου
του... Τί παράξενοι άνθρωποι αυτοί οι ή-
θοποιοί... συλλογίζεται... Η μίς Χόπκινς
κερδίζει μυθώδη ποσά, έχει μια ύπεροχη
βίλλα, θα μπορούσε να κολυμπά στην
πολυτέλεια και όμως ζή σαν έρμής στο
ξύλινο αυτό κουκλόσπιτο...

Εν τώ μεταξύ, η Μύριαμ Χόπκινς έχει
έπιστρέψει στην κουζίνα της, για να έτοι-
μάσει το πιάτο της... Προγευματίζει όσο
μπορεί πιο πρόγεια κι' ύστερα κλείνεται
στην κρεββατοκάμαρά της, όπου τά μόνα
έπιπλα είναι ένα ντιβάνι και μια τουα-
λέττα. Κάθεται μπροστά στόν καθρέφτη
της, ανάθεη το φως κι' εξέταζει προσεκτι-
κά το πρόσωπό της. Το δυνατό φως δεν
κολακεύει καθόλου τά χαρακτηριστικά
του προσώπου της. Άλλ' έτσι άκριβώς θέ-
λει να παρατηρή τόν έαυτό της η Χόπ-
κινς. Πριν βάλει την πούδρα και το κο-
κινάδι, μελετά μίαν προς μίαν, όλες τις
λεπτομέρειες του προσώπου της. Δεν είναι
ώραία, με τη σμερινή σημασία που δίνει
ο κόσμος στη λέξη κι' αυτό το ξέρει η Μύ-
ριαμ. Τά μεγάλα μάτια της, όμως, καλύ-
πτουν με την έκφρασή τους όλα τά έλα-
τώματα του προσώπου της και σ' αυτή ό-
φείλεται η έπικράτησή της στο Χόλλυ-
γουντ.

Ο καθρέφτης έχει ικανοποιήσει άρκε-
τά την καλλιτέχνηδα. Σηκώνεται εύχα-
ριστη. Έχει βεβαιωθεί ότι οι μαύροι
κύκλοι έχουν εξαφανισθί από τά μάτια
της. Αισθάνεται τόν έαυτό της άπολύτως
έκκευραστον ύστερ' από τόν δεκάωρον έ-
πνο. Γι' αυτό άκριβώς έχει έγκατασταθί
σ' αυτό το σπιτάκι, κοντά στα στούντιο.
Οι φίλοι της νομίζουν ότι τόν κάνει από
έκκεντρικότητα. Και την χοροϊδεούν.
Άλλ' αυτή δεν δίνει προσοχή. Ξέρει ότι

σε κάθε φιλμ που πρόκειται να γυρίσει,
όφείλει να προσφέρει όλη της την άτομι-
κότητα και όλα τά εφόδια της εργατικό-
τητός της.

Μετά την εξέταση αυτή μπροστά στόν
καθρέφτη, η Μύριαμ Χόπκινς φορεί το πα-
νωφόρι της' παίρνει θέσι στο αυτοκίνητο
που την περιμένει και στις όκτώ άκριβώς
βρίσκεται στο πόστο της, για να μί το
έγκαταλείψη παρά το βράδυ, στις δέκα.

Οι ρεζιζέρ αναρωτιούνται συχνά αν
πρέπει να θεωρήται η Μύριαμ Χόπκινς ως
μεγάλη καλλιτέχνης. Πολλοί της τó άμφι-
σβητούν. Οι περισσότεροι, όμως, την άνα-
γνωρίζουν κι' έχουν την πεποίθησι ότι μια

Η γόνισσα Μύριαμ.

μέρα η Μύριαμ Χόπκινς θα δημιουργήσει
θαυμαστά πράγματα.

Η εργατική αυτή βεντέτα που δεν
ξέρει τί θα πη κόπως, γεννήθηκε σε μια
μικρή πόλη της Πολιτείας της Γεωργίας.
Είς ηλικίαν 16 έτών εισήλθε στο Πανε-
πιστήμιο των Συρακουσών, για να σπου-
δάσει. Τότε δεν είχε καμμία καλλιτεχνική
φιλοδοξία. Ούτε, όμως, είχε και κανένα
ώριμο πρόγραμμα για το μέλλον. Διά-
βαζε με όρεξη όλα τά μαθήματα και όποτε
είχε ώρες διαθέσιμες ζωγράφιζε κι' έγρα-
φε ποιήματα. Μάθαινε επίσης και χορό
και μια μέρα δέχτηκε να λάβη μέρος σε
μια έρασιτεχνική παράσταση. Κατά την
πρώτη πράξι κατήγαγε πραγματικών θρί-
αμβων. Στη δεύτερη, όμως, πράξι γλύ-
στερσε κι' έσπασε το πόδι της.

Θά τó πιστώσετε; Τό περιστατικό α-
τό έκανε τη Μύριαμ Χόπκινς ν' άποφασί-
σει να γίνει χορεύτρια! Πήγε στη Νέα
Ύορκη, ένεγράφη σε μια σχολή χορού, έ-
κανε λαμπράς προόδους και ύστερ' από έξ
μήνες υπέγραψε ένα συμβόλαιο για μια
τουρνέ στη Νότιο Άμερική.

Τη παραμονή της άναχωρήσεώς της,
πήγε στο προξενείο της Βραζιλίας για να
θεωρήσει το διαβατήριό της. Την ώρα, ό-
μως, που έδινε, παραπάτησε, κατακύ-
λησε στη σκάλα κι' έσπασε και το άλλο
πόδι της. Κατ' ανάγκην έμεινε στη Νέα
Ύορκη, μη μπορώντας ν' άκολουθήσει τόν
όιασο στο ταξίδι.

Ούτε το πάθμά της, όμως, αυτό—τό
δεύτερο κατά σειρά—την έκανε ν' άπαρ-
νηθί τη χορευτική καριέρα. Μόλις έγινε
καλά, χόρεψε σε μια έπιθεώρησι του
Μπροντουαίη. Σιγά-σιγά, χάρις στην ά-
δάμαστη εργατικότητα της, ανέθηκε όλα
τά σκαλοπάτια της καλλιτεχνικής καρι-
έρας. Από μπαλαρίνα έγινε πρώτη χο-
ρεύτρια, ύστερα έγινε νομμερίστα και τέ-
λος πρωταγωνίστρια της όπερέτας!

Τό Χόλλυγουντ, μόλις είδε τους θριάμ-
βους της, τη ζήτησε. Άλλ' η Μύριαμ άρ-
νήθηκε να έγκαταλείψη το Μπροντουαίη,
όπου πατούσε σε αερά σανίδα, για να
πάη στο άδεδαιον μέλλον. Στο τέλος, ό-
μως, έπεισθη να παίξει σ' ένα φιλμ που θα
αγυριζόταν στη Νέα Ύορκη. Η έπιτυχία
του φιλμ ύπήρξε καταπληκτική, το Χόλ-
λυγουντ έδιπλασίασε τις προσφορές και η
Μύριαμ υπέγραψε ένα συμβόλαιο πρώτης
τάξεως.

Σήμερα, η Μύριαμ Χόπκινς θεωρείται
στην πρωτεύουσα του άμερικανικού κινη-
ματογράφου ως η πιο εργατική και η πιο
εύσυνείδητη ήθοποιός.

Στά ζητήματα, όμως, του έρωτος, είναι
μάλλον άσταθής. Σήμερα ζή με τόν τρίτο
της άνδρα, τόν Άνατόλ Λίτβακ, τόν ο-
ποιόν έγνώρισε κατά τη διάρκεια ενός ύ-
περατλαντικού ταξιδιού άναψυχής με τη
«Νορμανδία». Ο δεύτερος άντρας της ήταν
ο δραματικός ήθοποιός Όστεν Πάρκερ, ο
δε πρώτος ήταν ο επίσης ήθοποιός Μπράν-
τον Πήτερς, για τόν όποιον η Μύριαμ
δεν θέλει να γίνεται ποτέ λόγος. Ο γά-
μος της με τόν τελευταίον αυτόν δεν είχε
διαρκέσει παρά μονάχα δυο μήνες...

Η Μύριαμ Χόπκινς έχει τη μανία ν' ά-
γοράζει διαρκώς σπίνια, να τά επιπλώνη
να τά στολίζει με περίσσιο γούστο κι' ύ-
στερα να τά μεταπωλή. Θάλεγε κανες ότι
αισθάνεται την άνάγκη ν' άλλάζει διαρκώς
κατάλυμα. Τυχοδιωκτισμός; Ψύχωσις;
Μονομανία; Έκκεντρικότης; Πίστες, τι
θέλετε,

ΚΟΥΡΤ ΡΙΣ

Τό επόμενο βράδυ ο Ντανιέλε Κόρ-

Η τραγική άνδοδέσμη

Ευδυμογράφημα του Μαξίμ

Αφού σκέφθηκε πολύ ο Πολύδωρος Δετονυώ, πήρε επί τέλους την απόφασή του: θα πήγαινε στο γεύμα των Δετονυωέ.

Για όσους δεν ξέρουν, θα φανή, ίσως, άστείο το ότι ο Πολύδωρος σκέφθηκε τόσο για να πάει σ' ένα τραπέζι. Έν- τούτοις, είχε τη σημασία του το τραπέζι αυτό, γιατί επρόκειτο να είναι το γεύ- μα των άρραβάνων του με την χαριτω- μένη διδα Λουκία Δετονυωέ.

Και εύκολα-εύκολα δεν μπορεί να πά- ρει κανείς μια απόφαση που θα τον δε- σμεύσει για όλη του την ζωή. 'Αλλά η περιπέτεια αυτή δηλ. η νύφη-καλλιτε- ρα— αυτή, ήταν εξαιρετική, και ο Πολύ- δωρος, αποφάσισε επί τέλους, αφού είδε ν' ανθούν και τα ρόδα της τρίτης νεό- τητός του, να παντρευτεί.

Ντύθηκε, λοιπόν, στολίστηκε, αγόρα- σε ένα μπουκέτο βιολέττες της Πέρας και πήρε από τον σταθμό του 'Αγίου Λαζάρου το τραίνο για τις Βερσαλλίες. Γιατί ξεγύσασε να σας πούμε ότι η νύφη έμενε στις Βερσαλλίες.

Στο διαμέριμά του, δεν ή- ταν κανείς και ο Πολύδωρος σκέφθηκε να έπωφεληθί για να επαναλάβει το «μυθιστό- του». Είχε ετοιμάσει εν τών προτέρων ένα μικρό λόγο που θα έλεγε στο γεύμα των άρραβάνων κι' ήθελε να βεβαι- θη για μια τελευταία φορά, ότι τον είχε συντάξει καλά.

Έβγαλε λοιπόν από την τσέ- πη του ένα χαρτί διπλωμένο έ- πιμελώς στα τέσσερα, το άνοι- ξε με προσοχή, σαν να φοβό- ταν μήπως πέσει τίποτε από μέσα, κι' άρχισε να απαγγέλλει με στόμφο...

«Σεβαστέ μου πεθερέ,
Σεβαστή μου πενθερά,
Φιλτάτη Λουκία,
Κυρίες και κύριοι...
Είμαι εύτυχης διότι εύρισκομαι την στιγμήν ταύτην μεταξύ υμών προς πανη- γυρισμόν...».

Δεν είχε προφθάσει να συμπληρώσει, όταν άνοιξε η πόρτα του κοιταγμένου της πρώτης θέσεως όπου βρισκόταν θρο- νισμένος και μπήκε μέσα ένας νέος κύ- ριος, πολύ κομψός, ο οποίος κρατούσε έ- να μεγάλο μπουκέτο από κόκκινα τριαν- τάφυλλα.

Ο νεαρός κύριος χαίρετσε με ευγέ- νεια, είπε ένα μελισταλικό «επιτρέπε- τε;» και κάθησε στο απέναντι του Πολυ- δώσου καθίσμα.

Ο Πολύδωρος, φυσικά στεναχωρέ-θηκε για την άρροπτη αυτή συντροφιά, αλλά και δεν μπορούσε να φανή άγνητος σ' έναν κύριο τόσο κομψό και λεπτό ό- πως ο άγνωστός του συνταξιδιώτης. 'Αλλωστε δεν είχε και το δικαίωμα γι' αυτό. «Ετσι δεν είπε τίποτε. Έσπευσε όμως να διπλώσει το χαρτί με την προσ- φώνηση και να το βάλλει στην τσέπη του.

Τα πρώτα πέντε λεπτά της νέας κατα- στάσεως πέρασαν ήσυχα και χωρίς τί- ποτε το εξαιρετικό. Στο έκτο όμως λε- πτό ο άγνωστος κύριος φάνηκε να στε- νοχωρήθηκε πολύ από την σιωπή αυτή

και είπε του Πολύδωρου, μ' ένα ήλιθο χαμόγελο.

- Ταξιδεύετε πρώτη φορά κύριε;
- Μάλιστα.
- Κι' εγώ!...
- Χαίρω πολύ...
- Επίσης...

Νέα σιωπή. Μετά δύο λεπτά ο άγνω- στος ξαναρωτά:

- Και πηγαίνετε δίχως άλλο στην άρ- ραβωνιαστική σας!
- Πώς το ξέρετε! τινάχτηκε ο Πολύ- δωρος.

- 'Αφού κρατάτε λουλούδια...
- 'Α! έκαμε ο Πολύδωρος, θαυμάζον- τας για την σοφία και την έξυπνότητά του συνταξιδιώτη του.
- 'Αλλωστε, πρόσθεσε αυτός, κι' εγώ για τον ίδιο σκοπό ταξιδεύω...
- Είστε κι' εσείς άρραβωνιασμένος;
- Ναί...
- Και είναι για την νυφίτη σας, ά- σφαλώς τα ώραία αυτά τριαντάφυλλα...
- Μά βέβαια!...

—Μυρίστε, κι' άλλο, μυρίστε παρακαλώ!...

- Τί ώραία τριαντάφυλλα!...
- Σας άρέσουν;...
- Είναι θαύμα!
- Και πού να δῆτε το άρωμά τους?
- Είναι θείο!... Πρωτάκουστο!...
- 'Αλήθεια;
- Μυρίστε και θα δῆτε.

Ο Πολύδωρος έσκυψε και μύρισε. Πραγματικά, το μπουκέτο του αντι- κρινού του, είχε ένα μεθυστικό άρωμα, λίγο ασυνήθιστο βέβαια για τριαντάφυλ- λα, αλλά πάντως...

— Μυρίστε κι' άλλο μυρίστε, παρα- καλώ!... έκανε ο ευγενής συνταξιδιώ- της.

Ο Πολύδωρος έχωσε όλόκληρη τη μού- ρη του μέσα στο μπουκέτο και όσφράν-θηκε με απόλαυση.

Όταν όμως σήκωσε το κεφάλι του, αισθάνθηκε κάποιο περιεργό βάρος, κάτι σαν ένα φερέζαλη.

— Δεν είναι ώραίο το άρωμά τους;

— Ναί... πολύ... ώραίο... μουρμου- ρισε ο Πολύδωρος.

Όστερ' από λίγο, ένας γλυκύτατος ύ- πνος έπαινε τον Πολύδωο και πέντε λε- πτά άργότερα έροχάλιζε μακριά, γε- μένος στο καθίσμά του.

Ο άγνωστος, όταν βεβαιώθηκε ότι ο

φίλος μας τον είχε πάρει για καλά ση- κώθηκε, και αφού έρριξε ένα βλέμμα ά- πό την πόρτα του κοιταγμένου στο διά-δρομο και είδε πως δεν ήταν κανείς, άρ- χισε να σκαλίξει βιαστικά τον Πολύδω- ρο. Σε λίγο, δεν τον είχε αφήσει ούτε πορτοφόλι, ούτε ρολόι, ούτε τίποτε.

Και στον επόμενο σταθμό πηδούσε από το τραίνο και γινότανε λαγός. Ο Πολύδωρος συνέχισε άνευόκλητος τον ύπνο του ως τις Βερσαλλίες.

Όταν φθάσανε εκεί που ήταν και το τέμα της διαδρομής, ο Πολύδω- ρος εξακολουθούσε πάντα να κοι- μάται. Ούτε οι φωνές του οδηγού: «Τέρμα!», ούτε... ή απόλυτη ήσυχία που επηκολούθησε έξυπνη- σαν τον Πολύδωρο. Αυτός εξακο- λουθούσε να κοιμάται!

Την άλλη μέρα πρωί, ο Πολύ- δωρος κοιμότανε άκοιμη. Στην κα- τάσταση αυτή τον θόνηε η καθα- ρίστρια του τραίνου, όταν μπήκε στο βαγόνι να σκουπίσει. Έμψη- νάξη τον σταθμάρχη.

Αυτός έσπευσε αυτόπροσώπως και άρχισε να κοινά δυνατά τον Πολύδωρο από την πλάτη. Αυτή την φορά ο Πολύδωρος ξύπνησε. Τεντώθηκε και τρίβοντας τα μά-τια του έκανε:

— Περίεργο, πράγμα, τόσο με- θυσμένος ήμουν λοιπόν, ώστε να πέσω στο κρεβάτι με τα ρούχα!

Δεν είσθε διόλου στο κρεβάτι σας κύριε! φώναξε ο σταθμάρχης.

— 'Αλλά;

— Στο τραίνο!...

— Στο τραίνο! έκανε ο Πολύδωρος, και πετάχτηκε διά μιας όρθιος.

Τώρα πιά είχε ξυπνήσει για καλά. Με λίγα λόγια ο σταθμάρχης του εξέγη- σε πως τον θόνηαν να κοιμάται, άνάμε- στ στα λουλούδια: στο μπουκέτο με τις βιόλες και στο τραγικό εκείνο μπουκέτο με τα τριαντάφυλλα και ο Πολύδωρος θυμήθηκε. Και όχι μόνον αυτό, αλλά και κατάλαβε κιόλας! Είχε όμως άκοιμη και μερικές αμφιβολίες, γι' αυτό έσπευσε να ψαχή. Το αποτέλεσμα της έρευνής του υπήρξε πλέον η επικοδομητική. Δεν υπήρχε καμμία αμφιβολία. Είχε πέ- σει θύμα φοβερού γιάγκωστη που τον ζάλισε με τα λουλούδια του που τα είχε ποτισμένα με ναρκωτικό για να τον λη- στέψει...

Αποκατωμένος, ο άτυχος έπεσε στο καθίσμά του. Μία μονάχα και τελευταία επίδα του έμεινε τώρα γι' αυτό και ρώ-τησε:

Δεν είχε χάσει μονάχα τα λεπτά του, μά και την Λουκία του...

ΜΑΞΙΜ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Με φροντισμένη εμφάνισι, περι- ποιημένο μουστάκι, σγουρά μαλλιά, επίσημο ύφος και υπέρωδη όμιλία, ο 'Αχιλλεύς Πα- ράσχος ήταν ή προσώποποίησις της ποιητικής όμορφιάς, όπως την όνει- ροπολούσαν οι ρωμαντικές του πε- ρασμένοι αιώνας.

Συγκινημένος άπ' τη ρωμαντική φιλολογία του «θείου Ούγου» (Ούγ- κώ), ευαίσθητος ο 'διος από ιδιο- συγκρασία, ποτισμένος τέλος από το πνεύμα του περιβάλλοντος, έγινεν ο κλαυθμηρότερος τραγουδιστής του πιό άρρωστημένου πεσσιμισμού, άλ- λά και ο πιό «ένδοξος» μέσ' την πα- ρέα της σειράς του. Όλα τα περιο- δικά δημοσίευαν στίχους του. Σε όλους τους συλλόγους άπήγγειλε.

Στους περισσότερους θανάτους έ- γραψεν έλεγεία. Σ' όλα τα φιλολογι- κά σαλόνια χειροκροτήθηκε. Σ' ό- λες τις έθνικές έξορμήσεις στιχούρ- γησε. Κι' ήταν περιστάσεις που ο- λόκληρη ή αθηναϊκή κοινωνία κρε- μόταν από το στόμα του ποιητού της και περίμενε τους στίχους του για να ήλαλάξη ή να θρηνήση κά- ποιο έλληνα σιδυράν.

Όποιος διαβάσει τους στίχους του Παράσχου θα σχηματίση άμέ- σως την εντύπωση πως τη ζωή του έτάραξαν συγκλονιστικά πάθη και φλογεροί έρωτες με αιθέριες ιδανι- κές παρθένες. Σ' ένα του ποιήμα ρεμβαστικής άναπολήσεως άπαριθ- μεί μερικές άπ' αυτές, την Λυδία, πού:

ήτο κυφή και πελιδνή από χρονίαν νόσον, την 'Εριέττα, πού:

άγγελικώς απέθνησκεν εις της ζωής την δρόσον.

την Θηρεσία, πού ήταν:

έξ ήμισείας άγγελος, έξ ήμισείας φά-σμα, κ.λ.π.

Την έρωμένη του ο ποιητής την θέ- λει άρχρον άνεμο:

Όχραν την θέλω και λευκήν ως νεκρί- κην συνδόνα, με είκοσι φθινόπωρα, με άνοιξιν καμ- μίαν, ή' όλίγον σώμα—άνεμον σχεδόν—όλίγην κόινν...

Για όσους όμως έγνώρισαν από κοντά τον 'Αχιλλέα Παράσχον οι ένδιαθέτες τάσεις του που φανερω- νόταν στους στίχους ήσαν έντελώς αντίθετες από τις πραγματικές συ- νήθειες της ιδιωτικής του ζωής.

Στα ποιήματά του γράφει:

Ό πλάστα μου άπύδνησα εις την όδοι- πορίαν. Δέν έχω πλον δύναμιν, δέν έχω βατη- ρίαν, και εις του βίου τον σταυρόν κατέκλινα έν θλίψει...

Και έν τούτοις στη ζωή του πη- δούσε άπ' τη μία δημόσια θέση στην άλλη, έχοντάς τα πάντοτε κα-

λά με τις διάφορες κυβερνήσεις. Όταν εξέδωκε τους στίχους του έ- πεχείρησε ο ίδιος περιοδεία στις περισσότερες έλληνικές παροικίες του έξωτερικού, και τέλος, όταν διωρίστηκε πρόξενος στη Ρωσία δέ στάθηκε τρεις συνεχείς μέρες στο γραφείο του για δουλειά, πε- ριοδεύοντας συνεχώς...

'Αλλου, κουρασμένος άπ' τη ζωή, παρακαλεί:

Ό θύρα του νεκροταφείου κι' έγώ ως φύλλα ναυαγίου έρχομαι μέχρι σου ζητών την άμοιβήν τοσούτων πόνων, τον ύπνον του μνημείου μόνον και λήθην χρόνων μισθών...

Μόλις όμως άρρώστησε, παρακα- λούσε με παράπονο παιδιού το γι-α-τρό του να τον σώση όπωσδήποτε. Κι' όταν ή γυναίκα του παρηγορών-

Δόξες και έρωτες του «έθνι-κού» ποιητού. — Το άρχρον φά-σμα και ή χήρα.— 'Ο κεραυνός έντός φακέλλου.— 'Η ποιητική άδεια.— 'Ο Παράσχος και ό... Κόδρος!

τας τον σιγούρευε πως θα φτάση τα 80, το παράπονο πάλι άνέθηκε στα χείλη του.

— Όγδόντα μόνο; 'Εκατό είπέ, Κλειώ μου. Έκατό. 'Η μάλλον έκα-τόν έξήντα!

Ο Παράσχος ύπερφηανεύταν ο ι-διος για την έμορφή του και δεν παρέλιπε, όταν του δινόταν ευκαι- ρίες, να το έκδηλώνη. Στην «Ω-ραία 'Ελλάδα» είχε κάποτε συζη-τηση μ' έναν Κουλουριώτη, αλβανι-κής καταγωγής, που ύπεστήριζε την ταυτότητα των δύο φυλών, αλβανι-κής και έλληνικής. Αυτό εξώργισε τον ώραιόπαθη ποιητή που, άρπάζον- τάς τον από το λαιμό τον έφερε προς τον μεγάλ καθρέφτη του τοί-χου.

—Κουλουριώτα, ιδε τους 'Αλβα- νούς. Και έπειτα, ποζάροντας ο ίδιος με άυταρέσκεια:

—'Ιδού και οι 'Ελληνες!

Όσο για τους θρυλικούς έρωτες της ζωής του, συνοψίζονται μόνον σε δύο, έκ των οποίων ο δεύτερος κατέληξε σε γάμο. Πάντως και δώ το «άρχρον φάσμα» ήταν μία... ρο-δαλή χήρα, είκοσιεξάχρονη και με δύο παιδιά.

Ο πρώτος του έρως, με την πε- ρίφημη Μαρία των στίχων του, ή-ταν βέβαια ύπαρκτος αλλά δίχως ουσιαστικό αποτέλεσμα για τον δόν Ζουάν ποιητή. Μερικές στροφές στα παρθενικά λευκάματα και λί- γες θραυτικές φλυαρίες ήταν ή άρ- χή. Όσο για το τέλος, ήταν ακό-μη πιό άδοξο. 'Η μέν κόρη των ό- νεύρων, έπειτα από γενναίο πα- τρικό έυλοκόπημα, ύποχρεώθηκε να παντρευτεί κάποιον πλούσιον έμπο- ρον, άφου επέστρεψε στον ποιητή

κάθε ένθύμιο με λίγες γραμμές αιώνιου χωρισμού. 'Ο δέ έρωτευμέ- νος ποιητής, άφου έλαβε

τον κεραυνόν εις φακέλλοι εύωδη κεκλεισμένον,

περιωρίστηκε — για λίγο διάστη-μα κι' αυτό — να κλαίη πάνω στά... γόντια της άγαπημένης του:

Σας έχω, ζεύγος προσφίλες της φύλης μου, σας έχω! Ναι, εις έμέ σας έδωκεν ή χείρ ή λα- τρευμένη. Και νύν με δάκρυα χαράς και ήδονής σας δρέχω. 'Ω! Πώς! 'Ω πως σας άγαπώ, δύας ά- γαπημένη!...

'Ιδιωτικές εισφορές και κρατικά έπιδόματα, επέτρεπαν στον 'Αχιλ. Παράσχο, να γράφει με μία σχετι-κή άνεση. Και στο γραφείο του ά- κόμα ποτέ δεν έργαζόταν, διαβά- ζοντας πάντα έξαφορες μεταφρά-σεις.

Χθές πάλι άνεγίνωκα τον Βύρωνα κρυφίως, όποτε με κατέλαβε γραφεύς τις άφινι- δίως.

Οι τεμπελιές του αυτές ήταν βέ-βαια γνωστές. Κανείς όμως δεν σκέφτηκε να τον πειράξη. 'Ευρί-σκειται εις διαρκή... ποιητικήν ά-δειαν» έλεγεν ο Δεληγιάννης. «Ποι-ητής εινε, γιατί να δουλεύη», συμ-πλήρωνεν ο Τρικούπης. Κι' όταν οι προσκεείμενοι παραπονέθηκαν στον Κουμουνοδούρο πως θγαίζει έπιδό-ματα σ' έναν άντιπολιτευόμενο. «Δε-ύαυρεστε, είπε. Αυτόνουδ αύριο θα του στήσουν άνδριάντα. Ένψ έμέ-να θα μου στήσουν;»...

Για μας σήμερα ή ποίηση του Πα-ράσχου, με την κουραστική κλάψα και τη νεκρή γλώσσα, δεν λέει πολ-λά πράγματα. Για την εποχή του όμως ο Παράσχος ήταν μία έθνική ποιητική δόξα και κριτικό αλάθει-τοί, σαν τον Ροδην, του εύρισκαν: «κραυγός άνερχόμενος εις τα χείλη έκ των μυχών αληθώς άποστροφάς, σφοδρότητα πάθους, μεταφοράς ποι-ητικώτατας».

Πέθανε το 1895 σε ηλικία 57 έτών. 'Η κηδεία του πήρε τις διαστάσεις λαϊκού προσκυνήματος. 'Επίσημοι και ταπεινοί τον συνώδεψαν ως την τελευταία του κατοικία. Είκο-σι ρήτορες τον άποχαιρέτησαν έμ-μετρα και πεζά. Και άνώδυμοι θαυ-μαστές επί έβδομάδες όλόκληρες πλημμύριζαν τον τάφο του με άττι-κά λουλούδια. «Οι παλαιοί 'Αθηναί-οι, έγραψε κάπου ο Ξενοπούλος, με-τά τον θάνατον του Κόδρου κατήρ-γησαν τον θεσμόν της Βασιλείας. Θά έλεγε κανείς ότι μετά τον θά-νατον του 'Αχιλλέως Παράσχου κατήργησαν και οι νεώτεροι τον θεσμόν του 'Εστεμμένου ποιητού».

ΟΛ. Π.

Παρασκευάς :

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ἡ κούκλα καὶ πάλι δὲν ἔδωσε σημεῖα ζωῆς.

Ἐξακολούθησε νὰ στέκεται εἰς τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς χαριτωμένη στάσιν τῆς καὶ νὰ χαμογελά μετὰ τὸ ἴδιον γλυκύτατον χαμόγελό τῆς.

Ὁ Παρασκευάς πῆρε θάρρος. — Φαίνεται πὼς δὲ με παρεξήγησε... Τῆς ἄρεσε τὸ «καλαμπούρι» μου!

...Κι' ἐξηκολούθησε τὴν κατακτητικὴν του τακτικὴν.

—Ψίτ... Ψίτ... Σοῦ μιλάνε.

Ἡ κούκλα ὅμως δὲν ἐνόησε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

Σὲ περιμένο ἄβριο πίσω ἀπ' τὸ ἀγαλμα τοῦ Κολοκοτρώνι.

Μεθ' ἐκτμήσεως
Παρασκευᾶς Κουτρομούτη

Τὸ δῖπλωσε κανονικῶς καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἐρῇ τρόπο νὰ τὸ χῶσῃ μέσα στὴ θιτρίνα.

Ἀκριβῶς ὅμως ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ἄκουσε ἕνα χέρι νὰ τὸν χτυπᾷ φιλικὰ στὸν ὦμο.

—Παρασκευᾶ...

—Βασίλη μου...

—Τί γίνεσαι ρε Παρασκευᾶ;

—Ἀς τὰ λέμε καλά, Βασιλάκη μου.

Εἶχανε γνωριστῇ στὸ στρατό. Στὸν ἴδιο θάλαμο κοιμόντουσαν καὶ τὰ κρεβάτια τους ἦταν δίπλα-δίπλα.

Ὁ Βασίλης — τοῦ διακόλου κάλ-
τσα — δὲν τὸν ἄφηνε ροῦπι τὸν Παρασκευᾶ. Ἀπὸ τῇ πρώτῃ στιγμῇ κα-
τάλαβε «τὶ καπνὸ φουμάριζε» καὶ τὸν ἔκανε παρέα γιὰ νὰ σπάῃ κέφι. Εἶ-
χε περάσει ζάχαρι στὸ στρατὸ ὁ Βα-
σίλης μετὰ τὸν Παρασκευᾶ, γι' αὐτὸ
μόλις τὸν εἶδε τὸν χαιρέτησε μετὰ ἀ-
νυπόκριτο ἐνθουσιασμό.

—Τί νέα Παρασκευᾶ μου;

—Δόξα τῷ Θεῷ, Βασίλη μου.

—Ἐχεις δουλειὰ τώρα;

—Ὁχι.

—Πάμε στὸν κινηματογράφου;

Καὶ δὲν πᾶμε;

Πιστῆκαν ἀγκαζεὶ καὶ προχώρη-
σαν πρὸς τὴν Ὁμόνοια. Ὁ Παρα-
σκευᾶς ὅμως πρόφτασε νὰ γυρίσῃ
μιά στιγμὴ καὶ νὰ κάμῃ νόημα
στὴ κούκλα τῆς θιτρίνας πὼς θὰ ἔα-
ναγυρίσῃ.

—Ἐνὰ εἰσιτήριο ἀπὸ αὐτὰ τὰ...
πράσινα!

—Τὸ κορόϊδο κάνει, σκέφτηκε ὁ
Παρασκευᾶς.

Ποῖος ξέρεי ἴσως νάχη τὸ λόγο
τῆς. Ἰσως νὰ φοβᾶται μὴ τυχὸν
τὴν δὴ κανεὶ γνωστὸς τῆς! Ἰσως
ἴσως νὰ μὴν τὸν ἀκούγε ἀφοῦ τοὺς
χώριζε τὸ χοντρὸ κρύσταλλο τῆς θι-
τρίνας.

Ὁ Παρασκευᾶς ὅμως δὲν ἦταν
ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πού τὰ βάζουν
εὐκόλα κάτω. Ὅ,τι ἀρχίζε μιά φο-
ρὰ ἐννοοῦσε νὰ τὸ τελειώσῃ.

Ἐβγαλε λοιπὸν ἀπὸ τὴν τσέπη του
μολύβι καὶ χαρτί καὶ ἀρχισε νὰ συν-
τάσσῃ φλογερὸν ραβασάκιον:

«Ὁραία μου ἀγνωστος

Ἀπὸ τὴν πρότιν στιγμὴν πού σὰς ἴ-
δον ἐξαλιγνώθηκα.

Ἰ ὁραία μορφὴ σου μαὶ κατέκτισε
καὶ τῆς ὁμορφιάς σου αὐτῆς θὰ μοῦ
μᾶνι ἔοντα ἢ μνίμη

Ἄμ τότε κι' ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ
πληρώω εἰσιτήριο...

—Γιατί; Ἐχεις ἀτέλεια καὶ σὺ

—Κάποτε μοῦ πονοῦσε τὸ στομάχι,
καὶ δὲν μποροῦσα νὰ χωνέψω ἐδ-
κόλα. Πῆγα λοιπὸν στὸν γαστρί-
γιατρόν ἀφοῦ με ἔξετασε καλὰ-καλὰ
μοῦ εἶπε πὼς ἔχω ἀτέλεια τοῦ στο-
μάχου.

Ὁ Βασίλης δογκώθηκε γιὰ νὰ μὴ

ἔλθῃ, τὸν ὠδήγησε σ' ἕναν ἀπ' τοὺς
λαϊκοὺς κινηματογράφους τοῦ σταθ-
μοῦ Λαυρίου.

Πρὶν περάσουν τὴν εἴσοδον ὁ Πα-
ρασκευᾶς τὸν ρώτησε:

—Καλὰ, δὲν θὰ ἔχῃς εἰσιτήριο;

—Ὁχι.

—Γιατί;

—Ἐγὼ ἀτέλεια.

—Μπᾶ;

—Βέβαια.

—Κι' ὅσοι ἔχουν ἀτέλεια δὲν πλη-
ρώνουν εἰσιτήριο;

—Ποτέ...

—Τί μοῦ λές;

—Αὐτὸ πού σοῦ λέω.

—Ἀμ τότε κι' ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ

πληρώω εἰσιτήριο...

—Γιατί; Ἐχεις ἀτέλεια καὶ σὺ

—Κάποτε μοῦ πονοῦσε τὸ στομάχι,
καὶ δὲν μποροῦσα νὰ χωνέψω ἐδ-
κόλα. Πῆγα λοιπὸν στὸν γαστρί-
γιατρόν ἀφοῦ με ἔξετασε καλὰ-καλὰ
μοῦ εἶπε πὼς ἔχω ἀτέλεια τοῦ στο-
μάχου.

Ὁ Βασίλης δογκώθηκε γιὰ νὰ μὴ

ἔλθῃ, τὸν ὠδήγησε σ' ἕναν ἀπ' τοὺς
λαϊκοὺς κινηματογράφους τοῦ σταθ-
μοῦ Λαυρίου.

Πρὶν περάσουν τὴν εἴσοδον ὁ Πα-
ρασκευᾶς τὸν ρώτησε:

—Καλὰ, δὲν θὰ ἔχῃς εἰσιτήριο;

—Ὁχι.

—Γιατί;

—Ἐγὼ ἀτέλεια.

—Μπᾶ;

—Βέβαια.

—Κι' ὅσοι ἔχουν ἀτέλεια δὲν πλη-
ρώνουν εἰσιτήριο;

—Ποτέ...

—Τί μοῦ λές;

—Αὐτὸ πού σοῦ λέω.

—Ἀμ τότε κι' ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ

πληρώω εἰσιτήριο...

—Γιατί; Ἐχεις ἀτέλεια καὶ σὺ

—Κάποτε μοῦ πονοῦσε τὸ στομάχι,
καὶ δὲν μποροῦσα νὰ χωνέψω ἐδ-
κόλα. Πῆγα λοιπὸν στὸν γαστρί-
γιατρόν ἀφοῦ με ἔξετασε καλὰ-καλὰ
μοῦ εἶπε πὼς ἔχω ἀτέλεια τοῦ στο-
μάχου.

Ὁ Βασίλης δογκώθηκε γιὰ νὰ μὴ

Νέος μετὰ πούλησιν προδόντα

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

γέλαση.

—Ἔτσι ἔ;

—Μάλιστα...

—Ὡστε ἔχεις ἀτέλεια τοῦ στομά-

χου;

—Ἐχω βέβαια....

—Ὁραία.

—Λοιπὸν;

—Τί λοιπὸν;

—Δὲν θὰ μῶ τζάμπα;

—Θὰ μῆς... Ἀφοῦ ἔχεις ἀτέ-

λεια.

Προχώρησαν πρὸς τοὺς θυρω-

ρούς.

Ὁ Βασίλης εἶπε μεγαλοπρεπῶς:

—Ἀτέλεια.

—Περάστε.

Οἱ πορτιέρηδες δὲν ζήτησαν νὰ

δοῦν τὴν ἀτέλεια τοῦ Βασίλη γιατί

τὸν ξέρανε.

—Προχώρησε κι' ὁ Παρασκευᾶς

—Ἀτέλεια...

Οἱ πορτιέρηδες δὲν τὴν εἶχαν δεῖ

αὐτὴ τῇ φάτσα ἄλλῃ φορὰ.

—Ἀτέλεια εἰπατε;

—Μάλιστα, ἀτέλεια.

—Τί ἀτέλεια;

—Τοῦ στομάχου!

—Πῶς;

—Ἀτέλεια, λέω, τοῦ στομάχου.

Τὰ χάσανε οἱ ἄνθρωποι.

—Ἐχετε ἀτέλεια κύριε;

—Μάλιστα ἔχω.

—Δώστε νὰ τὴν δοῦμε.

—Ποιὰ νὰ δῆτε;

—Τὴν ἀτέλεια...

—Ὅριστε;

—Νὰ δοῦμε τὴν ἀτέλειά σας.

—Πῶς νὰ τὴν δῆτε ἐκεῖ πού εἶνε;

—Ποῦ εἶνε;

—Στὸ στομάχι μου!

Οἱ πορτιέρηδες, ρίξαν μιά ματιά

ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, γιομάτῃ ἐκπλη-

ξη καὶ ἀπορία.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε κύριε ἐπὶ τέ-

λους;

—Ὅριστε;

—Ἐχετε ἀτέλεια;

—Μάλιστα ἔχω...

—Τί ἀτέλεια εἶνε;

—Τοῦ στομάχου...

Χάσαν τὴν ὑπομονὴν τοὺς πᾶς οἱ

ἄνθρωποι.

—Ἐ ἄς τὸ διάλογο χριστιανέ μου,

κι' ἔχουμε δουλειὰ...

—Καὶ πῶς θὰ μῶ ἐγὼ στὸν κινη-

ματογράφου;

—Θὰ ἐγγάλλῃς εἰσιτήριο.

Ὁ Βασίλης, πίσω ἀπ' τὸ παραπέ-

τασμα τῆς εἰσόδου, παρακολούθησε

σκαμένος στὰ γέλια τὸν Παρα-

σκευᾶ πού σὰν βρεμμένη κόττα κα-

τευθύνετο πρὸς τὸ ταμείο.

—Ἐνὰ εἰσιτήριο παρακαλᾷ.

—Πλατείας;

—Ὁχι... Κινηματογράφου.

—Τί κινηματογράφου; Πλατείας;

—Ὅριστε;

—Πλατεία θέλετε ἢ Γαλαρία;

—Μάλιστα...

—Τί μάλιστα

—Ποιός;

—Τί θέλετε, ἐπὶ τέλους, κύριε

—Εἰσιτήριο θέλω.

—Πλατείας;

—Μάλιστα.

—Ὅριστε... Δέκα δραχμές,

—Πόσες;

—Δέκα.

—Αὐτὰ ἐκεῖ τὰ πράσινα τὰ εἰσι-

τήρια, πόσο ἔχουνε;

—Ὅκτῳ... εἶνε Γαλαρίας.

—Δώστε μου ἀπ' τὰ πράσινα, τὰ

προτιμᾶ.

ὁδηγήσῃ.

—Θέλετε μπρὸς κύριε;

—Κοντὰ στὸ Βασιλῆ...

—Ποῦ;

—Στὸ Βασιλῆ κοντὰ θέλω...

Ἡ ταξιθέτις, πού νόμισε ὅτι τῆς

ἔκανε ἀσέτεια, γέλασε καὶ προχώρη-

σε μπρὸς φωτίζοντας τὸν διά-

δρομο.

—Ἀπὸ δὴ περάστε.

Βρῆκε μιά ἀδεια θέσιν καὶ τοῦ τὴν

ἔδειξε γιὰ νὰ κάτῃ.

Ὁ Παρασκευᾶς κάθησε καὶ κατεῦ-

«αριστημένος ἀπὸ τὴν περιποίηση,

τῆς εἶπε.

—Δὲν ξέρω πῶς νὰ σὰς εὐχα-

ριστήσω, δεσποινίς. Θὰ σὰς τὸ

χρωστῶ ὑποχρέωση. Σὰς εἶμαι

εὐγνώμων.

Ἡ δεσποινίς ὅμως περιέμενε τὸ

«μπουρμπούρα» δὲν ἐννοοῦσε νὰ

τὸ κουνήσει ἀπὸ κεῖ προτοῦ τὸ πά-

ρει. Μετὰ ἀναμμένο τὸ φανάρι, περι-

μενε ὑπομονητικᾶ.

Ὁ Παρασκευᾶς, πού νόμιζε ὅτι

αὐτὸ τὸ κάνει γιὰ νὰ τὸν περι-

ποιηθῇ περισσότερο τῆς εἶπε μετὰ

μεγαλοφυχίαν.

—Φτάνει δεσποινίς... Δὲν χρειά-

ζομαι ἄλλο φῶς. Μπορεῖτε νὰ

πηγαίνετε.

Κι' ἡ ταξιθέτις ἔφυγε θρίζον-

τας.

—Ἐνὰ εἰσιτήριο ἀπὸ αὐτὰ τὰ...
πράσινα!

—Τὸ κορόϊδο κάνει, σκέφτηκε ὁ
Παρασκευᾶς.

Ποῖος ξέρει ἴσως νάχη τὸ λόγο
τῆς. Ἰσως νὰ φοβᾶται μὴ τυχὸν
τὴν δὴ κανεὶ γνωστὸς τῆς! Ἰσως
ἴσως νὰ μὴν τὸν ἀκούγε ἀφοῦ τοὺς
χώριζε τὸ χοντρὸ κρύσταλλο τῆς θι-
τρίνας.

Ὁ Παρασκευᾶς ὅμως δὲν ἦταν
ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πού τὰ βάζουν
εὐκόλα κάτω. Ὅ,τι ἀρχίζε μιά φο-
ρὰ ἐννοοῦσε νὰ τὸ τελειώσῃ.

Ἐβγαλε λοιπὸν ἀπὸ τὴν τσέπη του
μολύβι καὶ χαρτί καὶ ἀρχισε νὰ συν-
τάσσῃ φλογερὸν ραβασάκιον:

«Ὁραία μου ἀγνωστος

Ἀπὸ τὴν πρότιν στιγμὴν πού σὰς ἴ-
δον ἐξαλιγνώθηκα.

Ἰ ὁραία μορφὴ σου μαὶ κατέκτισε
καὶ τῆς ὁμορφιάς σου αὐτῆς θὰ μοῦ
μᾶνι ἔοντα ἢ μνίμη

Ἄμ τότε κι' ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ
πληρώω εἰσιτήριο...

—Γιατί; Ἐχεις ἀτέλεια καὶ σὺ

—Κάποτε μοῦ πονοῦσε τὸ στομάχι,
καὶ δὲν μποροῦσα νὰ χωνέψω ἐδ-
κόλα. Πῆγα λοιπὸν στὸν γαστρί-
γιατρόν ἀφοῦ με ἔξετασε καλὰ-καλὰ
μοῦ εἶπε πὼς ἔχω ἀτέλεια τοῦ στο-
μάχου.

Ὁ Βασίλης δογκώθηκε γιὰ νὰ μὴ

ἔλθῃ, τὸν ὠδήγησε σ' ἕναν ἀπ' τοὺς
λαϊκοὺς κινηματογράφους τοῦ σταθ-
μοῦ Λαυρίου.

ΕΘΝΟ

Ειδήσεις και παρασκήνια τῶν παρασκηνίων

—Υπερπρωτότυπος και υπερπολυτελής θα είναι η επιθεώρηση των κ. κ. Εύαγγελίου — Σακελλάριου «Γκαρντένια» που θ' ανεβάσει το εκλεκτότερο συγκρότημα του καλοκαιριού στο «Λυρικό», το νέον θέατρον του θιάσου Κοκκίνη-Μαυρέα.

—Εκατόν πενήντα χιλιάδες θα στοιχίσουν αι σκηνογραφία και τα κοστούμια.

—Τρεις χιλιάδες τριακόσιες θα πληρώνεται την ημέραν, το Βιεννέζικο μπαλέτο!

—Πρωτοφανή δ' αυτά για το άθηναϊκόν θέατρον.

—Ο νέος πρόεδρος του Σωματείου Ήθοποιων κ. Μητσος Μυράτ ετοιμάζει μίαν εγκύκλιον — ανακοίνωσιν προς τα μέλη του Σωματείου διά της οποίας θα καθορίση τας επιδιώξεις του νέου προεδρίου και θα εκθέση συνοπτικώς το πρόγραμμά του.

—Ο συμπαθής πρωταγωνιστής, κωμικός και θιασάρχης κ. Βασίλης Αργυρόπουλος είχε περιπέτειαν δυσάρεστον πρό ημερών.

—Ενῶ ἐξήρχετο μετὰ την παραστασιν από το θέατρον του, της οδού Ίπποκράτους, ἀντηλήθη ότι οι περίφημοι «άγνωστοι» του αστυνομικού δελτίου του είχαν... αρπάξει την ωραιότατην «Μπαλλίλα» του, το αυτοκίνητόν του δηλαδή.

—Ανησυχών, φυσικά, σφόδρα ο κ

σεως.

—Κόψε στύλο ρέ...

—Δεν είσαι διαφανής κύριος!

—Ο Παρασκευάς πήγε να φύγει και χαλσιμένος ὅπως ἦτανε ξαναπάτησε τὸν ἄνθρωπο πὺ εἶχε πατήσει και προηγουμένως.

—Ωχ... ὁ κάλος μου!

—Παρντόν...

—Τί παρντόν ρέ. Ἐπίτηδες τὸ κάνεις; Νά...

... Καὶ στὰ σκοτεινὰ ἀντήχησε ἕνα σκαμπίλι φοβερό.

Θύμωσε ὁ Παρασκευάς και πήγε κι' αὐτὸς νὰ χτυπήσῃ. Ἀντὶ ὅμως νὰ χτυπήσῃ αὐτόν πὺ ἐπρεπε χτύπησε τὸν διπλάν του.

—Ωχ... Παναγία μου... Μοῦ τὸ βγάλε τὸ μάτι!

Ἡ πλατεία ἀναστατώθηκε.

Κι' ἐνῶ εἰς τὴν ὁδὸν ἡ Γκερέττα Γκάρμπο ἐνηγκαλίζετο μετὰ πάθος τὸν Ρομπέρτ Τέηλορ, στὴ πλατεία ἐπεφτε ξύλο ἀγριώτατο.

Ἡ παράστασις διεκόπη. Ὁ Παρασκευάς κόντεψε νὰ λυνταρισθῇ ἀπὸ τὸ ἐξάλλο πλήθος.

Τὸν σώσαν οἱ παρατυχόντες πόλισμαν οἱ ὁποῖοι τὸν ὡδήγησαν σὸ τμήμα.

Εἶνε περὶ τὸν, μοῦ φαίνεται, νὰ σὰς πῶ πῶς ὁ Βασιλικὸς ἐφρόντισε νὰ ἐξαφανισθῇ γιὰ νὰ γελᾷ κάποιον ἄλλο μετὰ τὴν ἡσυχία του.

ΑΛ. ΣΑΚ

Ἀργυρόπουλος διὰ τὴν τύχην τοῦ προσφιλοῦς τετρατῦρου του ἀπηνύθη πρὸς τὰς ἀρμοδίας ἀστυνομικὰς ἀρχάς, και τὴν ἐπανέφερε ἐγκαταλειμμένην σὸ δρόμο. Οἱ «άγνωστοι» ἀπλῶς εἶχαν κάνει τὸν περίπατό τους!

—Τὴν Τρίτην τὸ βράδυ συνέβη λυπηρὸν ἐπείσοδιον σὸν θιάσο Σαμαρτζή, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ κ. Τζέννη Ἀρσένη συνεπλάκη μετὰ τὴν νεαράν καλλιτέχνιδαν Λουίζαν Ποζέλλι, διότι ὡς ἰσχυρίζεται—ἡ πρώτη—«συνέλαβε» ἐρωτικὰς ἐπιστολάς τῆς δευτέρας πρὸς τὸν σύζυγόν της γορευτὴν κ. Σπυρόπουλον. Ἡ κ. Ἀρσένη ἀπειλεῖ νὰ φθάσῃ και μέχρι διαζυγίου ἀκόμη ἂν δὲν δοθῶν αἱ ἀνάλογοι ἐξηγήσεις και δὲν ἐπιβληθῶν αἱ ἀνάλογοι κυρώσεις.

—Ἀλλὰ τί εἰδους ἐξηγήσεις νὰ δοθῶν και τί ἀνάλογοι... κυρώσεις νὰ ἐπιβληθῶν εἰς παρομοίαν ὑπόθεσιν;

—Ὅπωςδήποτε, ἀπὸ ἀπόψεως, τουλάχιστον, ἐπαγγελματικῆς τάξεως και φθᾶσιν ἀφορὰ τὸ γεγονός τῆς ἐπὶ σκηνῆς συμπτωκῆς τῶν δύο γυναικῶν ἡθοποιῶν, ἡ ὑπόθεσις θὰ φθάσῃ μέχρι τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀδείας.

—Μὲ ἐπιτυχίαν συνεχίζονται εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον αἱ παραστάσεις τῆς «Ζακυνθινῆς Σερενάδας».

—Τὴν ὁσθενήσαν κ. Βάσω Μαυωλίδου ἀνεπλήρωσαν εἰς τὸν ρόλον τῆς «Εμμάς, προχθὲς τὸ βράδυ, ἡ

δὲς Ρένα Ροζάν και γθὲς τὸ βράδυ ἡ νεαρά καλλιτέχνις δὲς Νικηφοράκη.

—Χωρὶς αὐτὸ νὰ εἶναι εἰς τὸ παθητικὸν τῆς τελευταίας—διότι ἐστάθη ἀρκετὰ καλὰ—πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἡ δὲς Ρένα Ροζάν ἐσημείωσε ἰδιαίτερος ἀξιόλογον ἐπιτυχίαν εἰς τὴν «πρίμα-βίστα» ἐμφάνισιν τοῦ ρόλου—ἐμμέτρου μάλιστα—πὺ ὑπεδύθη.

—Υπευθύνως ἀνακοινῶται ἐκ μέρους τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρον ὅτι ἡ «Ζακυνθινὴ Σερενάδα» ὑπερβαίνει μέχρι τῆς στιγμῆς εἰς «μέντιαν» και τὴν θρυλικὴν λαϊκὴν «Γουίντερμπερ», πραγματοποιοῦσα μέσην εἰσπραξίν ἡμερησίαν 19.000 δραμῶν περίπου.

—Ἀπόδειξις ὅτι ὁ κόσμος θέλει θέαμα, μουσικὸν και «μπρίο» και ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν ἀξίαν τῶν ἔργων, διὰ τὴν ὁποῖαν μόνον ἡ Κριτικὴ ἐνδιαφέρεται.

—Ἀναγγέλλονται δύο εὐτυχεῖς θεατρικοὶ γάμοι:

—Ὁ πρῶτος τοῦ ἀντιπροσώπου τῶν Γάλλων συγγραφέων ἐν Ἑλλάδι, κ. Ἰ. Τσαμαδοῦ μετὰ τῆς διδος Ἰ. Κοντοροῦση, μετὰ ἀναχώρησιν τοῦ ζεύγους διὰ τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος εἰς Σπέτσας.

—Και ὁ δεύτερος τῆς «ἀπαχθείσης» πρὸ μηνὸς καλλιτέχνιδος τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρον Ἀλεξάνδρας Δέλτα μετὰ τὸν συνάδελφόν της κ. Μπέρτον και παρὰνυμφον τὴν κ. Ἡρώ Χαντᾶ.

—Και οἱ δύο αὐτοὶ γάμοι ἐτελέσθησαν τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα.

—Ἡ νεαρά σουμπρέττα δὲς Ἄννη Μιμόζα, ἐγκρίσει τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπεχώρησε τοῦ θιάσου Μακέδου και προσελήθη εἰς τὸν θιάσον Σαμαρτζή.

—Εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίσης προσελήθησαν και αἱ ἀδελφαὶ Σοφία και Ἀλίκη Βέμπο.

—Ἀνεχώρησε εἰς Ὑπάτην ὁ κ. Ν. Ποριώτης, ὅπως συναντήσῃ τὴν ἐκεῖ διαμένουσιν κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδου και συνεργασθῶν διὰ τὴν σκηνοθεσίαν τοῦ κατὰ μετὰφρασίν του Σαίξπηρικοῦ ἔργου «Ποῦ κακὸ γιὰ τίποτε», μετὰ τὸ ὁποῖον, ὡς ἐγράψαμεν, θὰ κἀν ἑναρξιν.

—Ἡ κ. Ἀνδρεάδου μετὰ τὸν κ. Ποριώτην θὰ ρυθμίσουν τὰς τελευταίας λεπτομερείας τῆς ἀναβιβάσεως τῆς κωμῶδας τοῦ Σαίξπηρ, δεδομένου ὅτι ἡ βασικὴ προετοιμασία ἔχει ἀρχίσῃ ἤδη ἀπὸ πέρυσι.

—Ὁ θιάσος τοῦ κ. Μακέδου εἶχε ἐπὶ τέλος μίαν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ρεπερτορίου.

—Ἐξησφάλισε διὰ τὸ καλοκαίρι ἔργον τοῦ κ. Τίμου Μωραΐτην.

—Εἰς τὸ ὁποῖον θὰ πρωταγωνιστήσῃ ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις κ. Καίτη Βεράνη, και ἡ ἀρίστη εἰς ρόλους ἐλαφρὰς «κομεντιέν» Κ. Ἡὼς Παλαιολόγου.

Ἡ Κα Καίτη Βεράνη ἡ ὁποία θὰ πρωταγωνιστήσῃ ἐφέτος σὸν θιάσον τοῦ κ. Μακέδου.

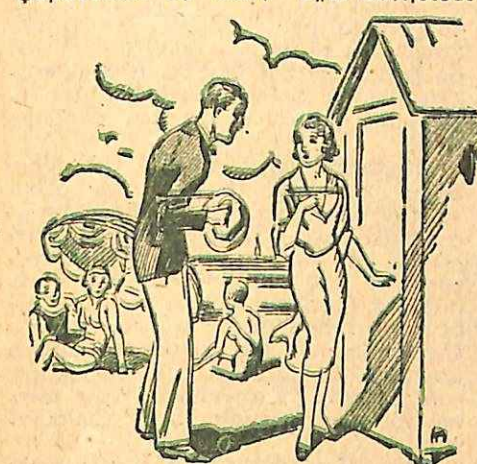
Φιληθῆτε, λοιπόν!...

Ἐνα αἰσθηματικὸ διήγημα τοῦ Πῶλ Νταρέν

ἦν ὥρα πὺ ἡ Κάμεν Βάλορ ἐπέστρεψε σὴν καμπίνα της γιὰ νὰ ντυθῇ, ἔσπευσε πρὸς συνάντησίν της ἕνας ψηλὸς νέος, ντυμένος μετὰ μεγάλη κομψότητα.

—Καλημέρα, ἀγαπητὴ μου φίλη, τῆς εἶπε, βγάζοντας τὸ καπέλλο του. Χάλασα τὸν κόσμο νὰ σὰς βρῶ. Εἴχατε, λοιπόν, τὸ θάρρος νὰ κολυμπήσετε μ' αὐτὴ τὴν κοσμοσυρροή;

—Δὲν μπορούσα νὰ κάνω και διαφορετικά... ἐφ' ὅσον ἔχω συνηθισεῖ

—Καλημέρα, ἀγαπητὴ μου φίλη... Χάλασα τὸν κόσμο νὰ σὰς βρῶ...

νὰ παίρνω τὸ μπάνιο μου αὐτὴ τὴν ὥρα...

—Ἐγὼ τὸ ἀπέφυγα σήμερᾶ.

—Δὲν ἔκανες ἄσχημα, καλέ μου Ὑβ, εἶπε ἡ Κάμεν, χαμογελώντας.

Μία γλυκεῖα μελαγχολία χύθηκε σὸ πρόσωπο τοῦ Ὑβ, μόλις εἶδε τὸ γλυκὸ αὐτὸ χαμόγελο.

—Κάμεν, ρώτησε, τί σκέπτεσθε νὰ κάνετε τώρα; Ἡ μήπως εἶμαι ἀδιάκριτος;

—Κάθε ἄλλο, φίλε μου... ἐσκόπευα νὰ ἐπιστρέψω σὸ ξενοδογεῖο...

Ἡ πλὰξ εἶναι γεμάτη κόσμος και ὅπως ξέρετε αὐτὸ μετὰ κούραξι...

—Ἀκούστε, εἶπε ὁ Ὑβ... ἔχω νὰ σὰς κάνω μία πρόταση... Τὴν περασμένη βδομάδα, ἀνεκάλυψα, κάπου ἐδῶ κοντά, ἕνα μικρὸ ἐξοχικὸ κέντρο, ὅπου μαγειρεύουν περίφημα... Ποτὲ δὲν ἔχει πολὺν κόσμον... Θέλετε νὰ φάμε ἐκεῖ;

—Μὲ ὅλη μου τὴν εὐχαρίστηση, ἀπήντησε ζωηρὰ ἡ Κάμεν. Ἡ συντροφία σας μοῦ εἶναι πάντοτε εὐχάριστη...

—Ἀλήθεια;

—Και βέβαια... Λοιπόν, τρέχω νὰ ντυθῶ... Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας θὰ εἶμαι ἐτοιμὴ...

—Ὡραία... Ἐγὼ θὰ περιμένω μετὰ αὐτοκίνητό μου, κοντὰ σὸ καζίνο... Δὲν μορῶ νὰ σὰς πῶ ἀκριβῶς σὲ ποῖο μέρος, γιατί τ' αὐτοκίνητό μου ἔχουν συγκεντρωθῇ εἶναι τόσα πολλὰ, ὥστε νὰ μὴ ξέρω πὺ θὰ τοποθετήσω τὸ δικό μου...

—Σύμφωνοι... Μὴν ἀνησυχῆτε κα-

θόλου.. Θὰ σὰς βρῶ χωρὶς δυσκολία...

Καὶ ἡ Κάμεν τοῦδωκε τὸ χέρι της. Ἐκεῖνος τὸ ἀρπάξε και τὸ πλησίασε στὰ χεῖλη του. Ὑστερὰ ἐχωρίσθησαν και ἡ ὥραια πρωταγωνίστρια ἔτρεξε σὴν καμπίνα της γιὰ νὰ ντυθῇ.

—

Ὅταν σὲ λίγο, τὸ αὐτοκίνητο τοῦς ὡδηγοῦσε πρὸς τὸ ἐξοχικὸ κέντρο, ἡ Κάμεν ἔβγαλε βαθὺ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

—Ἐπὶ τέλους θ' ἀναπνεύσουμε, εἶπε. Τί πολυκοσμία, θεέ μου. Ὅλος ὁ κόσμος ξέπωσε σὸ Ντινάρ.

—Συμμερίζομαι ἀπολύτως τὴ γνώμη σας, εἶπε ὁ Ὑβ. Κι' ἐμένα μετὰ κούραξι ὁ θόρυβος.

—Τότε γιατί μένετε σὸ Ντινάρ; ρώτησε ἡ Κάμεν.

—Τὴν ἴδια ἐρώτηση θὰ σὰς κάνω κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ Ὑβ.

—Μὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα... Ἐσεῖς εἰσθε ἐλεύθεροι, ἐνῶ ἐγώ... Ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ φίλος σας Ζεράρ Οὐντρώ θὰ ἔλθῃ ἐδῶ πρὸς συνάντησίν μου.

—Αὐτὸ εἶναι σωστὸ... ἀλλὰ γιατί βραδύναι τόσο;

—Φαίνεται πῶς τὸν κρατοῦν οἱ ὑποθέσεις του... Τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ δὲν ἔμεινε καθόλου σὸ Παρίσι... Περιοδεύει διαρκῶς στὰ ὑποκαταστήματα τῆς Ἐταιρίας... Ἐπειτα εἶναι ἀπασχολημένος μετὰ τις ἐπισκευὲς ἐνδοσπιτιοῦ πὺ κληρονομῇ σὸ Ἀνζῶ...

—Ναί, ναί... ψιθύρισε ἀφηρημένα ὁ Ὑβ.

—Και ἂν ὑποθεθῇ ὅτι θάφευγα ἀπὸ τὸ Ντινάρ, πῶ θὰ θέλατε νὰ πάω; εἶπε ἡ Κάμεν μελαγχολικά. Εἶμαι τόσο μόνη...

—Αὐτὸ τὸ διαπίστωσα κι' ἐγώ, κατὰ τὸ βραγὺ διάστημα πὺ μένουμε μαζί σὸ Ντινάρ... Ἀπορῶ μετὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ Ζεράρ... Πῶς σὰς ἀφίνει τόσο καιρὸ μονάχη;... Δὲν ζηλεύει;... Νομίζω πῶς φέρεται πολὺ ἀσυλλόγιστα, μετὰ νὰ σὰς παραμελῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο...

—Ὁ Ζεράρ ξέρει ὅτι μπορεῖ νὰ μοῦ ἔχῃ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Δὲν εἶμαι γυναικα ἱκανὴ γιὰ προδοσίες...

—Πράγματι, ψιθύρισε ὁ Ὑβ.

Τὸ ἐξοχικὸ κέντρο ἦταν πραγματικῶς περίφημο. Ἡ Κάμεν ἐνθουσιώθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη γαλήνη πὺ βασιλευε γύρω κι' ἀπὸ τὴ μαγευτικὴ θέα πὺ ἀπλωνόταν κάτω ἀπὸ τὰ ἀνθοστόλιστα μπαλκόνια. Οἱ δύο φίλοι ἔφαγαν μετὰ τρυφερῇ ὁρεξί κι' ὕστερὰ σηκώθηκαν νὰ κάνουν μίαν βόλτα ὡς τὸ ποτάμι.

Χωρὶς ν' ἀλλάξουν ἔστω και μίαν λέξη, ἔφθασαν μέχρι τῆς ὄχθης τοῦ Ράνς, ἡ ὁποία ἦταν ἀρκετὰ ἀπόκρημνη. Πελάριοι κρίνοι ἐστόλιζαν τὸ γραφικὸν ἐκεῖνο μέρος και ἡ ὅλη βλάστησις ἦταν ὀργιαστικὴ.

—Τὶ θαυμάσιοι κρίνοι! εἶπε ἡ Κάμεν. Θὰ μαζέψω μερικοὺς...

Και πρὶν ὁ Ὑβ προσφερθῇ νὰ τῆς

ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία, ἡ νεαρὰ γυναικα ἔτρεξε πρὸς τὴν ὄχθη.

Ἄλλοιμονο! Μόλις ἡ Κάμεν ἔφθασε σὸ χεῖλος τῆς ὄχθης, ἐγλύστρησε και κατεκρημνήσθη, βγάζοντας μίαν διαπεραστικὴν κραυγὴ φρίκης.

Τρελλὸς ἀπὸ τὸν τρόμο του, ὁ Ὑβ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τῆς καταστροφῆς. Περιμένε νὰ δῇ τὴν Κάμεν μέσα σὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Ἄλλ' ὄχι... Εὐτυχῶς γι' αὐτὴν, ἡ πτωχὰ της σκόλασε σ' ἕνα δέντρο κι' ἔτσι ὁ ἄμεσος κίνδυνος παρήλθε, πρὸς στιγμὴν.

—Κρατηθῆτε καλὰ! φώναξε ὁ Ὑβ. Δώστε μου τὸ χέρι σας...

Ἄλλ' ὅσο νὰ σκύψῃ ὁ Ὑβ, τὸ κλαδί πὺ συγκρατοῦσε τὴν πτωχὰ ἔσπασε και ἡ Κάμεν κατρακύλησε ἀκόμα περισσότερο.

—Κρατηθῆτε ὅπως μπορεῖτε! φώναξε πάλι ὁ Ὑβ... θὰ σὰς σώσω... τρέχω νὰ φέρω ἕνα σχοινί... Μὴ κουνήθητε ἀπ' αὐτοῦ πὺ βρίσκεσθε...

Ἐτρεξε σὸ καφενεδάκι, πήρε ἕνα μακρὸ σχοινί, ἐπέστρεψε σὴν ὄχθη, τὸ ἔδεσε γερὰ σ' ἕνα δέντρο, δέθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο και γλύστρησε μετὰ προφυλάξεις μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἀγωνιοῦσε ἡ Κάμεν. Τὴν ἀρπάξε σὴν ἀγκυλιά του και σὲ λίγο, εὐρίσκοντο ἀμφότεροι ἐκτὸς κινδύνου.

—Μοῦ σώσατε τὴ ζωὴ, ψιθύρισε ἡ

λίγα δευτερόλεπτα τῆς ὥρας ἀκομῇ και ἡ Κάμεν θὰ ἔπεφτε σὸ ποτάμι...

Κάμεν μετὰ φωνὴν γεμάτη συγκίνηση.

—Ὁ Ὑβ γέλασε.

—Ἀφήστε τὰ μεγάλα λόγια, εἶπε. Ἄς μὴ δραματοποιῶμαι ἕνα τόσο ἀσήμαντο ἐπείσοδο.

—Ναί, ναί, μοῦ σώσατε τὴ ζωὴ, εἶπε πάλι ἡ Κάμεν, μισοκλείοντας τὰ μάτια.

Τότε ὁ Ὑβ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔχασε τὴν αὐτοκυριαρχία του. Μεθυμένος ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ τῆς θερμῆς σαρκὸς, ἀρπάξε τὴν Κάμεν σὴν ἀγκυλιά του και κόλλησε τὰ χεῖλη του σὸ στόμα της.

—Κάρμεν... Κάρμεν, ψιθύριζε... Ξέρετε πόσο σας αγαπώ...

Η Κάρμεν αποτραβήχθηκε κάπως άποτομα. Για μια στιγμή, εστάθησαν αντιμέτωποι, εκείνη γλωμώ και άγριεμένη, αυτός με ύφος κατατρομαγμένο...

—Υβ! είπε η Κάρμεν. Αυτό που κάνετε είναι πολύ άσχημο.

—Συγχωρήστε με, ψιθύρισε ο "Υβ... Μου ήταν αδύνατο να συγκρατηθώ... Σας αγαπώ τόσο πολύ, Κάρμεν... Ξπρεπε να τό εγατε αντίληφθί...

—Τό είχα καταλάβει, αλλά νόμιζα ότι θ' άποφεύγατε να μου έκμυστηρευθήτε κάτι, που ξέρατε ότι θα μου ήταν αδύνατο να τό άκούσω εύπρόσδεκτα.

—Αυτή την άπόφαση είχα κι' εγώ, αλλά στο τέλος δεν υπήρξα να δαμάσω τον έαυτό μου... Κι' επί τέλους τί κακό έκανα; Έισθε ελεύθερη, Κάρμεν, άφού ο Ζεράρ σας παραμελεί...

Η Κάρμεν τόν διέκοψε: —"Ας έπιστρέψουμε στο Ντινάρ, είπε. Η ώρα είναι περασμένη.

Ο "Υβ ύπήκουσε καί καθ' όλη τή διάρκεια τής διαδρομής η Κάρμεν έκράτησε τά γέιλη της σφιγμένα. Όταν τέλος έφθασαν στο ξενοδοχείο κι' έτοιμαζόνταν να χωρισθούν, ο "Υβ έτόλμισε:

—Καί πότε θα σας ξαναδώ; —Απόψε στίς έννέα θα σας περιμένω στο δωμάτιό μου.

—□□—

Στίς έννέα άκριβώς, ο "Υβ έγένετο δεκτός από την Κάρμεν, στο μικρό σαλονάκι του διαμερίσματος που κρατούσε η μεγάλη καλλιτέχνις, στο πρώτο πάτωμα του «Αρμόρικαν Πάλας».

—Καθήστε, του είπε η Κάρμεν, δείχνοντας με τό κομψό της χέρι ένα φωτέιγ. Έλπίζω να μιλήσουμε πιό ψυχραίμα εδώ πέρα... Πρέπει, αγαπητέ μου φίλε, να γίνη μεταξύ μας μιά ειλικρινής και τίμια εξέγησης,

Ο "Υβ Μορβάν εκάθησε με τό κεφάλι σκυμμένο. Θάλεγε κανείς ότι περίμενε ν' άκούση την καταδίκη του. Η Κάρμεν άρχισε:

—Ξέρω ότι με αγαπάτε και μάλιστα από καιρό. "Αν έλεγα τό αντίθετο θα ήμουν ψεύτρα και τό ψέμμα πρέπει να ξέρετε ότι τό άπεχθάνομαι...

—Εξακολούθησε, είπε ο "Υβ, —Λέγατε σήμερα τό άπόγευμα ότι είμαι ελεύθερη, άφού ο Ζεράρ με παραμελεί...

—Ναι... αυτή τή γνώμη έχω σχηματίσει...

—Ο Ζεράρ κι' εγώ αγαπιόμασταν άλλοτε παράφορα... Δεν δυσκολεύομαι, όμως, να σας πώ σήμερα ότι η εποχή αυτή παρήλθε πρό πολλού...

Ο έρωας μάς έχει καταλήξει τώρα σε μιά σταθερή και άδολη φιλία... Δεν ξέρω πώς συνέβη αυτό, άλλ' έτσι είναι τά πράγματα... "Ισως να μ'ήταν πραγματικός έρωας αυτό που αίσθανόμασταν τότε, άλλ' ένα παροδικό καπρίτσιο... Πάντως, σήμερα είμαστε δυο καλοί φίλοι...

—Τότε δεν καταλαβαίνα, ψιθύρισε ο "Υβ, που άκούγε προσεκτικά τις εξηγήσεις τής Κάρμεν.

—Φυσικά, άλλες γυναίκες στη θέση μου, βλέποντας τόν άνδρα που αγαπούσαν να τις παραμελή, θα εύρισκαν άφορμή να σπάσουν κάθε δεσμό μαζί του και να σπεύσουν εις άνεύρεση άλλου έραστού. Δεν τις κατηγορώ... Ο καθένας κανονίζει τή

ζωή του όπως την αντιλαμβάνεται... Πάντως, εγώ δεν είμαι τής ίδιας γνώμης...

Χωρίς να θέλω να ποζάρω για σεμνότητα, θα σας πώ άπλάς ότι π'άν ό,τι μοιάζει με προδοσία και με ψέμμα τό συχαίνομαι... "Αν ήμουν παντρεμένη, δεν θ' άπιστούσα ποτέ άπέναντι του άνδρός μου... Είμαι η μαϊτρέσα του Ζεράρ Ουντρώ κι' έφ' όσον αυτές οι σχέσεις θα διαρκούν, δεν θα τόν εγκαταλείψω ποτέ νιά ν' ακολουθήσω άλλον άνδρα, έστω κι' άν ήμουν έρωταμένη μ' αυτόν τόν τελευταίον...

—Ναι, αλλά δεν αγαπάτε, είπε ο "Υβ με τόνο έλαφρώς σαρκαστικόν.

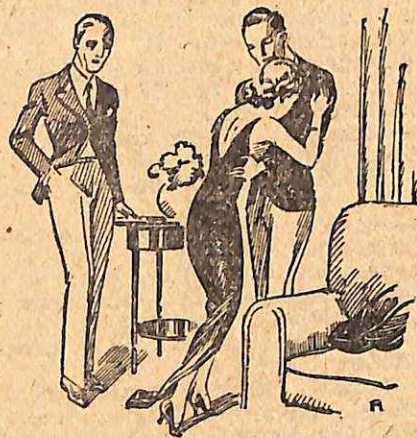
—Και τί ξέρετε σεις; ρώτησε η Κάρμεν πειραγμένη.

Ο "Υβ τινάχτηκε.

—Α! είπε, Τώρα καταλαβαίνα... Αγαπάτε κάποιον...

—Ισως...

—Τότε γιατί μ' ένθαρρύνετε, Κάρμεν; Η σιωπή σας δεν ήναι ένα είδος ένθαρρύνσεως; Με τή στάση σας

Η Κάρμεν έπεσε στην άγκαλιά του Ζεράρ Ουντρώ...

αυτή με κάνετε να φαντασθώ ότι μιά μέρα θα μπορούσα να σας σφίξω στην άγκαλιά μου... "Ω!... Είναι πολύ άσχημο, πάρα πολύ άσχημο αυτό που κάνετε Κάρμεν...

—Και πώς φανάζεστε ότι κράτηση τέτοια στάση;

—Μήπως θέλετε να τό άρνηθήτε; Θα ήταν πολύ παιδαριώδες και τελείως περιττό, είπε ο "Υβ.

—Λέτε;

—Δεν είχατε τό δικαίωμα να μου δώσετε με τήν έφεκτική σας στάση μάταιες έλπίδες... "Εξ άλλου, άφού με τόν Ζεράρ δεν σας συνδέει παρά μόνον μιά άπλή φιλία, τί σας συγκρατεί κοντά του; Τι περιμένετε για να τρέξετε κοντά στον άνδρα που αγαπάτε;

Στεκόταν όρθιος και η νευρικότης του όσο πήγαινε και μεγάλωνε. Η Κάρμεν τόν έκύτταζε με βλέμμα ήρεμο.

—"Αν θέλετε να με άκούσετε, είπε, θα σας διαφωτίσω έπ' αυτού του σημείου. Όταν έγιναι έρωταμένη του Ζεράρ βρισκόμουν στο άπόγειο τής καλλιτεχνικής μου καριέρας... "Ημουν πρωταγωνίστρια τής όπερέτας και είχα ίκανοποιήσει όλες μου τις φιλοδοξίες...

—"Ενα βράδυ, καθώς επέστρεφα στο σπίτι μου άργά, άρπαξα ένα δυνατό κρουολόγημα... "Εμεινα κρεββατομένη δυο δόλοκληρους μήνες. Τέλος, έγιναι καλά, άλλ' έχασα τή φωνή μου... Παρ' όλες τις ειδικές λα-

ρυγοθεραπείες που έκανα, δεν κατώρθωσα να την ανακτήσω.

Στενωχρήθηκα πολύ, γιατί αγαπούσα ειλικρινώς τήν τέχνη μου... "Επί πλέον, έμενα χωρίς πόρους ζωής, γιατί, όπως όλοι οι καλλιτέχνες, δεν είχα φροντίσει ποτέ να βάλω κάτι στην άκρη...

—Φτώχη μου φίλη, ψιθύρισε ο Μορβάν συγκινημένος.

—Στήν δύσκολη αυτή περίπτωση τής ζωής μου, ο Ζεράρ στάθηκε καλλίτερα κι' από άδελφός κι' από σύζυγος... Ο έρωας μου είχε σβύσει πρό πολλού... Δεν είμασταν πλέον παρά δυο καλοί σύντροφοι... "Εν τούτοις, παραστάθηκε στο πλευρό μου διαρκώς, με παρηγορούσε όπως μπορούσε και μουδειγνε μιά άφοσίωση περισσότερο από σπάνια... Είναι μιά ευγενική καρδιά ο Ζεράρ...

—Πράγματι, είπε ο "Υβ... Κανείς δεν μπορεί να πη τό παραμικρό για τά ψυχικά του χαρίσματα.

—Είμαι εύτυχής που σας άκούω να τό λέτε και σεις, "Υβ... Ο Ζεράρ μου ξανάδωσε τό θάρρος για τή ζωή και με βεβαίωσε ότι δεν θα μ' εγκαταλείψει ποτέ, φροντίζοντας να μου εξασφαλίξη μίαν άνετη και πλούσια ζωή...

Καταλαβαίνετε τώρα; Θα ήταν άτιμο έκ μέρος μου άν επιμεινούσα να τόν άπατήσω... Ξέρω ότι δεν μ' αγαπάει πιά, αλλά τό όφελω τά πάντα, τό φόρεμα που φορά, τό αυτοκίνητο που με περιμένει στο γκαράζ, τό ξενοδοχείο που μένω... "Αν δεν μου δώση αυτές μόνος του την έλευθερία μου, θα θεωρώ τόν έαυτό μου δεμένον μαζί του με τά δεσμά του γάμου... "Ετσι νομίζω πως πρέπει να φέρεται κάθε τίμιος άνθρωπος...

Μπορεί ν' αγαπώ άλλον, κανείς δεν είναι κύριος τής καρδιάς του, άλλ' όφελω να σεβασθώ αυτόν τόν άνθρωπο...

—Αλλά, τέλος πάντων, είπε ο "Υβ, ποίος είναι ο άνθρωπος που αγαπάτε; Τι σκέπτεται αυτός για όλα αυτά;

—Τό άγνωστό, γιατί δεν του δόθηκε ακόμα καιρός να μου γνωρίση τή γνώμη του, άπήντησε η Κάρμεν μελαγχολικά.

—Κάρμεν! Κάρμεν! ψιθύρισε ο "Υβ, μήπως τυχόν...

—Ναι, "Υβ... έσας αγαπώ... Και σας αγαπώ μ' όλη τή δύναμη τής καρδιάς μου, μ' έναν έρωτα άντάξιον του έρωτος που αισθάνεσθε σεις για μένα...

Κάρμεν! Ξαγπέστε μου τά εύλογημένα αυτά λόγια, που με μεθοδύν. Είχε πείσει γονατιστός μπροστά της... και τήν κύτταζε με μάτια βουρκωμένα.

—Ναι, "Υβ, σας αγαπώ... Πρέπει, όμως, να ξέρετε ότι ποτέ δεν θ' άπατήσω τόν Ζεράρ!

—Πέστε του να σας ξαναδώση την έλευθερία σας!

—Ούτε αυτό μπορώ να τό κάνω! Τού χρωστώ τά πάντα... Μόνον αυτός έχει δικαίωμα να μου δώση την έλευθερία μου... "Ημουν τόσο εύναριστημένη που με κρατούσε κοντά του... Να τόν άφίσω τώρα που δεν τόν έχω ανάγκη;... "Ω! "Οχι!...

Αυτό δεν θα τό κάνω ποτέ!

—Μά... με μίαν εξέγηση, νομίζω...

—Ο Ζεράρ έχει καρδιά που ξεγυλίζει από καλωσύνη... Είναι ένας ίπποτής... "Αν αντίληφθί ότι εύχομαι αυτή την έλευθερία, θα μου τήν δώση άμέσως, έστω κι' άν αυτό πρόκει-

ται να του κάνη κακό... "Εν τούτοις, εγώ ποτέ δεν θα τό μιλήσω...

—"Επικολούθησε μακρά σιγή... Ο "Υβ καταλάβαινε πολύ καλά τά επιχαρήματα τής Κάρμεν, αλλά τήν άγapoύσε τόσο πολύ, ώστε να μη θέλγί να τά προσέξη...

—Πολύ καλά, είπε, διακόπτων έξαρνα τή σιωπή. Θα μιλήσω εγώ με τόν Ζεράρ!

—Σας τό άπαγορεύω! φώναξε η Κάρμεν. Θέλετε, λοιπόν, να με κάντε να μετανοήσω για τήν ειλικρίνιά με τήν όποιαν σας μιλήσα;

—Και όμως...

—"Αν κάνετε τέτοιο πράγμα, δεν θα με ξαναδείτε ποτέ πιά... Θα σας άποφύγω, έστω κι' άν πρόκειται να ματώση ή καρδιά μου!... Σας τό όρκίζομαι!...

—"Αλλ' αυτό είναι άνόητο! φώναξε με θυμό ο "Υβ.

—"Υβ, δεν δυσκολεύομαι ν' άναγνωρίσω ότι ή ζωή μου βρίσκεται έκτός του κοινωνικού ρυθμού... "Εχω, όμως, ως άρχην άπαράβατον ν' άπαιχθάνωμαι τίς προστυχίες και τά άλλοπρόσλλα φερίσματα... Είμαι περήφανη και άδιάλλακτη άπέναντι του έαυτού μου...

—Άκούστε, είπε ο "Υβ, χαμηλώνοντας τόν τόνο τής φωνής του. "Η κατάρσασις αυτή δεν μπορεί να διαρκέση... Μου είπατε ότι ο Ζεράρ θα έλθι πολύ σύντομα εδώ, δεν είναι έτσι;

—Τόν περιμένω από μέρα σε μέρα.

—Λοιπόν: άπ' τήν ώρα που θα έλθι, σας δίδο προθεσμία σαράντα όχτώ ώρών. "Αν κατά τό διάστημα αυτό δεν έλθετε πρός συνάντησί μου, θα εξαφανισθώ... Θα φύγω διά παντός και θα έχω μέσα μου τήν ιδέα ότι ποτέ δεν μ' αγαπήσατε τόσο πολύ, ώστε να κατανικήσετε τούς παράλογους δισταγμούς σας...

—"Ετοιμαζόταν να συνεχίση. "Αλλά μιά μικρή κραυγή τής Κάρμεν τόν έκανε να σταματήσει. Καθώς έκύτταζε πρός τήν πόρτα, η νεαρά γυναίκα είδε τόν Ζεράρ.

—Ζεράρ!

—Ναι, εγώ είμαι, δλόκληρος, είπε χαρούμενος ο Ζεράρ και μπήκε στο σαλόνι. Καλημέρα, αγαπητέ μου "Υβ, είπε, άφού φίλησε τήν Κάρμεν. Είμαι πολύ εύτυχής που σε βλέπω.

—Κι' εγώ τό ίδιο, είπε ο "Υβ Μορβάν, έλαφρώς πειραγμένος.

—"Αλλ' ο νεοφερμένος δεν φάνηκε ότι πρόσεξε τό ύφος του φίλου του, όπως έπίσης δεν έδειξε καθόλου ότι άντελήφθη τήν ταραχή τής Κάρμεν. Κάθησε σ' ένα φωτέιγ κι' άρχισε να διηγείται τά του ταξιδίου του.

—Γιατί δεν μου τηλεγράφησε ότι έρχεσαι; Θα σε περιμένα στο σταθμό, είπε η Κάρμεν.

—Δεν ήξερα με ποιο τραίνο θα έφευγα. Είχα τόσες δουλειές και τήν τελευταία στιγμή... Λοιπόν, Κάρμεν, θα μάς προσφέρης καμιά λεμονάδα ή προτιμάς να βγούμε έξω.

—Δεν έχω καμιά διάθεση για έξω, είπε η καλλιτέχνις.

—Τότε άς μένουμε εδώ... "Υβ, θα πάρης κάτι μαζί μας;

—"Οχι, εύχαριστώ... "Εξ άλλου, ήμουν έτοιμος να φύγω.

—Από τώρα; Δεν φαντάζομαι να είμαι εγώ ή αίτία, είπε ο Ζεράρ άστεειόμενος.

—Κάθε άλλο... Λοιπόν, όρβουάρ, αγαπητέ μου... Κυρία μου, τά σέβη μου.

Και προχώρησε πρός τήν πόρτα.

—Θα σε δούμε αύριο; ρώτησε ο Ζεράρ.

—"Ισως.

—Τι θα πη "Ισως... "Ελα να σε δούμε... Θα σε περιμένουμε για να φάμε μαζί!...

—Ναι, έλάτε, "Υβ, είπε και η Κάρμεν, προσπαθώντας να μη προδώση τή συγκίνησή της.

Ο "Υβ τής έπριξε μιά έκφραστική ματιά που εξηγούσε καθαρά τήν άρνησή του και είπε:

—Δυστυχώς, δεν μπορώ να έλθω...

—Έχω κάτι υποθέσεις να κανονίσω... Άγνοώ πότε θα ξεμπλέξω... "Ωρβουάρ.

Και βγήκε από τό σαλόνι, σχεδόν άπότομα.

Ο Ζεράρ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τήν έκπληξή του από τήν παράξενη στάση του φίλου του. Και είπε:

—Θάλεγε κανείς ότι ο "Υβ με άποφεύγει!

—"Οχι δά... μη τό λές αυτό, είπε η Κάρμεν. Τήν ώρα που ήλθες ήταν

Δεν μπόρεσε να κλείση μάτι...

έτοιμος να φύγ.

Ο Ζεράρ δεν είπε τίποτε. Μόλις, όμως, ήπιε τή λεμονάδα του, χασμουρήθηκε και ψιθύρισε:

—Να σοι πώ τήν αλήθεια, καλά έκανε ο "Υβ κι' έφυγε... Είμαι τσακισμένος από τήν κούραση και δεν βλέπω τήν ώρα που θα πέσω στο κρεβάτι μου... Καληνύχτα, αγαπητή μου Κάρμεν... Αύριο θα τά πούμε έν έκτάσει...

Και άφού φίλησε τήν πρώην μαϊτρέσα του στο μάγουλο, ο Ζεράρ άπεσύρθη στο δωμάτιό του...

Η Κάρμεν τόν έμυμήθηκε. "Αλλά δεν μπόρεσε να κλείση μάτι όλη τή νύχτα... Μιά σκέψις τήν έβασάνιζε... Μήπως ο Ζεράρ είχε άκούσει τά τελευταία λόγια που είχε πη ο "Υβ;

—□□—

—Μά τι έγινε, τέλος πάντων, αυτός ο "Υβ; "Εχουν περάσει σαράντα όχτώ ώρες από τότε που βρισκομαι στο Ντινάρ και τό ζών ούτε ήλθε να με δη.

—Πράγματι, είπε η Κάρμεν, που έκανε πώς διάβαζε ένα περιοδικό τής μόδας.

—Και όμως, στα γραμματά σου μου έγγραφες ότι περνάς όλες τις ώρες σου με τή συντροφιά του "Υβ...

—Ναι, ψιθύρισε η Κάρμεν, χωρίς να σηκώσει τά μάτια της από τό περιοδικό... Φαίνεται ότι θα του έτυχαν τίποτε δουλειές.

—Δουλειές; Δεν φαντάζομαι. Κάτι άλλο θα συμβαίη, Κάρμεν.

—Σάν τί άλλο; ρώτησε η καλλιτέχνις με σβυρμένη φωνή.

—Μήπως ξέρω κι' εγώ; είπε ο Ζεράρ. Για να τό μάθω έστειλα ένα γραμματάκι στον "Υβ και τόν περιμένα να έλθι τό άπόγευμα, κατά τις δύο!...

Η Κάρμεν έγλώμισσε. Νόμισε πως στα λόγια του Ζεράρ διέκρινε κάποιον ύπαινιγμό. "Ωστόσο, δεν είπε τίποτε και τό μικρό σαλονάκι γέμισε πάλι από σιωπή.

Στίς δύο άκριβώς, η καμαριέρα ανήγγειλε τήν έπίσκεψη του "Υβ Μορβάν.

—"Ας περάση μέσα! είπε ο Ζεράρ και σηκώθηκε για να τρέξη εις προϋπάντησιν του φίλου του.

—Μά τι έγινες τέλος πάντων, τόν ρώτησε, μόλις τόν είδε. Κάναμε μαύρα μάτια να σε δούμε.

—Είχα κάτι επείγουσες δουλειές, ψιθύρισε συγκεχυμένα ο "Υβ.

—Δεν ξέρω τί είδους δουλειές είχες, αλλά μπορούσες να πεταχθής μιά στιγμούλα να σε δούμε... Πάντως, σε προειδοποιώ ότι δεν πιστεύω τίποτε από τις δικαιολογίες σου... Δεν είχες καμιά δουλειά... Κάτι άλλο συμβαίνει!...

—Τι σημαίνει αυτό; είπε ο "Υβ έτοιμος για τήν άντεπίθεση.

Ο Ζεράρ χαμογέλασε.

—Άκουσε, φίλε μου. Είμαι βέβαιος ότι η εξαφάνισις σου έχει κάποια σχέση με τόν δικό μου έρχομό.

—Ζεράρ! είπε ο "Υβ... Δεν προτιμάς να μιλήσουμε πιό καθαρά;

—Αυτό άκριβώς θέλω κι' εγώ, φίλε μου, είπε ο πρώην έραστής τής Κάρμεν. Για κύτταξε στόν καθρέφτη, "Υβ. "Η φυσιογνωμία σου είναι σκληρή και φαίνεσαι έτοιμος να τσακωθείς. Και όμως δεν είμαι έγχθρός σου. Κολακεύομαι να πιστεύω ότι είμαι ένας από τούς πιό ειλικρινείς φίλους σου.

—Αυτό τό πιστεύω και σ' εύχαριστώ, είπε ο "Υβ ξηρά.

Ο Ζεράρ έκανε πώς δεν άκουσε κι' εξέκολούθησε:

—Κύτταξε τώρα και τήν Κάρμεν, που έχει ένας ύψος θλιμμένης Παναγίας... "Από τή μέρα που ήλθα δεν άνοιξε ούτε μιά φορά τό στόμα της, για να μου πη κάτι... Και όταν τής μιλω, μου άπαντάει με μονοσύλλαβα... "Αλλά τί έχεις, Κάρμεν; Γιατί έγλώμισαες... Μή φοβάσαι... Δεν πρόκειται να τσακωθώ με τόν "Υβ... Δεν έχω καμιά τέτοια άπιθυμία... Τούναντιον.

—Ζεράρ, τείνονε! είπε ο "Υβ υ" αδημονία... Μας βασανίζεις με τις περιστροφές σου... Λέγε, που θέλεις να καταλήξης;

—"Ησύχασε, "Υβ... "Ησύχασε... Θα δής που θέλω να καταλήξω...

—Δεν μιλούμε για τίποτε άλλο; είπε η Κάρμεν, που φοβόταν για τήν έκβαση τής συζητήσεως.

—"Οχι, αγαπητή μου Κάρμεν. Θα μιλήσουμε γι' αυτό που ενδιαφέρει έμένα και τόν "Υβ... Προχθές που ήλθα, άκουσα, χωρίς να τό θέλω, μιά συνομιλία... Κατάλαβα άμέσως... Και σκέφθηκα να σας κάνω εύτυχιμένους.

—Ζεράρ! είπαν με μιά φωνή η Κάρμεν κι' ο "Υβ.

—Φιληθήτε, λοιπόν! είπε ο Ζεράρ. Δεν ξέρετε ότι έτσι θα κάνετε κι' έμένα εύτυχισμένον;

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΟΒΑΡΕΣ ΚΥΒΕΝΤΕΣ

Κουβέντες του Βάδρακα

Γνώμες

Γράμματα του Τζανέττου

Ρωμηοί!

Αγαπητή «Εβδομάς»

Ακου ρε μυστήρια πράγματα που μου συνέβουν. Ήθελα να τα συγγράψω σ' ένα άλλο περιοδικό. Ένα περιοδικό έχω μυσθολογήσει μέσα δεν το μαθαίνει ψυχή.

Αλλά πάλι μωρέ παιδί μου δεν άντεξα να σου κάνω πνευματική άπιστία. Σ' έχω συμπανθήσει βλέπεις και θάχα στίψεις συνηθίσεως.

Μπαρντόν; Τό λοιπόν άκου το «Επεται συνέχεια».

Η μανς προφές την Προτομαγιά στα Πατήσια.

Τό λοιπόν, τί έλεγα; Α, ναί. Στα Πατήσια. Συνώδενα φυσικά και το κορίτσι.

Την είχα πάρει άγκαντζ και περπατάγαμε χαρούμενοι και καταγέλαστοι. Τής είχα ψωνίσει και τα λελούδια, κι είχαμε κοπανίσει και ανά ξεη ζύθους έναστος.

Τό λοιπόν περπατάγαμε ήσυχα, ώραία και γαληνιαίως. Έξηγοῦμαι; Εκεί που περπατάγαμε, τό λοιπόν, μπαίνει μπροστά μας ένας μορφοηός. Ξέρεις τώρα...

Πασιγιονάκι, χωρίστρα, κουστουμιά σιδερωτήριο, και ούτω καθεξής. Ρίχνει μια ματιά στο κορίτσι. Δέ μιλάω. Ξαναρίχνει άλλη ματιά. Πάλι δέ μιλάω. Για να δώσω τόπο της όργης, πίνουμ' ένα ζύθο ακόμα, της λέω. «Μπαράβο» μου λέει. Καί καθόμιαστε σ' ένα κέντρο. Στο παραπλευρόν τραπέζι, νάσου ό φίλος.

Πίσω μου σ' έχω Σατανά. Λέω, για να μην πώ καμιά κουβέντα πιδ θωρειά κι' είχα μαζί μου δεσποινίς.

Έξηγοῦμαι; Πώς; Μάλιστα! Ός έδω, τα κατάπια. Μ' άξαφνα, τί συνεβαίνει νομίζεις; Διέρχεται ένας άντλιξ μικρός παίς που πούλαγε λελούδια. Καί τί συνεβαίνει νομίζεις; Ο Μορφοηός ψωνίζει τα λελούδια και της τα προσεφέρνει. Άναψα! Πώς; Του χύνω τό ζύθο στην κουστουμιά—κι' είχα πιή μόνο τον άφρό—τόν άρχινάω στις γρήγορες, τού άγκαντζών τη μύτη, τραβάω και τό σονιά. Πώς;

Αποτέλεσμα. Είμαι στο φρέσκο. Ψιλοπράγματα θά πής. Ναί. Μα ξέρεις τί συνέβηκε; Όταν με πήγαν έμένα στο Τμήμα, ή γκόμενα έφυγε με τον άμορφοηό! Τόν τίναξε κι' όλας, τόν έπισηκέασε και τόν διώρισε καθαλλίερο!

Μπαρ να μην προλάβω να τού θυθίσω τη συγγαριά! Τί τόν έχω τό σονιά τότες; Για να κόβω τά νύχια μου;

Γιό—χαρδ

ΒΑΘΡΑΚΑΣ

(Από 40 έτών και άνω)

—Μία μπαλλαρίνα τού «Ιντεάλ» έκτύταξε γλυκά έναν κύριο στην πρώτη σειρά, κι' εκείνος έμειδιάσε. Έπίσης, πληροφορούμεθα, έξ έγκύρου πηγής, ότι γνωστή πρωταγωνίστρια έχει συνάχι, έπαρτίσθη δέ τετράκις χθές κατά την διάρκεια τής παραστάσεως.

ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗΣ

—Δέν ξέρουμε ούτε τί θά πει θέατρο, ούτε τον κακό και—ρώμας.

ΜΟΥΖΕΝΙΑΔΗΣ—ΡΩΜΑΣ

—Κι' ύστερα λένε πως ό «Χρόνος» είναι ό καλλίτερος γιατρός! Έμείς άρρωστήσαμε όλοι!

ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ—ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ Κ.Τ.Α.

(Έλλείπει χώρου περικόπτονται αι ύπογραφαί).

—Τά «Σπουργίτια» είναι τ' αντιπαθητικότερα πτηνά.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΗΣ—ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

—Τό καλλίτερο χορευτικό ντουέττο μας θά ήταν ό χορός... τού Ήσαϊα.

ΔΟΥΓΙΖΑ ΠΟΖΕΛΛΙ—ΣΗΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

—ΕΕ—

Σουρρεαλιστική ποίησις

Κάθηνκα
Συγάθηκα
Τρελλάθηκα
Κάηνκα
Ψαροκάικα
Μπαλαλάικα
Χαράμισσα
Βλάμισσα
Πουκάμισσα
Άνάσσανα
Βάσανα
Άνθρώπινα
Τώπινα
Άνάσκελα
Φάσκελλα!

Έμπειρικός

—ΕΕ—

Νεοελληνική ποίησις

Τραγούδια της Νινόν

Ποιός να τό πιστευε Νινόν
Πώς είχες γυδ έφτά μηνών!

ΟΡΕΣΤΗΣ ΦΛΑΣΚΟΣ
(Έλευσίς)

Σάλτο-μορτάλε

Σιόρ Ντιρεττόρο μου τση «Εβδομάς»:

Σου γράφω όπως βλέπεις από τό Τσάντε. Δέκα μέρες έκατος στην προατεύουσα και νοστάλησε ή καρδιά μου Μπόχαλη και Κόκκινο Βράχο, άποθύμησε ρούγα και φιόρο! Καί ξέρεις τί άσάφτηκα; Τό μου είπα μέσα μου κι' έχω ψυχή Ζακυνθιάνη βεριτάμπλε, και ξέρω πανασή και τσού Ζακυνθινισμούς—κατά τό Γαλλισμούς που λέμε—για δέν κάνω τό σάλτο-μορτάλε να ντεμποντάρω κι' έγω στόν κόσμο των Γραμμάτων;

Περντονάτι σιόρ Ντιρεττόρο μου;

Γιατί, λέω να μη γένη κι' ή άρεντιά μου «Τση Άκαδημίας Άθηνών» να σπεκουλάρω κι' έγω με τό τίτλο τού Άκαδημαϊκού και να κάμω την τύχη μου;

Έκείνος ό πατριώτης μου ό Γρηγοράκης ό Ξερνόπουλος άπό γράφει τσι ιστορίες των παξιμαδών, είναι μάτια μου, πιδ ραφινάτος άπό μέγανς; Όχι, μά τόν Άγιο!

Τό λοιπόν άπό τ' άλλο φύλλο τση «Εβδομάς» θά σου φουρνίσω ένα σονέτο μου. Ναίσκε. Άπό τούς στίχους θ' άρχινήσω, και θ' άρριθάρω ματά στην πρωτεύουσα να δρέψω τσι δάφνες. Θά κοπλιμεντάρω και κάνα δυό όχτρούς τού Ξερνόπουλου, και τούς άκαδημαϊκούς ούλους—όπως έκαμε κι' ό Μελάς, μπράβο—και στσού έξη μήνους, φινίρισε. Θάμαι κι' έγω «τση Άκαδημίας Άθηνών»!

Ναίσκε!

Με τιμή και με ύπόληψη

ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

—ΕΕ—

Νέα και περίεργα

ΕΝΑ ΠΑΣΤΟΚΥΛΩΝΟ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΥΤΟΚΤΩΝΕΙ

Είς τό Σίδνεϋ της Αυστραλίας ένας φτωχός εργάτης έπληροφορήθη ότι έγινε κάτοχος μιάς τεραστίας κληρονομίας.

Ήταν τόσο μεγάλη αυτή ή κληρονομία ώστε ό πρό όλίγου δυστυχής εργάτης δέν ήδύνατο να πιστέψη ότι όλος αυτός ό θσαυρός ήτο δικός του.

— Δικά σου είναι, τού λέγανε.

— Άδύνατον, έλεγε αυτός. Πιδ είνωλα, πιστεύω πως ένα παστοκύδωνο έσκότωσε την έρωμένη του και κατόπιν ήττοκτόνησε, παρά πως όλος αυτός ό θσαυρός είναι δικός μου.

ΑΡΙΘ. 1

Δέν σε χορταίνω

ΤΑΓΚΟ

ΜΟΥΣΙΚΗ: ΓΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

ΣΤΙΧΟΙ: Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΑΛΕΚ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

“ΕΒΔΟΜΑΣ”

Φύλλον 553

1938

Δέν σέ χορταίνω

ΤΑΓΚΟ

ΜΟΥΣΙΚΗ: ΓΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

ΣΤΙΧΟΙ: Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ - ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ.ταν σέ γνώ.ρι.σα γιὰ σέ.ναεῖ.χα σκεφτεῖ θά.ναι κί.αυ. τή μιά πε.ρι.
 Ζω.ή ὁ.λό.κλη.ρη ἔ.πί.στευ.α θαρ.ρῶ με τὸν και.ρὸ νὰ σέ.βα.

πέ.τει.α με δί.χω.ς ση.μα.σί.α ἔ.να φλερτά.κι ἐν.τε.λῶ.ς πε.ρα.στι.κό.ρω.μαν.τι.κό
 ρυό.μουν.α καὶ σέ.να λί.γο, λί.γο καί.εἶ.χα.έ.τοι.μά.σει.καὶ.δύ.ο.λο.για.τι.πι.κά.πού.φι.λι.κά.

καὶ μιά.παι.διά.στι.κη ἄ.πλῶ.ς ἄ.νο.η.εῖ.α Μὰ με τὰ.χρο.νια τὸ.φλερ.τά.κι.μα.ς αὐ.τὸ
 θά.σοῦ.τά.ἔ.λε.γα.προ.τοῦ.για.πάν.τα.φύ.γω Μὰ με τίς.ε.κέ.ψεις.μου.αὐ.τὲς.τω.ρα.γε.λῶ

Ὁ.λο.κί.α.λ.λά.ζεν καὶ.τῶ.ρα.γί.νη.κε.ῖ.να.πά.θος.δυ.να.τὸ
 μου.φαί.νε.ται.ὁ.τι κά.θε.φο.ρά.πού.ε.κρα.τῶ.καὶ.σέ.φι.λῶ

πού.με.τρο.μά.λει. Δέν.σέ.χορ.ταί.νω, ὁ.δες.φο.ρές.κί.άν.δὲ.φι.λῶ.δέν.σέ.χορ.
 πῶ.ς.εἴν.ῃ.πρῶ.τη.

ταί.νω κί.οὔ.τε.μπο.ρῶ.νὰ.σέ.χα.ρῶ.κί.οὔ.τε.προ.φ.ταί.νω ἄ.φοῦ.δι.πλά.σέ.λα.χ.τα.ρῶ.με.τὸν.και.ρ.

ρὸ. Δέν.σέ.χορ.ταί.νω κί.ὁ.ταν.σκε.φ.τῶ.πῶ.ς.θα.μου.φυ.γῆ.ς.ἀρ.ρω.ε.ταί.νω κί.άν.ὅ.λη

νύ.χ.τα.σέ.κρα.τῶ.καὶ.μέ.ε.τά.μά.τια.σέ.κυ.τῶ.Δὲ.σέ.χορ.ταί.νω, Δὲ.σέ.χορ.ταί.νω.

Λιζέμε...

Τὰ «κομμάτια»

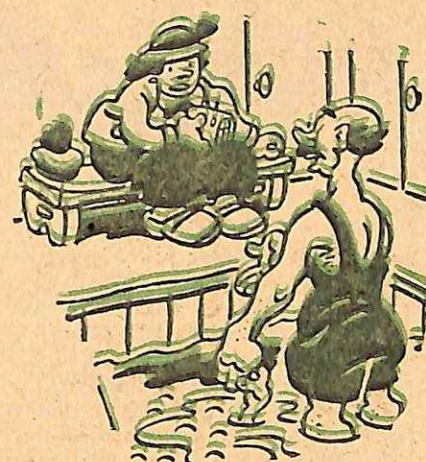
Απ' αὐτὸ τὸ φύλλο ἡ «Εβδομάς» ἐγκαινιάζει τὴν τακτικὴν δημοσίευσήν τοῦ ἐκλεκτοῦ μουσικοῦ «κομματι-οῦ». Δημοσιεύομε πρῶτον στὴ σειρά τὸ μελωδικώτατον ταγκὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἑλληνοῦ συνθέτου κ. Γρ. Κωνσταντινίδου «Δὲ σὲ χορταίνω». Γιά δεύτερον θὰ σᾶς προσφέρωμε ἕνα ἐμπνευσμένο θᾶλς τοῦ δημοφίλου μουσουργοῦ «Θ. Σακελλαρίδη», μὲ τὸν τίτλον «Πᾶρε Βουδαπέστη». Τὰ κομμάτια αὐτὰ θὰ δημοσιεύωνται ταχτικά κάθε δυὸ φύλλα ἢ καὶ σὲ κάθε φύλλο. Αὐτὸ μᾶς ἀναγκάζει νὰ περιορίσωμε τίς δύο μεσαῖες σελίδες μας σὲ μία, καὶ νὰ σᾶς στερήσωμε— γιὰ μιὰ φορὰ μόνο— ἀπ' τὴν κεντρικὴ γελοιογραφία. Στὸ ἐρχόμενο φύλλο, ἡ γελοιογραφία θὰ πᾶρῃ τὴ θέσιν της σὲ ἄλλη σελίδα.

Μιὰ καινούργια σελιδίτσα, ἐγκαινιάσαμε, ὅπως εἶδατε, ἀπὸ τὸ Πασχαλινὸ φύλλο μας. Τῇ Σατυρικῇ. Μὲ τοὺς τύπους τοῦ Τζανέττου καὶ τοῦ Βάθρακα καὶ τὴν ἄλλη ποικίλῃ εὐθυμῇ ὕλη. Θὰ θέλαμε μιὰ γνώμη τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ γι' αὐτὴ τὴν καινούργια σελίδα ὅπως καὶ γιὰ κάθε ἄλλη. Πάντα ἔχουν τὸ συγκινητικὸ ἐνδιαφέρον νὰ μᾶς γράφουν γιὰ ὅτι ἀφορᾷ τὸ περιοδικό, καὶ αὐτὰ τοὺς τὰ γράμματα διευθύνουν πρὸς αὐτὴ τὴν «Εβδομάδα», γιὰτὶ ἀνάλογα μὲ τίς ἐπιθυμίες τοὺς ρυθμίζουμε καὶ μετὰ τὴν πορεία μας. Γι' αὐτὸ τὰ γράμματά τοὺς δὲ μᾶς εἶναι μόνο συγκινητικά. Μᾶς εἶναι καὶ πολῦτιμα.

Εἴχαμε ὑποσχεθῇ νὰ ἀνοίξουμε μιὰ στήλη ἀλληλογραφίας τῶν ἀναγνωστῶν, μετὰξὺ τῶν. Ἀλλὰ δὲν μᾶς ἦρθαν παρὰ ἐλάχιστες τέτοιες ἀγγελίες. Τὸ σχέδιο... ναυαγεῖ λοιπόν, μεγαλοπρεπῶς! Παραμένει ὁμως πάντοτε ἡ ὑπόσχεσις ποὺ δώσαμε ν' ἀπαντῶμε στοὺς ἀναγνώστας μας σχετικὰ μὲ ὁποιαδήποτε ἀτομικὴ τοὺς ὑπόθεσις. Ἄς μὴ νομίσουν πῶς θὰ μᾶς δώσουν δῶρος. Νὰ μᾶς γράφουν χωρὶς δισταγμό. Ἡ «Εβδομάς» εἶναι δική τους.

ΤΗΝ ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΕ

Στὴν πσίνα:
— Καὶ τὸ παιδί, ποῦ εἶναι;
— Μὴν ἀνησυχεῖς. Τὸ κρατῶ ἀπ' τὸ χέρι.

**Νεοκλῆς
καὶ Ζαχαρίας
ἀνταλλάσσουν
ἀπορίας**

Z.— Τὰ εἶδες πάλι Νεοκλῆ;
N.— Μὴν σὺς Ζαχαρία;
Z.— Εἶδες ποῦ ἔγινε κουκλί ἢ κάθε μιὰ κυρία; ποῦ τώρα προτιμᾷ τοῦ Ἑάρου τοὺς μῆνες καὶ εἰδικῶς τὸ Μάη ν' ἀφίη τίς ἐρμίνες, ποῦ τὴν κάνουνε σεμνὴ, καὶ νὰ ἐξέρχεται γυμνὴ, μὲ λυγιστὸ περπάτημα;
N.— Μωρὲ τί χρόνια τ' ἀτίμα! νὰ συνηθίσω δὲ μπορῶ!
Z.— Ἀλλοτε κείνο τὸν καιρὸ στὸ δρόμο, ἔτσι τζάμπα ποῦ ν' ἀτενίσῃς γάμπα! Μὴν ἔχω λάθος;
N.— Ἄμπα!
Z.— Τότε ὑπῆρχε ἡ αἰδῶ;
N.— Χρόνοι δὲν ἦσαν φαῦλοι!
N.— Μωρὲ τί χρόνια τοῦτα δῶ!
Z.— Παίζουμε κἀνα τάβλι;
Z.— Ὁχι. Δὲν ἔχω κέφι κἀνε μου ἕνα βραστό-γλυκό...
N.— Βρὲ, Ζαχαρία! Κόττα κεί!
Z.— Τί;
N.— Μιὰ μικρὴ μᾶς γνέφει!
Z.— Ἐμᾶς νὰ γνέφῃ; Ὁχι δά!
N.— Μὰ τὸ Θεὸ σοῦ λέω.
Z.— Ἀχ!... Ἡ καρδούλα μου πηδᾷ, στὴν εὐτυχία πλέω!
Z.— Γνέψ' της κι' ἐσύ,
N.— Γνέψ' της ἐσύ!
Z.— Ἀ, μπᾶ. Τὸ θεωρῶ θρασύ!
N.— Καί, θὰ τὰ κάνω ρόιδο.
Z.— Μὴν εἰσαί ρὲ κορόιδο...
N.— Μωρ' ἔχω μιὰ ιδέα!
N.— Ἰδέα; Τί;
Z.— Σπουδαία!
N.— Μὰ πρέπει νὰ σὲ πείσω...
Z.— Βρὲ θὰ πεισθῶ ἂν εἴν' καλὴ!
N.— Ἐξέρεις τί λέω Νεοκλῆ;
Z.— Τὴν παίρνουμ' ἀπὸ πίσω;
N.— Ὅτ' ἤθελα νὰ σοῦ τὸ πῶ!
Z.— Κι' ἀφοῦχομε καλὸ σκοπὸ καιρὸ μὴ χάνεις. Πᾶμε!
N.— Γκαρσόνι! Τί νοσηλεύεσαι!

Λιζέμε...

Ἀνώνυμα

Σὲνα φιλολογικὸ περιοδικὸ διαβάζουν με τὸν ἐξῆς τίτλον: «Ἀριστοφάνης ΠΛΟΥΤΟΣ», σὲ δυὸ πράξεις. Διασκευὴ Ἀνωνύμου τοῦ 1860». Πῶς δὲν τὸ μυρίστηκαν, ὁ κ. Μελάς ἢ ὁ κ. Μπαρλάς νὰ βάλουν... τὸ δικὸ τους ὄνομα; Δὲν εἶν' ἁμαρτία νὰ ὑπάρχουν ἀνώνυμες λογοτεχνικὲς ἐργασίες; Πᾶει μιὰ ὁκιά δόξα χαμένη!

Διαβάστε!
«Με σκούφο ταξιδιωτικὸ κι' ἐνδυμασία γκιρίζα καὶ κρεμαστὰ γυαλιά, κρατώντας μιὰ μισοτρίβη στὰ χέρια του βαλίζα δαλίζα θγῆρε ὁ Ταξότης σ' ἐκδρομὴ, νὰ κἀνὴ πασχαλιά. Ἀλλὰ ἰδὼν τ' ἀτόπλοια πούφταξαν τελευταίως εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς καὶ δὴ τοῦ Φαληρέως μὲ πλήθος περιηγητῶν, ἀμέσως ἀπεφάσισε χωρὶς καιρὸ νὰ χάσῃ νὰ μείνῃ μετ' αὐτῶν τῆς Ἀττικῆς τὸν Οὐρανὸ κι' αὐτὸς ν' ἀποθαυμάσῃ!».
ΤΟΞΟΤΗΣ

Γνωρίζετε ὅτι... αὐτὸ εἶναι σατυρικὸς στίχος τῶν «Νεοελληνικῶν Γραμμάτων»; Ἐ, ἂν δὲν τὸ γνωρίζετε, μάθετέ το!

Ιδοὺ καὶ δύο... μικροὶ πνεύματος ἀπὸ τὴν σατυρικὴν σελίδα ἐβδομαδιαίου συναδέλφου:

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ

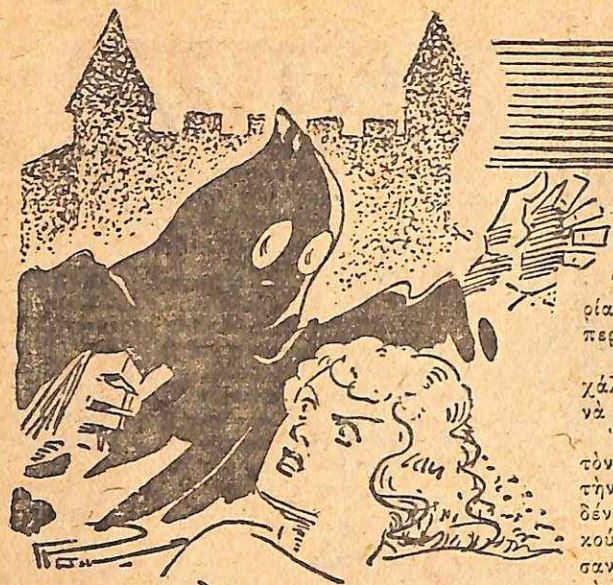
«Ὁ μικρὸς Νικολάκης Γ. ἐξαργύρωσε τὸν πατέρα του, διότι εἶχε τὸ δάτυλο εἰς τὴν μύτην του».

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ

Ἡ ἐφετεινὴ παραγωγή τῶν ἐργαστασίων «Ἀτλαντος» ἀνῆλθεν εἰς 2.365 τοῦβλας.

Δὲν εἶναι... χαριτωμένα; Ἐ:

230N

Δέν θα μείνω έτσι καρφωμένος στην θέση αυτή; Έκανε ο Χάρβεϊ με παράπονο.

—'Αν μ' αγαπάς... ψιθύρισε η Νόρα, και η φωνή της πήρε τόση γλυκειά τρυφερότητα, που άγγιξε σαν χάρδι το πρόσωπο του νέου κι' έφθασε ως την ψυχή του.

Ο Χάρβεϊ της πήρε το χέρι και τόφερε στα χείλη του που έκαιαν...

—'Αν σ' αγαπώ... ψιθύρισε κι' αυτός, ενώ δυο χονδρά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του. 'Ω! Νόρα, Νόρα...

Εκείνη έσκυψε άμέσως επάνω από το πρόσωπό του και του σφόγγισε με τὰ χείλη της τὰ δυο άκούσμα.

—'Αγαπημένα μου, ψιθύρισε, έπρεπε νὰ ζήσουμε μαζί τὸν τρομακτικώτερο τὸν κινδύνον, γιὰ νὰ καταλάβουμε τί ἤμασταν ὁ ένας γιὰ τὸν ἄλλον!... 'Αλλά, φτάνει γιὰ σήμερον. 'Οχι συγκινήσεις γιὰ μερικές μέρες. 'Ο γιατρός τὸ εἶπε καθαρά. Π ρ ὁ π α ν τ ὸ ς ἡ σ υ χ ῖ α. Ὁ τὸν άκούσαμε, δὲν εἶναι ἔτσι Χάρβεϊ;

—Ὁ τὸν άκούσω, ἀφοῦ ἐσύ τὸ θέλεις, Νόρα...

.. 'Εν τῷ μεταξύ ὁ δῶρ Πάρκερ, ἐπέστρεψε σπίτι του και ἡ πρώτη του δουλειά ἦταν νὰ πάρῃ στὸ τηλέφωνο τὸ νοσοκομεῖο του και νὰ ζητήσῃ μιὰ καλὴ νοσοκόμῃ γιὰ τὸν πύργο Γῶλτον. Τοῦ ἔδωκαν ἕνα ὄνομα, ὁ γιατρός ἔδωσε τὴν συγκάταθεσί του και ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἡ νοσοκόμος κρατώντας τὸ μικρὸ σάκκο της με τὰ χρεϊώδη στὸ χέρι διευθύνθηκε στὸν πύργο.

Ἡ ἀπόστασις δὲν ἦταν μεγάλη και ἡ νοσοκόμος εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ τὴν διάνοση πεζῇ.

Καθὼς ὅμως διέκρινε ἕνα δασύλλιο πὺλ χῶριζε τὴν περιοχὴ τοῦ πύργου ἀπὸ τὸν μεγάλο δημόσιον δρόμον, εἶδε ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο σταματημένον κάπου ἐκεῖ και μιὰ γυναῖκα σκυμμένη επάνω ἀπὸ τὴν μηχανὴ νὰ καταγίνεται με τὴν ἐπισκευή της.

Ἀνύποπτη ἡ νέα πλησίασε.

Ἡ κυρία τοῦ αὐτοκινήτου τὴν ἀντελήφθη και σημάχθηκε.

—Μήπως καταλαβαίνετε, μίς, ἀπὸ μὴχανὲς αὐτοκινήτων; τὴν ρώτησε.

—Δὲν ἔχω ιδέα... ἀπήντησεν ἡ νοσοκόμος.

—Δὲν ἔχω ιδέα... ἀπήντησεν ἡ νοσοκόμος.

Ἡ Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

Τὸ πρόσωπο τῆς άγνωστῆς κυρίας, πῆρε άμέσως μιὰ έκφραση υπεράτης άπελπισίας.

—Τί θὰ κάνω τώρα; Κάτι μοῦ χάλασε, ἐδῶ μέσα και δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τί. Γιὰ κυττάζει νὰ δῇς...

Ἡ νοσοκόμος έσκυψε επάνω ἀπὸ τὸν μοτὲρ τοῦ αὐτοκινήτου, ἀλλὰ τὴν ἴδια ὥρα, ὥρμησαν ἀπὸ τὰ δένδρα, ὁ άνθρωπος με τὴν κουκούλα με δυο συμμορίτες του, έπescan επάνω στὴν νέα, τὴν φίμωσαν, τὴν ἔδεσαν και τὴν πέταξαν στὸ βάθος τοῦ αὐτοκινήτου.

Κατόπι, ὁ άνθρωπος με τὴν κουκούλα έσκυψε και πήρε ἀπὸ κάτω τὴν τάντα πὺλ εἶχε αφήσει νὰ τῆς πέσῃ ἡ νοσοκόμος και τὴν άνοιξε.

Εἶχε μέσα μιὰ λευκὴ ποδιά, ἕνα σκούφο, γάντια ἀπὸ καουτσούκ και ἄλλα πράγματα ἀπαραίτητα γιὰ μιὰ νοσοκόμῃ.

Ὁ άνθρωπος με τὴν κουκούλα στράφηκε τότε πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ αὐτοκινήτου και τῆς εἶπε:

—Κρύψτε τα ὅλα αὐτὰ στὸ βάθος τοῦ σάκκου και φύγετε γιὰ τὸν πύργον. Μὴν ξεχνᾶτε δὲ τί σᾶς εἶπα: 'Απόψε θὰ δώσετε στὸν ἄρρωστὸ σας μιὰ κουταλιά ἡπὸ τὸ ρόφημα Νο 1. Μετὰ μιὰ ὥρα ἄλλη κουταλιά ἀπὸ τὸν ἀριθ. 2. Προσέξτε νὰ μὴν κάνετε λάθος στὰ μπουκάλια. Τὸ πρῶτον εἶναι γιὰ νὰ τὸν άποκοιμήσῃ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερον...

—Κατάλαβα, ἔκαμε ἡ γυναῖκα.

Και ἐνῶ αὐτὴ ἀπεμακρύνετο, ὁ ἀρχισυμμορίτης στράφηκε πρὸς τοὺς ἄλλους και διέταξε:

—'Ρεῖς, εἶπε, πάρτε αὐτὴν τὴν προκομένη μέσα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο κι' ἀκολουθήτε με.

Σὲ λίγο ἔφθασαν σὲ μιὰ ἐγκαταλειμμένη καλύβα ξυλοκόπου.

—Ρίχτε τὴν μέσα, διέταξε και ἄς πηγαίνουμε. 'Εως ὅτου τὴν βροῦν, θὰ ἔχουμε ξοφλήσει με τὸν ἄλλον.

Z'.

ΤΟ ΡΟΦΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ὅταν ἡ ψευτονοσοκόμος ἔφθασε στὸν πύργον Γῶλτον, ὁ Γκράχαμ ἀναπαύεταν. Εἶχε άποκοιμηθῇ στὸ στῆθος τῆς Νόρας και ὁ ὕπνος του ἦταν αὐτὴ τῇ φορᾷ ἥσυχος.

Ἡ Νόρα ἔβαλε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι τοῦ ἀγαπημένου της πάνω στὸ προσκέφαλον και σημάχθηκε νὰ ὑποδεχθῇ τὴν νοσοκόμῃ.

—'Ιδού ὁ ἄρρωστός σας δεσποινίς, τῆς εἶπε. Σᾶς τὸν ἐμπιστεύομαι. Ὁ δῶρ Πάρκερ μοῦ εἶπε ὅτι μπορῶ νὰ βασιζώμαι ἀπολύτως σὲ σᾶς...

—Μπορεῖτε νὰ εἰσθε ἥσυχη, μίς... ἔκανε ἡ ἄλλη.

—'Εγὼ τώρα θὰ λείψω ἕως μιστὴ ὥρα. Ὁ ἐλὼ νὰ πεταχτῶ ὡς τὴν Νέα Ὑόρκη

γιὰ νὰ φροντίσω μόνη μου γιὰ κάτι φάρμακα. 'Εν τῷ μεταξύ θὰ με ἀναπληρώσει σὲ ὅλα...

—Νὰ μείνετε ἥσυχη, δεσποινίς...

Και ἡ Νόρα ἔφυγε με τὴν καρδιά της ἥσυχη.

Ἡ «νοσοκόμος» τῆς εἶχε κἀναι καλὴ ἐντύπωσι.

Μετὰ πέντε λεπτά ἀκούστηκε ὁ θόρυθος τοῦ αὐτοκινήτου τῆς Νόρας πὺλ ἀπομακρυνόταν.

Ἐξάφνα, καθὼς τὸ αὐτοκίνητο τῆς Νόρας ἔφθανε στὸ μικρὸ δάσος, και στὸ μέρος ἀκριβῶς ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο εἶχε συμῆθι τὸ ἐπεισόδιον πὺλ ἀφηγηθήκαμε, ἕνας μικρὸς μάγκας πῆδησε μέσα ἀπὸ ἕνα χαντάκι, και με χειρονομίες και φωνές ἔλεγε τῆς Νόρας νὰ σταματήσῃ.

Σημειωτέον, ὅτι ἡ Νόρα εἶχε βγῇ με τὸ μικρὸ τῆς αὐτοκινήτου, μιὰ χαριτωμένη κουρσίτσα, τὴν ὁποία διηθύνε μόνη της.

—Τί τρέχει; ρώτησε τὸν μικρὸ, σταματώντας. Τί θέλεις;

Τὸ παιδί ἔτρεξε και πατώντας τὸ ἀνάβαλον, τῆς εἶπε με φωνὴ ἁλλοιωμένη ἀπὸ τὸν τρόμον:

—Κυρία, ἕνας ἄνθρωπος με μιὰ μαύρη κουκούλα στὸ κεφάλι, μαζί με δύο ἄλλους, μετέφεραν μιὰ κοπέλλα, πρὶν ἀπὸ λίγο μέσα στὸ δάσος...

Ἡ Νόρα ἀναπρίχισε.

—'Ενας ἄνθρωπος με μιὰ μαύρη κουκούλα, εἶπες; ρώτησε τὸν μικρὸ.

—Ναί, με δυο τρύπες, ἀπ' ὅπου δὲν φαίνονταν παρὰ μόνον τὰ μάτια του!...

Τί νέο ἔγκλημα ἄρᾳ γε νὰ εἶχε πάλι διαπράξει ὁ τρομερὸς μάγκας τῆς; 'Εν τούτοις — ρώτησε πάλι τὸν μικρὸ:

—Και πὺλ τὴν πήγαν τὴν κοπέλλα;

—Νά, ἐκεῖ στὴν καλύβα τῶν ξυλοκόπων.

—Ὁδῆγησέ με γρήγορα ἐκεῖ, ἔκανε ἡ Νόρα.

Και ἐνῶ ὁ μικρὸς προηγεῖτο, ἡ Νόρα ἔβγαλε τὸ πιστόλι της τὸ ὁποῖο οὐδέποτε πιά ἔφηνε, και προχωροῦσε, ἐνῶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ.

Μετὰ δυο λεπτά, ἔφθασαν στὴν καλύβα.

Ἡ Νόρα ἔσπρωξε θαρραλέα τὸν πύργον και μπῆκε μέσα. Σὲ μιὰ γωνιά, διέκρινε νὴν νέα γυναῖκα δεμένη και φιμωμένη. Εἶχε χάσει τελείως τὴς αἰσθήσεις της.

Ἡ Νόρα προσπάθησε νὰ τὴν κάνῃ νὰ συνέλθῃ, ἀλλὰ ἐστάθηκε ἄδύνατον.

—Μεῖνε ἐδῶ κοντὰ της, εἶπε τῷ μικρῷ, νὰ πᾶ νὰ φέρῃ βοήθεια. 'Αν ἐν τῷ μεταξύ ἡ κοπέλλα συνέλθῃ, νὰ με περιμένῃς.

—Καλὰ, κυρία, ἔκαμε τὸ παιδί.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δάσος ἡ Νόρα, βρῆκε κατὰ καλὴ τῆς τύχῃ, ἕνα αὐτοκίνητο με ἄστυνομικούς, πὺλ πήγαιναν περιπολία στὰ περίχωρα.

Ἡ Νόρα τὸ σταμάτησε και διηγήθηκε

Τὸ Κόκκινου Πύργου

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ≡ 2ου ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΪ

στοὺς ἄστυνομικούς τὴν ἱστορία τοῦ δάσους.

Ὅλοι τότε διευθύνθηκαν πρὸς τὴν καλύβα.

Ἐλυσαν τὴν νέα, τῆς ἔδωκαν τὸ μαντήλι ἀπὸ τὸ στόμα και μετὰ πολλοὺς κόπους κατάρσαν νὰ τὴν φέρουν στὴς αἰσθήσεις της.

—Εἶμαι ἡ μίς Οὐώλλις, ἐδήλωσε ἡ νοσοκόμος στοὺς ἄστυνομικούς, και πήγαίνα στὸν πύργον Γῶλτον νὰ νοσηλεύσω ἕναν πληγωμένον. Μ' ἔστειλε ὁ δῶρ Πάρκερ... Στὸ δρόμον βρῆκα ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο με μιὰ κυρία...

Και ἡ ἄτυχῃ νέα, διηγήθηκε τί τῆς εἶχε συμβῇ.

—Πῶς! φώναξε ἡ Νόρα, σεις λοιπόν, εἰσθε ἡ νοσοκόμος πὺλ μοῦ ἔστειλε ὁ δῶρ Πάρκερ; Μὰ τότε ἡ ἄλλη πὺλ τὴν εἶδε;

—Ποιὰ ἄλλη; ἔκανε ἡ νοσοκόμος.

—'Εκείνη πὺλ εἶναι τώρα στὸ προσκέφαλον τοῦ Χάρβεϊ...

Και ξαφνικά, τὸ μυαλὸ της φωτίστηκε. Κατάλαβε τὰ πάντα.

—'Αχ! Θεέ μου! φώναξε, τί ἔκαμα νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ του!... Τί νὰ συμβαίνει ἄρᾳ γε τώρα ἐκεῖ κάτω! Σεις οἱ ἄλλες, ἔλατε γρήγορα μαζί μου!...

Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο ἔφερε ὅλοταχὺς τὴς δυο γυναῖκες στὸν πύργον.

Ὅταν ἔφθασε, ἡ Νόρα ρίχθηκε στὸν πρῶτον ἄνθρωπον πὺλ βρῆκε μπροστά της:

—Ἡ νοσοκόμος, φώναξε, εἶναι επάνω ἡ νοσοκόμος!...

—Μά... δὲν ἀφῆκε τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Γκράχαμ, ἀπήντησε ὁ Τζῶν. Γιατί αὐτὸν εἶχε ρωτήσει ἡ Νόρα.

Οἱ δυο γυναῖκες ἀνέβηκαν τρέχοντας τὴν σκάλα.

Ὁ Χάρβεϊ ἐν τούτοις, δὲν εἶχε κοιμηθῇ πολὺ. Λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Νόρας ἔξυπνησε.

Εἶδε τὴν νοσοκόμῃ.

—'Ρεῖς εἰσθε ἡ νοσοκόμος πὺλ ἔσκειλε ὁ δῶρ Πάρκερ;

—Μάλιστα, κυρία.

—'Α!... τότε, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ κάνετε κάτι ζεστό. Αἰσθάνομαι κάτι σὰν ρίγος.

—'Αμῆσως! ἔκανε ἡ νοσοκόμος κι' ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ ἕνα ρόφημα. Καθὼς ὅμως, κατεγίνετο, ἔβγαλε με τρόπο ἀπὸ τὴν σάκκα της τὰ δυο μπουκαλάκια πὺλ τῆς εἶχε δώσει ὁ ἀρχηγὸς και ξεδούλωσε τὸ ἕνα.

—Ὁ τὸ σᾶς δώσω, εἶπε, λίγο ἀπὸ τὸ κατευναστικὸ αὐτό, κατὰ διαταγὴν τοῦ γιατροῦ.

Γέμισε ἕνα κουτάλι και προχώρησε πρὸς τὸν χημικόν.

—Πιῆτε το, εἶπε.

Μέσα σὲ δυο λετὰ τὸ φάρμακον ἔκαμε καλὰ τὴν ἐνέργειά του.

Ἦταν πιά ἀνυπεράσπιστος στὴν διάθεσιν τῆς κακούργου αὐτῆς γυναίκος. Δὲν εἶχε αὐτὴ παρὰ νὰ τοῦ χύσῃ ἀνάμεσα ἄ-

πὸ τὰ δόντια και τὴν κουταλιά με τὸ ἄλλο φάρμακον, γιὰ νὰ συνεχίσῃ γιὰ πάντα ὁ Χάρβεϊ τὸν ὕπνον του...

Ἐξάφνα, ἡ πόρτα άνοιξε και φάνηκε λαχανιασμένη ἡ Νόρα και πίσω της ἡ νοσοκόμος.

Ἐφθανε στὴν ὥρα, γιατί ἐκείνη ἀκριβῶς, τὴν στιγμή πὺλ ἡ ψευτονοσοκόμος άνοιγε με ἕνα κουτάλι τὸ στόμα τοῦ Χάρβεϊ και ἦταν ἔτοιμη νὰ τοῦ χύσῃ μέσα τὴν δεύτερη κουταλιά πὺλ κρατοῦσε στὸ ἄλλο τῆς χέρι.

—Κακούργα! Στάσου!... φώναξε ἡ Νόρα.

Μπροστά του ἦταν ἕνα ποτήρι Τζίν, διαρκῶς γεμάτον. Κι' αὐτό, γιατί δὲν πρόφτανε νὰ ἀδειάζῃ. Μόλις ἀδειάζε, ὁ ἄγνωστός μας γκάγκστερ, ὁ Ἰωαννάθαν, σόνη κι' αὐτὸ ἔσπευδε νὰ τὸ ξαναγεμίσει.

Τὸ γλέντι εἶχε φθάσει στὸ ζενιθ μέσα στὸ μπάρ, ὅταν άνοιξε ἡ πόρτα και φάνηκε ἡ Κίττυ. Πίσω της ἔρχονταν ὁ γνωστός μας γκάγκστερ, ὁ Ἰωαννάθαν.

Στάθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή ἀναποφάσιστοι στὴν εἴσοδον και ἔριξαν ἕνα βλέμμα στὴν σάλλα. Τὸ βλέμμα αὐτὸ τοὺς ἔπεισε πῶς δὲν θὰ μπορούσαν εὐκόλῃ νὰ διασχίσουν τὴν αἰθούσα γιὰ νὰ φθάσουν στὴ συνθησμένη τους θέση, γι' αὐτὸ και διάλεξαν ἕνα τραπέζι κοντὰ στὴν πόρτα, ὅπου και κάθισαν, διατάζοντας δυο ποτήρια μπύρας.

—Ὁ ἀρχηγὸς ἦταν ἔξω φρενῶν, ὅσοι ἀπὸ τὸ τελευταῖον του φιάσκο, ψιθύρισε ἡ Κίττυ, στὸ αὐτὸ τοῦ συντρόφου της, μόλις κάθισαν. Καὶ τὸ σπουδαῖον εἶναι—πρόσθεσε—ὅτι θεωρεῖ ἑμᾶς υπεύθυνους! Μὰ μήπως εἶναι δικὸ μας συμφέρον ἂν φέρθηκε αὐτὸς τόσο ἀδέξια, κι' ἂν ἀφείθηκε ἡ ψευτονοικοκυρὰ νὰ τὴν γραπώσουν με τὸ πρῶτον ἔτσι;

—Καὶ τὰρα τί θὰ γίνῃ; ἔκανε ὁ ἄλλος με ἕως ἀνήσυχον.

—Ἐρῶ κι' ἐγώ!...

—Δὲν μοῦ λές, Κίττυ, κι' ὁ χημικός; Σώθηκε κι' αὐτός, και οὔτε ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸν πλησιάσουμε.

—Φυσικά! Πρῶτα-πῶτα ἡ μίς Γῶλτον δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ πιά ἀπὸ κοντὰ. Πόσον τὸν ἀγαπᾷ θυεῖ!...

Και ἀνασπενδίζοντας πρόσθεσε, ρίχνοντας ἕνα παθητικὸν βλέμμα στὸν σύντροφόν της:

—Μονάχα ἐγὼ δὲν θὰ ἀγαπηθῶ ποτὲ τόσο!...

Ὁ Ἰωαννάθαν, ὅμως, οὔτε φάνηκε νὰ πρόσθετε τὰ λόγια της. Ρώτησε, λοιπόν, ἀσυγκίνητος:

—Καὶ τί λογαριάζεις νὰ κάμῃ τώρα ὁ ἀρχηγός;

—Δὲν ξέρω! Μήπως ἔχει κανεῖς τοὺς Ψάχνει νὰ βρῇ. Θυμῶναι, μίς φαβερίσει, και τὸ μόνο πὺλ κατάλαβα, εἶναι πῶς θέλει νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ὅσο πρὸ σύντομα μπορούμε ἀπὸ τοὺς δυο ἀντιπάλους του...

—Δὲν εἶναι σὰ καλὰ του! γρύλλισε ὁ γκάγκστερ. Νομίζει, λοιπόν, πῶς φτάνει νὰ παρουσιασθῇ ἑμεῖς γιὰ νὰ σταθῇ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Μία καταχδονία μηχανογραφία

νογραφία

I

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΑΙΗΚΤΟΝ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, στὸ μπάρ τοῦ «Σχορπιῶν» ἐπικρατοῦσε ἐξαιρετικὴ εὐθυμία.

Τὰ τραπέζια τοῦ κέντρου εἶχαν παραμερισθῇ και τὸ μέρος εἶχε μεταβληθῇ σὲ πρόχειρη πιάτα, ὅπου ἐχόρευαν τὰ ζεύγη τῶν θαμνῶν ὑπὸ τοὺς ἥχους ἑνὸς ξεκουρητισμένου πιάνου πὺλ κατασκευασμένο εἶχε λησμονηθῇ ὡς ἐκεῖνο τὸ βράδυ σὲ μιὰ ἄκρη.

Ἐν τούτοις, ἐνῶ ὅλοι διασκεδάζαν, σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κέντρου ἕνα άτομον φαίνονταν ἐντελῶς ἕξον πρὸς τὴν γύρω του εὐθυμία.

Μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἀκουμπισμένους ἐπάνω στὸ τραπέζι, με τὸ κεφάλι χαμηλωμένο, με τὰ μάτια καρφωμένα στὸ πάτωμα, φαίνονταν ἀποροφρημένος ἀπὸ βαθύτατες σκέψεις, ἀπὸ τίς ὁποῖες δὲν κατόρθωνε νὰ τὸν τραβήξῃ ἡ ζωηρότης πὺλ διαρκῶς περιέσσευε.

Καὶ τὸ ντύσιμό του, ἄλλωστε, διέφερε

οι άλλοι να τους πιάσωμε. Παιρνει τον κόσμο για πολύ κουτότερο παρ' ό,τι είναι!...

Η μουσική σταμάτησε εκείνη την ώρα και τα ζεύγη ένα-ένα ξαναγύρισαν στα τραπέζια τους. Εμφανική ή Κίττυ, έδγαλε μια μικρή κραυγή. Είχε διακρίνει τον άγνωστο που καθότανε πάντα μόνος στη γωνία του, βυθισμένος στους ρεμβασμούς του.

—Μα αυτός είναι ο δόκτωρ Αϊγκτον! φώναξε. Δεν μ'αξ αναγνωρίζει, λοιπόν, πιά;

Σηκώθηκε και ακολουθούμενος από τον Ίωαννάκη, προχώρησε προς τον άγνωστο που είχε τιλοφορήσει δόκτωρα και του είπε ευθύμα, δίνοντάς του το χέρι:

—Καλημέρα, δόκτωρ!

Και προσέχοντας το ύφος του:

—Μπά! Μπά!... Καλές τι μούτρα είναι αυτές; Δεν πάνε, λοιπόν, καλά οι δουλειές;

Ο δόκτωρ κούνησε το κεφάλι:

—Όχι, ψιθύρισε με μισοσδυμένη φωνή.

Η Κίττυ κάθισε κοντά του και ανήσυχη ρώτησε:

—Τί έχετε, λοιπόν, γιατρέ μου; Έλθετε, πείτε μου το πόνο σας... Αυτό θα σας ανακουφίση.

Ο Γκράμμερ πουλούσε στον υπόκοσμο της Νέας Υόρκης τις νομικές του συμβουλές, ο δόκτωρ Αϊγκτον, άλλω κοινωτικό ναυάγιο, έρμαιο σήμερο του αλκοολισμού, πουλούσε στην ίδια πελατεία, τις ιατρικές του γνώσεις, αυτός, που τον είχαν κάμει άλλοτε τόσο περίφημο στην Πόλη.

Ο δόκτωρ Αϊγκτον, έβγαλε από την τσέπη του μια έφημερίδα και δίνοντάς την στην νέα:

—Διαβάστε, τής είπε, δείχνοντάς της με το δάκτυλο μια είδηση.

Το βλέμμα της Κίττυ έπεσε στον εξής τίτλο:

«Προσεχής θανατική έκτέλεσις»

«Ενθυμούνται παντες ότι η Τζέννυ αὐτὴ Αϊγκτον έδολοφόνησε, πρό τινων μηνών τον έραστήν της, κάποιον μεσίτην, Γκιουζέππε Μπεπίνσ ονόματι, υπό περιστάσεις ιδιαιζόντως επωινειδήςτους».

«Εντός ολίγου θα λάβη χώραν εν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Γουόρντε—Αϊλάνδ η θανατική έκτέλεσις τῆς κόρης Τζέννυ Αϊγκτον, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Πρόεδρος έκρινεν ὅτι δὲν δύναται ν' ἀπονεύμη χάριν».

Η είδησις ήταν αναγεγραμμένη με μια μικρή φωτογραφία. Μόλις την είδε η Κίττυ, έμεινε σαν κεραυνόπληκτη. «Ητο ποτέ δυνατόν; Η φωτογραφία εκείνη παρίστανε την Νόρα Γώλτον! Η τουλάχιστον, μια γυναίκα που τής έμοιαζε καταπληκτικά. Τί έσημαίνει άρα γε η άλλόκοτη εκείνη ομοιότης;

Βέβαια. Τα χαρακτηριστικά της Τζέννυ Αϊγκτον, γιατί αὐτῆς ήταν η φωτογραφία. Και είχαν την εξαιρετική εκείνη λεπτότητα, την ακτινοβόλο εκείνη νεότητα που είχαν τα χαρακτηριστικά της Νόρας, αλλά ένας επιπόλαιος παρατηρητής θα μπορούσε θαυμάσια να γελασθῇ.

—Είναι πραγματικά, κόρη σας η νέα αὐτή; έκανε η Κίττυ, μὴν μπορώντας να πιστέψῃ στα μάτια της.

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Ο δόκτωρ, χωρίς να πῇ λέξη, έβγαλε από την μέσα τσέπη του σακκακιού του μια φωτογραφία και την έδωσε τῆς Κίττυ. Πίσω από την φωτογραφία ήταν οι λέξεις:

«Στον αγαπημένο μου πατέρα, με στοργή, η κόρη του Τζέννυ».

Η Κίττυ κύτταζε κατάπληκτη. Η ομοιότης ήταν, σπ' αλήθεια, μεγάλη.

—Κύτταξε, είπε του Ίωαννάκη, δίνοντάς του την έφημερίδα και τη φωτογραφία. Θάλεγε κανείς πως είναι η μίς Γώλτον!

—Αλήθεια! έκανε ο άλλος. Δεν πιστεύει κανείς στα μάτια του!...

—Και δὲν σου λέει τίποτε αὐτό; ρώτησε η Κίττυ. Φτωχέ μου φίλε, δὲν έχεις διόλου φαντασία!... Λοιπόν. Έγώ βρήκα κάτι. Και να κάνουμε άρχῃ» θα πάμε άμέσως, να είδοποιήσωμε τον άρχηγό!...

Ο γιατρός εν τῷ μεταξύ, τελείως άπορροφημένος από τις σκέψεις του, δὲν είχε αντίληφθῇ τίποτε από όλα αὐτά και εξηκολούθησε με συντετριμμένη φωνή, σαν να μονολογούσε:

—Φαίνεται πως θάναι για τις 20... δηλ. σε λίγες μέρες!...

—Κακόμοιρε πατέρα!... Ψιθύρισε η Κίττυ με συμπάθεια. Τί μπορούμε να κάνουμε για αὐτό;

Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του δυστυχισμένου ανθρώπου. Και όλα είχαν σβύσει μέσα του, το πατρικό φίλτρο είχε μείνει ανέπαφο.

—Δὲν ξέρω, μουρμούρισε!... Βρίσκομαι σε μια κατάσταση ληθάργου... Δὲν ξέρω τίποτε πιά... Είναι ανήκουστο!... Φοβερό!... Μήπως ξέρετε, κύριε Ίώγη, έναν κάποιον Νίμπ Γκράμμερ; εἶνε ὁ δεσμοφύλαξ τῶν καταδικασμένων σε θάνατο...

Μα η Κίττυ είχε κιόλας σηκωθεί. Έσκυψε προς το μέρος του και άφου βεβαιώθηκε με ένα βλέμμα ὅτι κανείς δὲν μπορούσε να τους άκούσῃ, του είπε μυστηριωδώς:

—Ελπίζετε!...

Κάποια άσπραφή έλαμψε στα μάτια του δυστυχισμένου πατέρα.

—Ω! έκανε, υψώνοντας το κεφάλι, να ελπίζω, λοιπόν;

—Ναι!... Αλήθεια!... Έλθετε μαζί μου στον άρχηγό, αὐτός θα σας πῇ.

Μετά πέντε λεπτά ήταν στο χρησφύγετο του ανθρώπου με την κουκούλα.

Αὐτός, άκουσε με ζωηρόν ενδιαφέρον την διήγηση της Κίττυ κι' άμέσως αντίληφθῇ τὸ ανέλπιστο κέρδος που θα είχε από την δουλειά αὐτή.

—Μπράβο! φώναξε στο τέλος ένθουσιασμένος. Μοῦ φέρνεις, ὦραία μου, μια πρώτης τάξεως είδηση. Θα σε ανταμείψω γι' αὐτό, να είσαι βέβαιη.

Και τρίβοντας τα χέρια του πρόσθεσε:

—Θ' αφήσωμε προς το παρόν τον φίλο μας Γκράμμερ, τελείως ήσυχο. Άς τον να γίνῃ καλά!... Έχουμε κάτι καλλίτερο να κάνουμε με την Νόρα Γώλτον!...

Ο δωρ Αϊγκτον ὤρμησε σ' αὐτόν, έκτεθεινάς τον:

—Ε! φώναξε, θα μου αποδώσετε την κόρη μου, δὲν είναι έτσι;

—Έχετε ποιοίτηση σε μένα, έκανε ο άρχηγός.

—Θα σας ευγνωμονῶ αἰωνίως!... Η ζωή μου ὦλη θα σας ανήκῃ!

Ο άνθρωπος με την κουκούλα χαμογέλασε.

—Ποῖος ξέρει, ἴσως μια μέρα χρειασθῇ να θυμῶ την πληροφορία σας αὐτή, άγαπητέ δόκτωρ!... Έν τῷ μεταξύ από σας και μόνο εξαρτάται να βγῇ η Τζέννυ από την φυλακή!...

—Πές τε μου, γρήγορα, τί πρέπει να κάνω;

—Να με υπακούετε, άπλῶς!...

—Θα σας υπακούσω ὅ,τι δήποτε και ἂν με διατάξετε! Ξέρετε τον Νίμπ Γκράμμερ, τον δεσμοφύλακα τῆς;

—Οποῖος θέλει, τον γνωρίζει, είπε άργά ὁ άνθρωπος με την κουκούλα. Έπειτα, είναι εύκολο να συνεννοηθῇ κανείς με τους ανθρώπους με τους οποίους έχει σχετισθῇ μια φορά!... Πότε θα γίνῃ η θανατική έκτέλεσις;

—Στάς 20... σε πέντε μέρες, δηλαδή!...

Ο άνθρωπος με την κουκούλα σκέφθηκε λίγο με ὕφος περίφροντι. Κατόπι, στράφηκε άπότομα προς τον γιατρό, που περιέμενε με την καρδιά γεμάτη αγωνία και έτοιμος να δεχθῇ ὅποιοιδήποτε ὕρο, φθάνει να σώσῃ την κόρη του.

—Καθῆστε, δόκτωρ, και άκούστε με προσεκτικά.

B'.

Ο «Σύνδεσμος του Έλεους»

Η άνάρρωσις του Γκράμμερ είχε πραγματοποιηθῇ πολύ νωρίτερα από ὅ,τι ὅλοι περίμεναν. Η δυνατή του κρασις υπέρσχυσε και η ὕγεια του άρχισε να αποκαθίσταται μέρα με την ήμερα.

Η Νόρα είχε καταβάλλει κάθε φροντίδα για να έπισπευθῇ η άνάρρωσις του χημικού. Δὲν έλειψε λεπτό από κοντά του. Κατασυχνημένος εκείνος τῆς έπαιρνε τὰ χέρια και τὰ έσφιγγε στα δικά του με τρυφερότητα.

—Πῶς θα μπορέσω να σου τὰ ανταποδώσω όλα αὐτά, ψιθύριζε... Πῶς θα μπορέσω; Και δὲν είναι μόνον αὐτά, σου ὀφείλω και αὐτή την ζωή μου!...

—Καλά, καλά, δὲν είναι ὦρα να τὰ μιλήσουμε αὐτά!... Χάρεβῷ. Δὲν μου ὀφείλεις τίποτε, πρώτα-πρώτα. Ο,τι έκανα για σένα, ἂν έκανα και τίποτε, τὸ έκανα... από την εκτίμηση που σου έχω, και από την άφωσίωση που έδειξεσ εἰς σε μένα!...

Θα έλεγε από την μεγάλη άγάπη μας, αλλά δὲν τόλμησε. Έγινε μόνον καταιόκκινη και γύρισε αλλού τὸ πρόσωπο για να κρύψῃ τὰ δάκρυα που πλημμύριζαν τα μάτια τῆς.

(Η συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ἀνδρωποι και θηρία

(Μεγαλεία και μικρότητες του τσίρκου)

τῆς κ. Μαρίζ Σουαζῷ

Τὸ ἵπποδρόμιο γέμιζε πάντα χαρά τα παιδικά μας χρόνια. Για τον λόγο δὲ αὐτὸ διατηρούμε πάντα την θερμὴν των πρώτων έντυπώσεών μας.

Κι' έτσι — έφόσον δὲν μοιάζουμε με τον Άγγλον εκείνο, που ήλιπζε να δῇ τὰ λεοντάρια να φάνε τον θηριοδασαστή — λυπόμαστε κατάκαρδα, όταν βλέπουμε τη χαρά αὐτή, που μ'αξ γαρίζει η λεπτότης και τὸ ανθρωπινό θάρρος, με τὸ ὅποιο εξημερώνεται ἕνα θαυμάσιο θηρίο να τη χαλάη ἕνα δυστύχημα.

Θα ήταν δυνατόν να προληφθοῦν τὰ δυστυχήματα αὐτά;

Στὴ γαλλικὴ Βουλή ἕνας βουλευτῆς υπέβαλε ἕνα νομοσχέδιο περί ὑποχρεώσεως τῶν ἱπποδρομιῶν να βά-ζουν δίχτυα κάτω από τους άκροβάτες. Η ἰδέα ὅμως δὲν είναι καινούργια. Τὸ μέτρον αὐτὸ τὸ έλαβε πρῶτος ὁ Μάρκος Αὐρήλιος, ὕστερα από την θανατηφόρο πτώση τοῦ εὐνοουμένου του σχοινοβάτη.

Στὸ μεσάινω οι σχοινοβάτες, που εδούλευαν στα καπναναβάτες τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, δὲν είχαν από κάτω τους οὔτε δίχτυα, οὔτε ψάθες και δὲν περνούσαν διόλου άσχημα.

Τὰ σημερινά, ὅμως, έναερία νούμερα τοῦ ἱπποδρομίου είναι πολὺ περίπλοκα. Ἀλλως τε άρχίζουν από την εποχὴ τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ' όταν έφευρέθη από τον Μπλοντέν τὸ κινούμενο τραπέζιο. Ὅσο δὲ τὸ γύμνασμα αὐτὸ γινότανε πὺ ἐπικίνδυνο, ἕνας φρόνιμος άνθρωπος έπρότεινε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18' αἰῶνος τὸ ὑποκρωτικό δίχτυ. Οἱ περισσότεροι, ὅμως, καλλιτέχνες άρνούνταν να τὸ χρησιμοποιοῦσιν.

—Γιατί, λέγουν, τὸ δίχτυ θα έλαττώσῃ την συγκίνηση τοῦ κοινού και θα ζημιώσῃ τὴ λεπτότητα τῆς τέχνης.

Ἴδου λοιπόν, ὅτι προβάλλει ὁ μέγας υπεύθυνος: τὸ κοινόν!

Γεννάται, ὅμως, τὸ έρώτημα: Τὸ δίχτυ είναι μέσο ἀποτελεσματικό; Δὲν τὸ πιστεύω. Κι' αὐτὴ την γνώμη έχει κι' ὁ κ. Λεγκράν Σαμπριέ, ὁ αντιπρόεδρος τῆς έταιρίας τῶν κριτικῶν τῶν Μιοϋζικ—Χώλ.

Έπειτα δὲν ἀρκεί τὸ δίχτυ. Πρέπει και να ξέρη κανείς να πέφτῃ μέσα. Για τὸς άσσοὺς τοῦ κινουμένου τραπέζιου είναι ἀπαραίτητο να έχουν εξασκηθῇ στὸ πέσιμο αὐτό. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο με τις βεντέτες, που κάνουν σχοινοβάσια στὸ ακίνητο τέλει και που χά-νουν, όταν βρεθοῦν στὴν άνάγκη να πέφτουν στὸ δίχτυ.

Πρὸ καιροῦ εἶχα δεῖ ἕναν άκροβάτη να πέφτῃ. Τὸ δίχτυ υπεχώρησε και τὸ σῶμα πετάχτηκε στον έξωσῃ τοῦ ἱπποδρομίου. Ὁ καλλιτέχνης έμεινε ἕνα χρόνο στὸ Νοσο-

μεῖο. Κι' όταν ξαναβῆκε άρχισε να παίζῃ ἕνα νούμερο πὺ δύσκολο άκρόμῃ.

Τὸ ὕλικο, που χρησιμοποιεῖται στὰ ἱπποδρόμια, πρέπει να είναι πάντα καινούργιο και γερό και ν' ἀνανεώ-ται. Αὐτὸ ὅμως έπιβαρύνει πάντα τον καλλιτέχνη. Και ξέρετε τί κερδίζει ἕνας καλλιτέχνης; Διακόσια ἔως τριακόσια φράγκα τὴ βραδύα, χωρίς, ὅμως να παίζῃ και κάθε βράδυ. Έπειτα οἱ άκροβάται είναι ὅλοι τους άγα-θοί άσσοί. Έχουν τὴν γυναίκα τους και πολλὰ παιδιά. Λοιπόν με τὸ πο-σὸ που κερδίζει πῶς θέλετε να άγο-ράζουν συχνά καινούργια ὕλικά;

Πολλὰ δυστυχήματα ὀφείλονται σε λιποψυχίες. Κι' αὐτὸν ἡ αἰτία είναι οικονομικοί λόγοι. Ένα βράδυ, που ἕνας άκροβάτης δὲν έφαγε καλά, έχει λιγότερη έτοιμότητα!...

Και καθὼς δὲν έχει μάθει κανένα άλλο έπάγγελμα και δὲν έχει καμιά σύνταξη και καμιά Ἀσφαλιστικὴ Ἐταιρία δὲν δέχεται να τον άσφαλίση, είναι ὑποχρεωμένος να εργάζεται ως πὺ να γεράσῃ και να κάνῃ γυμνά-σια που απαιτοῦν νέα νεύρα... Όταν δὲ ἡ φυσικὴ δύναμη τον εγκαταλείψῃ γάνει και τὴν εὐστροφά του. Αὐτὸ συνέβη άκριβῶς με τον φτωχὸ Μπαρπέ-λι που στὴν εποχὴ του ήταν ἀληθινὸ πουλὶ και που έπεσε στὴν Ἀμερικὴ για να μὴ μπορέσῃ να ξανασταθῇ πὰ στὸ ἱπποδρόμιο.

...Πολλὰ ὅμως δυστυχήματα ὀφεί-λονται και σε λόγους ερωτικούς. Εἶ-χα γνωρίσει ἕνα θιασο άκροβατῶν, πατέρα κόρη και γυιὸ κι' ἕνα φίλο, που θα παντρευότανε τὴ νέα. Οἱ άκροβάται είναι τρομερά ήθικοι και οἱ γυναῖκες των πρὶν παντρευτοῦν εἶ-ναι οἱ τιμιώτερες γυναῖκες τοῦ κό-

μεῖο. Παντρεύονται δὲ πάντα οἱ άκροβάτισσες ἕναν τοῦ θιάσου κι' έτσι μποροῦν να ταξιθεῖουν οἰκογενειακῶς.

Η Καικιλία λοιπόν είχε άρραβωνιασθῇ ἕνα βράδυ στο Λονδίνο με τον Πάολο, που έκαναν ἕνα γύμνασμα μαζί στο κινητὸ τραπέζιο. Γύρισαν μαζί ὅλη τὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη. Στὸ Παρίσι, ὅμως, ὁ άδελφὸς τῆς Καικιλίας χτύπησε τὸ χέρι του. Πῆραν τότε να τον άντικαταστήσουν ἕνα Ναπολι-τάνο άκροβάτη, τον Πιπίνω. Ἀπεφά-σισαν δὲ να τον κρατήσουν, ὡς πὺ θα τελείωνε τὸ συμβόλαιό τους στὸ Παρίσι.

Ο Πιπίνω αὐτὸς ήταν ἕνα ὠραῖο παιδί κι' έκανε έντύπωση στὴν Καικιλία. Πολλές φορές εκεί επάνω στὸ τραπέζιο τῆς έσφιγγε πὺ δυνατὰ τὸ χέρι. Γι' αὐτὸν δὲν ὕπηρχε μεγαλυτέρα εξασφάλιση από τὸ να παντρευό-τανε τὴν κόρη τοῦ άρχηγοῦ τοῦ θιάσου.

Ο Πάολο, που ήταν εἰλικρινά έρω-τευμένος με τὴν Καικιλία έβλεπε με σπαραγμὸ τὴν άρραβωνιαστικία του να τοῦ φεύγῃ σιγά—σιγά.

Τὸ τελευταῖο βράδυ τὸν παραστά-σαν τοῦ Παρισιοῦ τοῦ εἶπε:

— Μόλις τελειώσῃ τὸ νούμερό μας ἔχω να σου πῶ.

Έγλωμίσε τρομακτικά. Κατάλα-βε. Θα τον άποχαιρετοῦσε για πάντα.

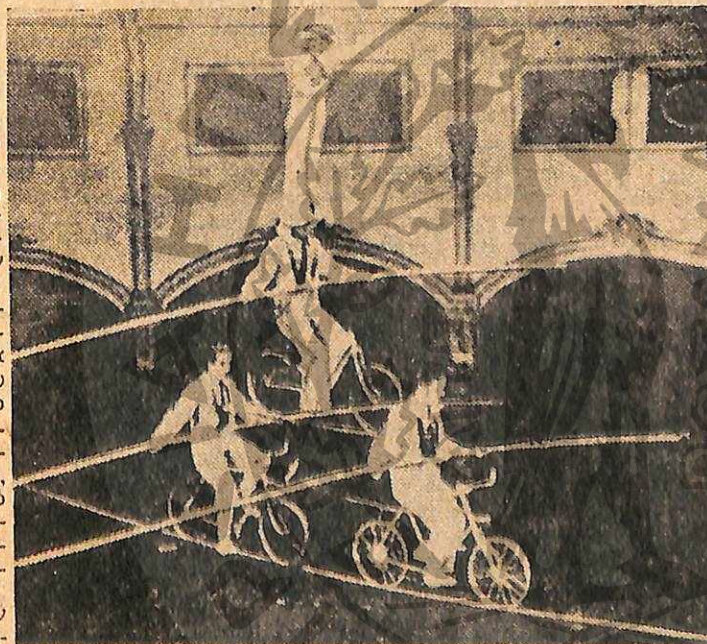
Όχι, δὲν θάκουε ποτὲ ὅ,τι θα τῆς έλεγε, Κι' όταν βρέθηκε εκεί επάνω ανάμεσα από δυὸ τραπέζια, έπεσε κάτω και σκοτώθηκε.

Η αυτοκτονία χαρακτηρίστηκε ὡς δυστύχημα, μα δὲν έστάθηκε μάταιη. Η Καικιλία είχε νοιώσει πόσο δυνα-τὸς ήταν ὁ έρώς του!... Πάντως, δὲν παντρεύτηκε τον Ναπολιτάνο και μέσ' στὸ καμαρίνι τῆς κυριαρχεῖ ἡ φωτογραφία τοῦ Πάολο.

Ο έρώτας, ὅμως, δὲν ὀ-δηγεῖ εὐτυχὰς πάντα στὴν ά-πελπισία. Ἀποδείξῃ ὁ Κρό-κετ, που ὕπηρετοῦσε στὸ ἱ-πποδρόμιο Σάγκερ. Μια μέρα τὰ λεοντάρια έφυγαν από τὸ κλουβί. Ο Σάγκερ κάλεσε τότε τον Κρόκετ και τοῦ εἶ-πε πῶς τὸν διορίζει θηριοδασαστή ἂν πιάσῃ τὰ λεοντά-ρια και τὰ βάλλῃ ξανά στὸ κλουβί. Ο Κρόκετ είχε με-ρικούς ένδοισμούς για ν' ἀ-ναλάβῃ αὐτὸ τὸ τιμητικὸ ἀ-εῖτωμα. Μια χαριτωμένη, ὅ-μως, νέα τοῦ σταύλου τοῦ θηριοτροφέου ἡ Ἄντα Χιλ-των, που τὴν άγαποῦσε, ήθε-λε να δοκιμάσῃ τὸ θάρρος τοῦ Κρόκετ, γιατί αὐτὴ μόνον ήρωες μποροῦσε ν' ἀγα-πήσῃ.

Τὰ λεοντάρια τοῦ Σάγκερ ήταν κι' αὐτὰ έρωτευμένα ἐ-πίσης. Πέντε άρσενικά άγα-ποῦσαν τὴν μοναδικὴ λέαι-να. Έκεῖνη τὰ παρακολου-βοῦσε ν' αλληλοτρώνονται και περιέμενε να διαλέξῃ τον

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 63)

Το αρρωστό κρῖνο

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στὸ Ἀζαί, ἓνα γραφικώτατο χωριουδάκι τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰντρο, στὴ μεσημβρινή Γαλλία ζῇ ἡ ἰμορφή Σαρλόττα Λαμάρς, ἀπουσιάζει ἀπὸ διαιτίας στὴν Αὐστραλία, ὅπου πῆγε γιὰ νὰ δουλέψῃ καὶ σχηματίσῃ τὴν προικὰ τῶν κοριτσιῶν του. Μιά μέρα ἡ Σαρλόττα αἰσθάνθηκε μιὰ παράξενη ἀδιαθεσία πού τὴν ἀνάγκασε νὰ θγαίνῃ ἔξω γιὰ ν' ἀναπνέῃ καθαρόν ἀέρα. Αὐτὸ συνέβαινε ὅποτε δούλευε τὸ ἀσβεστάδιο πού θορυβοῦσε πλάι στὸ σπίτι της, ἀλλ' ἡ Σαρλόττα δὲν εἶχε προλέξει αὐτὴ τὴν παράξενη συμπτωσὴ. Ἡ ἀδιαθεσία αὐτὴ μεγάλωνε μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα καὶ ἡ Σαρλόττα κατέφυγε στὸ δάσος, τρικιλίζοντας σὰν μεθυσμένη ἀπὸ τὴν περιέργειαν ὁσοδοῖνες πού τὴν κατελάμβαναν. Παρορμητικῶς, γελῶσα χωρίς λόγο καὶ εἰς ἐγκαταλείψει τελείως τὸ σπίτι της. Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ τὴ φωνάζῃ «Μπεκρού». Πολλὲς φορὲς τὴν εὗρισκαν ξεπλωμένη, ἀναίσθητη μέσα στὰ χορὰφια. Κι' ἓνα πρωί, ἡ Σαρλόττα, χωρίς νὰ ξέρῃ πότε καὶ πῶς, γέννησε ἓνα ἀγοράκι, τὸν Ἀνρὺ. Τὸ σκάνδαλο ὑπῆρξε τρομερὸ στὸ μικρὸ χωριό. Ἀλλ' ἡ Σαρλόττα ἦταν τελείως ἀθάνα. Τὸ νόθο παιδάκι ἀρρώστησε κι' αὐτό. Ὁ γιατρός νόμιζε ὅτι τὸ εἶχαν δηλητηριάσει. Ἡ κατακραυγὴ τοῦ χωριοῦ γιὰ τὴ Σαρλόττα μεγάλωνε. «Θέλει νὰ τὸ σκοτώσῃ, φώναζαν γιὰ νὰ μὴ τὸ δῇ ὁ ἄνδρας της!». Καὶ νὰ πὺν μιὰ μέρα, ὁ Ζώρζ Λαμάρς ξαναγύρισε ἀπὸ τὴν Αὐστραλία ἐπιστρέφων χαροῦνμένος στὸ χωριό του.

Μόλις ἔφθασε στὸ σπίτι του,

βρέθηκε μπροστὰ σ' ἓνα νεκρὸ παιδάκι: Τὸν Ἀνρὺ. Τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του ὁ Λαμάρς, γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας του, παίρνει τὰ δύο του κοριτσάκια καὶ φεύγει, ἐνῶ ἡ Σαρλόττα μένει μόνη κι' ἀποστάτην.

Ἡ κατακραυγὴ τοῦ χωριοῦ, ἀναγκάζει τὸν εἰσαγγελέα νὰ διατάξῃ ἀνακρίσεις γιὰ τὸν θάνατο τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. Ἡ Σαρλόττα συλλαμβάνεται ὡς δηλητηριάστρια καὶ τὸ δικαστήριον τὴν καταδικάζει εἰς θάνατον, χωρίς καμμίαν ἄλλη ἀπόδειξη, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἱατροδικαστικὴν ἐκτίμηση τοῦ γιατροῦ Μαρινιάν, ὁ ὁποῖος, ἐξετάσας τὰ σπλάχνα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, ἀπεφάνθη ὅτι ἀπέθανε ἀπὸ δηλητηρίαση.

Ἐνα βράδυ, ὅμως, ἐντέλως τυχαίως, ὁ γιατρός Μαρινιάν ἦταν ἓνα ἀσβεστάδιο, τοῦ ὁποῖου οἱ ἀναθυμιάσεις ἦσαν δηλητηριώδεις. Τώρα ἐξηγεῖτο ἡ παράξενη ἀρρώστεια τῆς Σαρλόττας καὶ ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ της, τὸ ὁποῖον πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία. Αἰσθανόμενος τῆς συνειδήσεως γι' αὐτὸ ὁ Μαρινιάν, πηγαίνει ἓνα βράδυ κρυφὰ στὸ ἀκατοίκητο σπίτι τῆς Σαρλόττας, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ἂν πράγματι οἱ ἀναθυμιάσεις ἦσαν δηλητηριώδεις. Ἐπαθε, ὅμως, ὁ ἴδιος ἀσφυξία, θγῆκε ἔξω σὰν τρελλὸς ἀπὸ ἀσφυξία, ἀναίσθητος στὸ δρόμο, καὶ σωριάσθηκε ἀναίσθητος στὸ δρόμο.

140N

Ὁ πρὸς τὸν Φενεστρέλ ἡ κόμησης ἀνέκτης τις αἰσθήσεις της, εἶδε μπροστὰ τῆς τὸν ἄνδρα τῆς πού τὴν ἐκύτταξε μ' ἓνα εἶδος σοβαρῆς τρυφερότητας.

Μισοσχημάτιζε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ τὸν κύτταξε μὲ παράξενη τρεπύργεια.

—Ὁνειρεύθηκα, λοιπόν; εἶπε.

Ἐκεῖνος τῆς ἔπιασε τὰ χέρια καὶ εἶπε:

—Ναί... εἶδες ἓνα φρικτὸ ὄνειρο... Ὁ Μαρτίς δὲν ὑπῆρξε ποτέ... Δὲν με ἀπάτησες ποτέ... Ὁ,τι εἶδες ἦταν ἓνα κακὸ ὄνειρο... ἔξασέ το!

Ἡ Κλοτίλδη ψιθύρισε:

—Πέθανε;

—Ναί.

—Καὶ θέλησες νὰ πεθάνῃς καὶ σύ;

—Μὲ θεωροῦσε τόσο ταπεινόν... Θέλησα νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι δὲν εἰμαι... Ἐξ ἄλλου, εἶχα ἐμπιστοσύνη στὴ θεὰ Δικαιοσύνη...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ κόμης ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως γιὰ τὸ Παρίσι, μὲ σκοπὸ ν' ἀποκαλύψῃ στὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης, τὸ μυστικὸ πού τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει ὁ Μαρτίς, γιὰ τὸ νόθο παιδί τῆς Σαρλόττας... Ἡ μυστηριώδης αὐτὴ γέννησι τοῦ μικροῦ Ἀνρὺ εἶχε αποτελέσει μιὰν ἀπὸ τὴς βάσεις τοῦ κατηγορητηρίου ἐναντίον τῆς ἀτυχοῦς γυναίκας. Ἡ ὁμολογία, ὅμως, τοῦ Μαρτίς, ἐλθούσα τὴν τελευταία στιγμή ἐμετρίαζε κάπως τὰ λεγόμενα εἰς βάρος τῆς Σαρλόττας.

Ἐπει, τὴν ὥρα πού ἐπράχκετο νὰ σταλῇ ἀπὸ τὸ Παρίσι ἡ διαταγὴ τῆς ἐκτέλεσεως τῆς Σαρλόττας, ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ὑπέγραψε τὸ διάταγμα τῆς χάριτος, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐμετρίαζετο ἡ ποινὴ εἰς ἰσόβια δεσμὰ.

Ὁ κόμης Τιελλαί εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ ἄλλη μιὰ ἀποστολή. Ἦθελε νὰ διαδιδάσῃ ὁ ἴδιος στὸν ἄνδρα τῆς Σαρλόττας τὴν ἀποκάλυψιν, πού θὰ μπορούσε ἴσως ν' ἀνοίξῃ γιὰ τὸν ἀτυχῇ τις πόρτες τῆς ἐλπίδος καὶ τοῦ μέλλοντος.

Ὁ Ζώρζ Λαμάρς καθ' ὅλη τὴ διάρκειαν τῶν ἀνακρίσεων ἔμεινε μὲ τὰ δύο του κοριτσάκια στὸ Τίλερ.

Ὅταν ὁ κόμης ἔφθασε, τὸ σπίτι ἦταν ἄδειο. Ὁ ἄνδρας τῆς Σαρλόττας, μετὰ τὴν καταδίκη τῆς γυναίκας του, παρεφρόνησε καὶ τὸν ἐκλείσαν σ' ἓνα ψυχιατρεῖο.

Καὶ τὰ δύο κοριτσάκια;

Ἐπειδὴ ἔμειναν τελείως ἀποστάτητα, ἐκλείσθησαν, χάρις στὴ φροντίδα μερικῶν καλῶν ἀνθρώπων, σ' ἓνα ὄρφανοτροφεῖο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20ῶ

Ὁ Μαρινιάν σιωπᾷ!

Μόνος μέσα στὸ γραφεῖο του, μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὴς χούφτες τῶν χειρῶν του, ὁ Μαρινιάν συλλογίζεται.

Δέκα πέντε μέρες ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴ βραδυὰ πού εἶχε κλεισθῇ μέσα στὸ τραγικὸ σπίτι τῆς Σαρλόττας.

Ἡ Σαρλόττα, ἀπὸ τὴς φυλακῆς τῆς Τούρ, ὅπου περιέμενε τὸν θάνατο, εἶχε μεταφερθῇ ἐν τῷ μεταξὺ στὴς φυλακῆς τοῦ Κλερμόν.

Καὶ μέσα σ' ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ δεκαπενθήμερο, ὁ δόκτωρ Μιρινιάν δὲν εἶχε ἀκόμα μιλήσει.

Τώρα εἶναι κλεισμένος μέσα στὸν σκοτεινὸ ἐαυτό του, σὰν μαῦρος ἐγκληματίας καὶ κανένας δὲν ὑποπτεύεται τὸ δράμα πού γίνεται μέσα του.

Δὲν ἀπεκάλυψε στὴ Δικαιοσύνη τὴν περιπέτεια τοῦ Γκονίς, πού τὸν ὠδήγησε στὸ δρόμο τῆς ἀλήθειας.

Δὲν ἀπεκάλυψε τὴ δική του περιπέτεια, πού παρὰ λίγο νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή...

Τὰ ξέρεי ὅλα, εἶναι ἀπολύτως βέβαιος γιὰ τὴν ἀθωότητα τῆς Σαρλόττας καὶ ὁμῶς σιωπᾷ.

Ἄν μιλήσῃ, ἡ Σαρλόττα θὰ σωθῇ μὲν, αὐτὸς ὅμως θὰ γίνῃ ὁ περιγέλως τῶν συναδέλφων. Γέτοια τρομερὰ γκάφα!

—Ὅχι, ὄχι! Δὲν θὰ μιλήσω, λέγει!

Καὶ πράγματι, στάθηκε δειλός! Ἀτίμος! Δὲν μίλησε!

**Ἡ ἱστορία
ἐνὸς μαρτυρικοῦ
ἔρωτος
πού τίθεται στὴν
πὺλ ἀπρόσπτη
καὶ δραματικὴ
δοκιμασία.**

ΟΝΙΟΝ ΟΤΩΩΩΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ γυιὸς τοῦ γιατροῦ

Τὸ Ὁρφανοτροφεῖο τῆς Ἀγίας Μαρίας εἶναι ἓνα μεγάλο τετράγωνο κτίριο τοῦ Βουβραί, πού μοιάζει μὲ μοναστήρι. Τὸ φιλανθρωπικὸ αὐτὸ ἱδρυμα τὸ διευθύνουν οἱ ἀδελφές τοῦ Ἀγίου Βικεντίου. Αὐτοῦ μέσα ἐκλείσθησαν μετὰ τὴν καταδίκη τῆς μητέρας τῶν τῶν δύο δίδυμα κοριτσάκια, ἡ Κλαίρη καὶ ἡ Λουίζα.

Ὡ! Πόσο εἶχαν κλάψῃ τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλασματάκια, ὅταν ἔμειναν ὁλομόναχα, μακριὰ ἀπὸ τὴν μητέρα τους. Ἀλλ' ὁ πατέρας τους, ὅταν τὰ κύτταξε μέσα στὴν τρέλλα του, εἶχε τέτοια μάτια, ὥστε νὰ τρέμουν τὰ κακόμοιρα ἀπὸ τὸν τρόμο τους.

Κατέφευγαν τότε στὸ βάθος τοῦ δωματίου, τρέμοντα καὶ χειροπιοσμένα, σφιγμένα τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο.

Ὅταν τοὺς πῆραν τὸν πατέρα τους, δὲν εἶπαν τίποτε. Μόλις, ὅμως, βρέθηκαν ὁλομόναχα, ἀνάμεσα σὲ πρόσωπα τελείως ξένα, ἄρχισαν νὰ κλαῖν καὶ νὰ ζητοῦν τὴν μητέρα τους.

—Μαμά!...Θέλω τὴ μαμά μου!

Στὸ Ὁρφανοτροφεῖο, οἱ ἀδελφές εἶχαν δώσει στὴς δύο ἀδελφούλες μερικὰ παιγνίδια. Σιγὰ-σιγὰ, οἱ ἀναμνήσεις ἄρχισαν νὰ σβύνουν καὶ νὰ σκεπάζωνται ἀπὸ καινούργιες παραστάσεις καὶ ἐντυπώσεις... Οἱ μέρες, οἱ μῆνες, τὰ χρόνια τυλίξαν σιγὰ-σιγὰ μ' ἓνα πυκνὸ πέπλο τὴς σκέψης των.

Στὴν ἀρχή, ὅταν τὰ δύο κοριτσάκια εἰσῆλθον στὸ Ὁρφανοτροφεῖο, κανένας δὲν ἤξερε τὴν καταγωγὴ τους καὶ τὴ θλιθερή τους ἱστορία. Οἱ ἀδελφές τοῦ ἱδρυματος ἀπέφυγαν ἐπιμελῶς νὰ κάνουν κάθε σχετικὴ κουβέντα. Ἐπει, ἐπὶ ἓνα ὁλόκληρο χρόνο, τὸ μυστικὸ ἔμεινε ἀπολύτως ἀπείραχτο. Πῶς ὕστερα ἡ ἱστορία τῆς Μπεκρούς ἔγινε γνωστὴ;

Κανένας δὲν ἔμαθε ποτὲ ἀκριβῶς τὸ πῶς.

Μετὰ τὴ δίκη, οἱ ἐφημερίδες εἶχαν γράψῃ ὅτι τὰ δύο κοριτσάκια εἶχαν κλεισθῇ στὸ Ὁρφανοτροφεῖο τῆς Ἀγίας Μα-

ρίας. Τὴν εἶδαν αὐτὴ τὴ διάβασαν, ὅπως φαίνεται, οἱ μεγαλύτερες τρόφιμες τοῦ Ὁρφανοτροφείου. Καὶ μὲ τὸ συσχετισμὸ τῶν ἡμερομηνιῶν κατῴρωσαν ν' ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθεια. Φυσικά, οἱ ἐφημερίδες δὲν μπαίνουν ποτὲ στὰ ἱδρύματα αὐτοῦ τοῦ εἶδους. Οἱ μεγάλες, ὅμως, τρόφιμες ἔβγαιναν ἔξω καὶ πῆγαιναν σὲ διάφορα μοδιστράδικα, γιὰ νὰ μάθουν τὴν τέχνη. Ἐπὶ, τὸ βράδυ, ἐπιστρέφοντας στὸ Ὁρφανοτροφεῖο, ἔφεραν κρυφὰ καὶ διάφορες εἰδήσεις ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμον.

Μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, τὸ μυστικὸ τῆς Κλαίρης καὶ τῆς Λουίζας, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἔγινε γνωστὸ ἀπὸ ὅλους τὴς ὁρφανῆς τοῦ ἱδρυματος. Φυσικά, στὴν ἀρχὴ τὰ δύο δίδυμα δὲν ὑποπτεύοντο τίποτε ἀπὸ αὐτὰ πού κρυφόλεγαν εἰς βάρος των οἱ ἄλλες ὁρφανές. Μιά μέρα, ὅμως, ἓνα κορίτσι, ζωηρότερο ἀπὸ τὴς ἄλλες, ἐσκότεισε τὴ φοβερὴ λέξι:

—Τὰ κορίτσια τῆς Μπεκρούς! Τῆς γυναίκας πού τὴν εὗρισκαν κάθε πρωί στὸ δρόμο τύφλα στὸ μεῦσι καὶ πού κατεδικάσθη εἰς θάνατον, γιατί φαρμάκωσε τὸ παιδί της!

Στὴν ἀρχή, ἡ Κλαίρη καὶ ἡ Λουίζα δὲν κατάλαβαν τὴ σημασίαν τῶν λέξεων αὐτῶν. Μιὰ Μπεκρού; Τί ἐσήμαινε αὐτό; Τὴν εὗρισκαν τύφλα στὸ μεῦσι;... Ὅστε αὐτὲς μπορούσαν νὰ τὸ καταλάβουν... λέξεις τελείως ἀγνωστες... Κατεδικάσθη εἰς θάνατον;... Αὐτὸ πάλι ἦταν ἀκόμα πὺλ ἐκπληκτικόν... Τί, λοιπόν; Ἡ μητέρα τους ἦταν φόνισσα;... Ὁ ὥρατος ἄσπρος κρίνος;... Καὶ γιατί;... Φαρμάκωσε, λέει, τὸν μικρὸν Ἀνρὺ;... Τὸν θυμόνταν οἱ δύο ἀδελφούλες τὸν μικροῦλὸν αὐτόν... Ἀλλὰ πῶς πέθανε;...

Ἀπὸ κεινὴν τὴ μέρα, ἡ ζωὴ τῆς Κλαίρης καὶ τῆς Λουίζας ἔγινε μαρτυρικὴ. Ὅλες ἡ ἄλλες τρόφιμες τοῦ ἱδρυματος, μὲ τὴν σκληρότητα πού διακρίνει τὰ παιδιά, τὴς ὠνόμαζαν «Οἱ δύο μπεκρούδες» καὶ τὴς ἐχλεύαζαν.

Ὅτι μπορούσαν οἱ δύο ἀδελφές νὰ κάνουν παράπονα στὴς καλόγριες. Ἀλλὰ φοβόνταν τὰ ἀντίποινα. Κι' ἐπὶ, ἔμειναν σιωπηλές, ὑπομένοντας καρτερικὰ τὴς λοιδορίες.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας, οἱ δύο ἀδελφές ἐχωρίζοντο. Ἡ Κλαίρη μάθαινε ραπτικὴ καὶ ἡ Λουίζα κέντημα. Καὶ καθὼς ἡ κάθε μιὰ ἦταν σκυμμένη στὴ δουλειά της, οἱ ἄλλες ψιθύριζαν τριγύρω, διέκτορα πειρακτικὰ λόγια.

—Τί γίνεται ἡ μητέρα σου; ρωτοῦσε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, γιὰ ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ τὴν Κλαίρη ἡ τὴ Λουίζα. Εἶναι πάντοτε στὴς φυλακῆς τοῦ Κλερμόν; Ἐκεῖ μέσα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μιλήσῃ, ξέρεις;... Μόλις μιὰ φυλακισμένη ἀνοίξῃ τὸ στόμα της, τὴν τιμωροῦν αὐστηρότατα... Γιὰ φαντάσου...

Νὰ ζήσης ὅλα τὰ ὑπολοιπα χρόνια τῆς ζωῆς σου μὲ τὴ γλώσσα δεμένη!

Καὶ ἡ ἄλλη προσέθετε:

—Καλὰ τῆς ἔκαναν... ξέρεις τί εἶναι νὰ σκοτώνῃ μιὰ μητέρα τὸ παιδί της!...

—Ναί... ναί... Ἐγὼ λέγω ὅτι ἔκαναν πολὺ ἄσχημα πού τῆς ἔδωσαν χάρι... Ὁ ἄλλος νὰ τὴν κατατομήσουν... Στὴ λαίμητρον!... Ὡ! Πόσο θά-θελα νὰ δῶ ἓνα τέτοιο θέαμα!... Ἐσὺ, Κλαίρη, θάθελες;

Ἀλλοτε πάλι τὴ ρωτοῦσαν αὐτὴν ἡ τὴν ἀδελφὴ της:

—Δὲν μοῦ λές, μικροῦλα μου... Ὅταν μεγαλώσῃς, θὰ μπεκρολογᾷς καὶ σὺ σὰν τὴν μητέρα σου;

Τὰ δύο κοριτσάκια δὲν ἀπαντοῦσαν... Χαμηλῶς νὰ κεφάλια τους καὶ σιγὴν ἔβλεπαν.

Μιά μέρα πού τὰ εἶδε ἡ ἐπόπτρια, θέλησε νὰ μάθῃ γιατί ἔκλαιγαν. Ἀλλ' ἡ Κλαίρη καὶ ἡ Λουίζα δὲν ἐτόλμησαν νὰ μιλήσουν, γιατί οἱ ἄλλες τὴς ἐκύτταζαν μὲ βλέμματα γεμάτα φρικτὲς ἀπειλές.

Ὅσο μεγάλωναν, ὅμως, ἄρχισαν νὰ ξεθαρεύουν κάπως κι' ἐπιχειροῦσαν νὰ μαλᾶξουν τὴς σκληρὲς καρδιές των κοριτσιῶν πού τὴς τυραννοῦσαν. Ἐπὶ, ὅποτε ὑβρίζοντο, ἀπαντοῦσαν:

—Μὰ τί κάναμε, τέλος πάντων καὶ μᾶς βασανίζετε μὲ τέτοιαν ἀπονιά; Μήπως εἶναι δικὸ μας τὸ σφάλμα πού βρισκόμαστε δῶ μέσα... Ἐμεῖς φταίμε πού ἡ μητέρα μας εἶναι δυστυχισμένη;... Δὲν ὀφείλεις νὰ μᾶς παρηγορήσῃς καὶ νὰ εἰσέλθῃς ἰς πειράξεις καὶ νὰ

Το "αφρωδίο κρίνο"

μεγαλώνετε τη θλίψη μας; Μήπως και σεις οι ίδιες δεν είσθε δυστυχισμένες, αφού δεν έχετε ούτε μητέρα ούτε πατέρα; Δεν θα ήρπε να υποστηρίζαμε και ν' αλληλοπαρηγορούμεθα;

Οι άλλες γελοούσαν... Και όμως, υπήρχαν μεταξύ αυτών και πολλές, που οι μητέρες των ήταν στη φυλακή. Η Κλαίρη και η Λουίζα το είχαν ακούσει από άλλες. Και μία μέρα, καθώς ένα κορίτσι τις είπε μπεκροδές, η Κλαίρη και η Λουίζα την επλήρωσαν με το ίδιο νόμισμα:

—Κόρη κλέφτρας!

Τη λέει, όμως, αυτή την επλήρωσαν πολύ άκριθα οι δυο θυγατέρες της Σαρλόττας. Έφαγαν ξύλο αλύπητο και από τότε δεν τόλμησαν να ξανανοιξουν το στόμα τους για ν' άμυνθούν.

Μία μέρα, δυο μεγάλες που εργάζονταν έξω, σ' ένα μοδιστράδικο, κατώρθωσαν και προμηθεύτηκαν τις εφημερίδες που έγραφαν για τα αγκλήματα και τη δίκη της Σαρλόττας... Πώς τα κατάφεραν; Μυστήριο... Πάντως, ένα βράδυ, επέστρεψαν στο Όρφανοτροφείο με τις εφημερίδες αυτές και τις έδωκαν στην Κλαίρη και στη Λουίζα.

—Νά, πάρτε να διαβάσετε τα κατορθώματα της μητέρας σας και να μάθετε γιατί σ' έβριζαν!

Στην αρχή, οι δυο μικρούλες δεν θέλησαν να διαβάσουν... Οι άλλες, όμως, επέμεναν... Νά τα διαβάσετε, είπαν, για να μάθετε τι ήταν η μητέρα σας που την κλαίτε... Και οι δυο δυστυχισμένες μικρούλες διάβασαν...

Ω! Πόσο θλιβερή ήταν αυτή η ιστορία... Αρχινούσε με την αναγραφή της δολοφονίας του γιατρού Ρεννέβιλ... Ύστερα γινόταν λόγος για τον μυστηριώδη θάνατο του μικρού 'Ανρ' και για τη σύλληψη της Σαρλόττας Λαμάρς...

Τι ντροπή! Με τα μάτια κατακόκκινα, οι δυο αδελφούλες διάβάζαν όλα όσα ήταν γραμμένα για τη «Μπεκροδέ»... 'Αλλ' ούτε η Κλαίρη, ούτε η Λουίζα έκλαιγαν πιά... Η Κλαίρη μάλιστα είχε μια έκφραση μίσους και όργης στα μάτια της... Η Λουίζα που ήταν πιο γλυκειά και που έμοιαζε περισσότερο της μητέρας της. Ψιθύρισε κάποια στιγμή:

—Τά πιστεύεις όλα αυτά, Κλαίρη;

—Μά, πρέπει να τα πιστέψω...

—Εγώ δεν πιστεύω... Μου φαίνονται υπερβολικά...

—Μά αφού είναι γραμμένα... Λένε ψέμματα οι εφημερίδες;

—Μπορεί, όμως, να λένε ψέμματα οι μάρτυρές... Μπορεί να γελάστηκαν οι δικαστές... Είρε κανείς;

—Κύτταξε, Λουίζα, γράφουν και για μ'ες... Δεν έχουν τίποτε άφισει...

—Γράφουν και για μ'ες;

—Ναί.

—Τι λένε;

—'Ακουσε:

Και με φωνή πνιγμένη από τη συγκί-

νησι, η Κλαίρη άρχισε να διαβάει:

«Η άτυχής αυτή, που είναι αξία πάσης περιφρονήσεως, άφινει δυο κοριτσάκια πολύ μικράς ηλικίας, την Κλαίρη και τη Λουίζα. 'Ο σύζυγος, Ζωρζ Λαμάρς, είναι πολύ βαρεια άρρωστος. Οι γιατροί φοβούνται για τη ζωή του... αλλά και αν ζήσει ίσως να χάσει ό δυστυχής τα λογικά του... 'Ετσι, τα δυο κοριτσάκια, αν δεν περισελεγούν σε κανένα φιλανθρωπικό ίδρυμα, κινδυνεύουν να μείνουν στο δρόμο τελείως άπροστάτευτα και ν' ακολουθήσουν το δρόμο της μητέρας των... Δυστυχισμένα παιδιά!...»

Μόλις τελείωσε το διάβασμα, η Κλαίρη είπε:

—Είδες τί γράφουν για μ'ες; Πώς θέλεις, λοιπόν, να μην είμαι έναντίον της μητέρας μας;...

—'Οχι, Κλαίρη, μη μιλάς έτσι... Θά ήταν βλασφημία... Για θυμήσου... Είχαμε σαν πολύ μικρές... 'Αλλ' η ανάμνησις αυτή διατηρείται ακόμα ζωηρά μέσα μου... 'Εσύ, θυμάσαι τη μέρα που η μητέρα μας συνελήφθη;

—Ναί, είπε η Κλαίρη, χωρίς να σηκώσει το βλέμμα της προς την αδελφή της... Θυμάμαι πολύ καλά... 'Από κείνη τη μέρα χρονολογείται η δυστυχία μας...

—Και τα θυμάσαι όλα καλά...

—Ναί, όλα... Σαν να τη βλέπω τη μητέρα μου, να φεύγει με τους χωροφύλακες...

—Προτού, όμως, απομακρυνθώ, είπε η Λουίζα, μ'ες φίλησε, όπως θυμάσαι, με δάκρυα στα μάτια και μ'ες μίλησε για την αθωότητά της...

Για μιά στιγμή, οι δυο αδελφές έμειναν σιωπηλές... βυθισμένες στις ανάμνησεις του παρελθόντος...

Ύστερα, η Λουίζα είπε:

—'Εγώ έχω την πεποίθησι ότι η μαμά μας είναι άθια.

—'Ετσι έλεγες και η ίδια στους χωροφύλακες που την έπειναν.

—Τό έλεγε και στην προσευχή που μ'ες είχε μάθει... Τη λες τώρα αυτή, την προσευχή, Κλαίρη;

—'Οχι.

—Γιατί;

—Γιατί δεν ξέρω πιά, δεν πιστεύω τίποτε, τίποτε, τίποτε...

Η Λουίζα αγχώλιασε την αδελφή της και είπε:

—Θέλεις να την ξαναπούμε μαζί, Κλαίρη;

—'Εστω...

Καθώς εκείνη τη στιγμή δεν τις έδωπε κανείς, οι δυο αδελφούλες γονάτισαν, ύψωσαν τα χέρια τους προς τον ουρανό και ήνωσαν τη φωνή τους:

«Θεέ μου, προστάτευε τα παιδιάκια που δεν έχουν πιά μητέρα... Είθε άργότερα να λάμψη η αλήθεια και ν' αποδειχθώ η άθωότης της μανούλας μας... Συγχώρησε όλους όσους την έβλαψαν, όπως τους συγχώρει και η ίδια σήμερα...»

Η Κλαίρη κατελήφθη από λυγμούς.

Η Λουίζα εξηκολούθησε:

«Θεέ μου, προστάτευσε μ'ες... Δέξου το

μαρτύριο της μητέρας μας, ως εξαγνισμόν για τα άμαρτήματα των άλλων...»

Πέρασαν κάμποσες μέρες, κατά το διάστημα των οποίων η Κλαίρη υπέμενε με περισσότερη καρτερία τα πειράγματα των άλλων κοριτσιών, χωρίς στις συμβουλές και τις παραινεσίες της Λουίζας.

Αλλά στο τέλος, ξανάρχισε πάλι να βασανίζεται από το μαρτύριο της αμφισβόλιας... Και έκλαιε, έκλαιε άπαρηγόρητα... 'Ωστόσο, υπήρχε κάποιος που άγαστοσε τις δυο μικρούλες και τις θυμόταν με στοργή.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Ζάν Μπερτελέν, ο οποίος κάθε φορά που ήταν ελεύθερος από τις άσχολίες του έσπευδε στο Κληρύον, εις επίσκεψιν των θυγατέρων της Σαρλόττας.

Οι επίσκεψεις αυτές γίνονταν παρουνσία μιάς καλόγριας.

Ο Μπερτελέν δεν είχε παντρευτεί. Είχε μείνει πιστός στην ανάληψη της Σαρλόττας, διατηρών την πεποίθησή του για την αθωότητά της, μιά πεποίθησι που κανένας δεν μπορούσε να την κλονίση.

Όταν βρισκόταν μαζί με τα δυο κοριτσάκια, προσπαθούσε να τους δώσει κουράγιο και να τονώσει το ήθικό τους:

—'Εγώ σ'ες λέγω ότι η μητέρα σας είναι άθια!

Η Λουίζα κατέβαλε κάποια προσπάθεια για να τον πιστέψει, η Κλαίρη όμως έδέχετο τα λόγια του με ειρωνία.

Μία μέρα, υπέβαλε ωμά το έρώτημα στα δυο κοριτσάκια:

—Για πέστε μου, σ'ες παρακαλώ, πιστεύετε στην αθωότητά της μητέρας σας.

—Μαμά! 'Ω! Δυστυχισμένη μανούλα! είπε η Λουίζα.

Κι άρχισε να κλαίει με σπαραγμό.

—Και σύ, Κλαίρη, τι λές;

—'Αλλ' η Κλαίρη απέστρεψε το πρόσωπό της και δεν είπε τίποτε.

Εκτός από τον Μπερτελέν υπήρχε και κάποιο άλλο πρόσωπο που φαινόταν να ενδιαφέρεται για τα δυο κοριτσάκια. 'Αλλά το πρόσωπο αυτό ποτέ δεν τα πλησίασε για να τους άποτεινι το λόγο.

Ήταν ο γιατρός του Όρφανοτροφείου, ο οποίος διορίσθη στή θέση αυτή από πενταετίας, έρχόταν άνελλιπώς στο ίδρυμα, δυο φορές την εβδομάδα, εγκαταλείπον για λίγες ώρες το Τούρ. Ο γιατρός αυτός ήταν ο δόκτωρ Μαρινιάν.

Πλούσιος, διάσημος, φορτωμένος με τιμές, ζήτησε μόνος του αυτή τη θέση που κάθε άλλος θά την περιφρονούσε ως όχι και πολύ επίζηλον.

Γιατί;

Ήταν από αίσθημα φιλανθρωπίας; Ή μήπως από τύψεις συνειδήσεως;

Την πρώτη φορά που ήρθε στο Όρφανοτροφείο, καθώς διέσχισε την αύλη, κοινοστάθηκε και κύτταξε τα κοριτσάκια που έπαιζαν άμέριμνα. Τι ζητούσε να βρή; 'Εκει κοντά του ήταν ένα μικρό όρφανό, που καθόταν συλλογισμένο. Τό φώναζε και τό χείδεψε.

—Για πές μου, μικρούλα μου, πόσων χρονών είσαι;

—Δεκάξη...

Ο γιατρός ψιθύρισε:

—Αυτή την ηλικία θά έχουν σήμε-

ρα και οι άλλες...

Ύστερα, ύψωνοντας τη φωνή του:

—'Εχεις πολλά χρόνια έδω μέσα;

—'Από τη μέρα που γεννήθηκα,

κύριε.

—'Ωστε θά γνωρίζεις όλον τον κόσμο δ'ω μέσα...

—'Ω! Και βέβαια, κύριε...

—Για πές μου, τότε, ξέρεις τη Λουίζα και την Κλαίρη, δυο αδελφές διδυμες που έχουν την ίδια ηλικία με σένα;

—Τις μικρές Μπεκροδές;

—Πώς είπες; ρώτησε ο Μαρινιάν, τρομαγμένος.

—Τις φωνάζουμε έτσι, γιατί η μητέρα τους ήταν μιά τρομερή μπεκροδέ.

—'Α!...

Ο Μαρινιάν εχλώμιασε και δεν τόλμησε να ρωτήσει περισσότερα...

Η μικρούλα τον έκύτταξε περίεργη και με κάποια δόση πονηρίας στα μάτια:

—Μήπως επιθυμείτε να μιλήσετε μαζί τους, κύριε;

Νά μιλήσω μαζί τους;... 'Οχι... Μπορείς, όμως, να μου δείξεις ποιές είναι;

Η μικρούλα ήρεύνησε με το βλέμμα της μέσα στην αύλη και είδε τις δυο αδελφές που καθόνταν σε μιάν άπομνη άκρη με ύφος θλιμμένο.

—Νάτεες! Είπε... Βλέπετε τι θλιμμένες είναι; 'Ετσι είναι πάντοτε...

Και προσέθεσε χαμηλόφωνα, για να μην άκουσθι από τις άλλες τρόφιμες, που άρχισαν να τριγυρίζουν έκει κοντά, περίεργες να μάθουν τι έλεγε με τον γιατρό:

—Θά σ'ες πω κάτι, έντελώς μεταξύ μας, κύριε... Η ζωή των δυο αυτών κοριτσιών είναι πολύ σκληρή έδω μέσα... Τις πειράζουν πολύ... 'Οχι έγώ οι άλλες... 'Εγώ λυπάμαι, αλλά δεν το λωμώ να τις βοηθήσω και να τις ύπερασπισθώ... Θά μου ριχτούν όλες οι άλλες...

'Αλλ' ο δόκτωρ Μαρινιάν δεν άκουγε τίποτα.

Κύτταξε στο βάθος της αύλης τα δυο κοριτσάκια και μάντεψε τη θλιβερή τους ζωή και το μαύρο μέλλον που άνοιγότανε μπροστά τους...

Και όλα αυτά, παρελθόν, παρόν, μέλλον, ήταν έργο άποκλειστικώς δικό του...

Από την ήμερα που σιόπησε κι' έκρυψε στα τριςβαθα του είναι του το τρομερό μυστικό, έγινε έγκληματίας. Τό φάντασμα της Σαρλόττας τον κατέδωκε μέρα και νύχτα και η ζωή του ήταν μαρτυρική. Καίτοι την εποχή αυτή, μετά την διαρρεύσαν δωδεκαετιάν, δεν ήταν παρά μονάχα πνηντάρης, φαινόταν σαν γέρος. Τό πρόσωπό του ήταν χαραγμένο από βαθείες ρυτίδες και τα μάτια του είχαν μιά έκφραση διαρκούς άνησυχίας και τρόμου.

Η ώραία κυρία Μαρινιάν είχε πεθάνει, την εποχή που ο άνδρας της είχε φθάσει στην άκμή της έπιτυχίας, ίκανοποίησας όλες του τις φιλοδοξίες.

Ο γιός του Γκωτιέ, που τελείωνε τις ιατρικές σπουδές του στο Παρίσι, άπασχολούσε τώρα όλες τις σκέψεις του. Τό παιδί αυτό έβλεπε ν' άνοίγεται μπροστά του ένα περιλάμπρο μέλλον. Ο Μαρινιάν ήταν περίφανος για τό γιό του. Ήταν περίφανος, αλλά και φοβόταν συγχρόνως...

Τό παιδί αυτό, ο νέος αυτός άντεπροσώπευε για τόν δόκτωρα Μαρινιάν την ένσάρκωση τού μέλλοντος. Ποτέ ο Μαρινιάν ο έννοχος και κακούργος γιατρός, δεν το λωμούσε να κυττάξει κατ'άμματα τόν γιό του, μέσα στο βλέμμα τού οποίου εδιάβαζε κανείς

την τιμιότητα και την ελικρίνεια.

Όταν ο Γκωτιέ επέστρεψε κατά τις θερινές διακοπές κοντά στον πατέρα του, ο Μαρινιάν χαϊρότανε αλλά και τρομάζε συγχρόνως. Και όταν ο Γκωτιέ ξανάφευγε για τό Παρίσι, ο πατέρας του λυπότανε και άνεκουφίζετο συγχρόνως...

Μιά μέρα, ο Γκωτιέ ρώτησε τόν πατέρα του:

—Γιατί έχεις πάντοτε αυτό τό θλιμμένο ύφος; Τι σου συμβαίνει;

Και ο Μαρινιάν άπήντησε:

—Σκέπτομαι την καυμένη τη μητέρα σου... 'Από τη μέρα που έφυγε άπ' αυτόν τόν κόσμο, η ζωή μου τσακίστηκε...

Η ζωή του ήταν τσακισμένη, αυτό ήταν αλήθεια... Η καταστροφή, όμως, αυτή έχρονολογείτο από την τραγική εκείνη βραδυά που ο Μαρινιάν είχε κλεισθεί στο σπιτάκι της Σαρλόττας κι' έμαθε τη φρικτή αλήθεια... την άναμφισβήτητη αθωότητά της...

Στό πρόσωπο τού γιού του, ο Μαρινιάν έβλεπε τώρα και κάτι άλλο: Τόν κριτή των έπιστημονικών του γνώσεων. Ο Γκωτιέ προχωρούσε στις σπουδές του κατά τρόπον που προκαλούσε τόν θαυμασμό των καθηγητών του και ο Μαρινιάν αισθανόταν τόν έαυτό του, τελείως άστοχειωτόν άπέναντι τού γιού του.

Όταν ο Γκωτιέ πήρε τό δίπλωμά του κι' άρχισε να έξασκή τό έπάγγελμα τού γιατρού, ο Μαρινιάν απέφευγε να συζητή μαζί του για έπιστημονικά ζητήματα και δεν τού έλεγε τίποτε για τους άρρώστους του. Ο Γκωτιέ που άντελήφθη την έπιφυλακτικότητα αυτή τού πατέρα του τού είπε μιά μέρα, γελώντας:

—Μήπως φοβάσαι μή σου πάρω την πελατεία; Γιατί δεν με παίρνεις στα συμβούλια και προτιμάς άλλους γιατρούς;

—'Οχι, δεν ήταν αυτό... Ο Μαρινιάν ήταν τώρα πλούσιος και δεν τόν έννοιαζε έν θ' άρραίωνε η πελατεία του. 'Εξ άλλου, δεν θάταν καλλίτερα να τού την έπαιρνε ο γιός του... 'Οχι... Ο Μαρινιάν απέφευγε να συμβουλευέται τόν Γκωτιέ, γιατί φοβόταν την έ-

πιστημονική του κρίση... 'Αν ο γιός του άντελαμβάνετο ότι δεν ήταν όπως τόν νόμιζε κατηχημένος; Τώρα, μπροστά στα δυο μικρά κορίτσια της Σαρλόττας, ο Μαρινιάν τά συλλογίζεταν όλα αυτά... Διέσχισε την αύλη και τά πλησίασε... Τά κύτταξε με προσοχή αλλά δεν μίλησε.

Τά άλλα κορίτσια τού Όρφανοτροφείου που παρακολουθούσαν με περιέργεια τις κινήσεις του, έλεγαν:

—Θέλει να μιλήση με τις μικρές Μπεκροδές!

Και πράγματι, ο Μαρινιάν έτόλμησε τέλος ν' άνοίξη τό στόμα του. Πήρε ένα γλυκό αλλά μελαγχολικό χαμόγελο και ρώτησε τις δυο αδελφούλες:

—Γιατί φαίνεσθε τόσο λυπημένες; Γιατί δεν παίζετε;

Η Κλαίρη άπήντησε:

—Δεν παίζουμε ποτέ.

—Γιατί;

—Γιατί κανένα κορίτσι δεν θέλει να παίξη μαζί μας.

—'Α!

—Ναί... Είμαστε οι θυγατέρες της Μπεκροδής!... Δεν μ'ες γνωρίζετε λοιπόν; Δεν σ'ες τό έχουν πη;

—Είσθε δυστυχισμένες... Τό βλέπω... Μήπως είσθε άρρωστες;... Μήπως έχετε ανάγκη από ιατρική φροντίδα;

—'Οχι. Ποτέ μας δεν άρρωστήσαμε, ούτε έγώ, ούτε η αδελφή μου...

Δεν τόλμησε να ρωτήσει τίποτ' άλλο, ο Μαρινιάν... 'Εκανε μεταβολή και άπεμακρύνθη.

Εξάφνα, αισθάνθηκε να τόν τραβάη κάποιος άπ' τό μανίκι. Ήταν η Λουίζα, άχρη και κατατρομαγμένη, η όποία τόν ρώτησε:

—Κύριε, μήπως είσθε ο δόκτωρ Μαρινιάν;... Γνωρίσατε την μητέρα μας;

—Ναί... μετά τό έγκλημα...

—'Ωστε τη θεωρείτε έννοχον και σεις, κύριε. 'Εδιάβασα τις εφημερίδες και είδα ότι η κατάθεσίς σας ήταν πολύ έπιβαρυντική.

[Η συνέχεια στο προσεχές!]

Συμμενός στο γραφείο του ο Μαρινιάν συλλογίζεταν...

Δέν μπορεί νά γίνη τίποτε...

Ένα λεπτότατο διήγημα της Τερέζα Σένσι

Εξύπνησε από τὰ τραγούδια μερικῶν μεθυμένων, πού περνοῦσαν στο δρόμο· καί γιά μιὰ ἀκόμη φορά καταράστηκε αὐτό τὸ σπίτι, πού βρισκόταν ἐπάνω στο δρόμο καί πού τῆς ἔδινε τὴν ἐντύπωση πὼς εἶχε διαρκῶς κόσμο μέσα. Μισοκοιμισμένη φώναξε:

—Εδουάρδε! Κι' ἔπλωσε τὸ χέρι της κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα πρὸς τὸ μέρος του. Ἐπιάσε ὅμως μονάχα τὰ κράα σεντόνια.

Αὐτὴ ἡ ἐρημία τὴν ἔκανε νὰ ξυπνήσῃ ἄθελα καί νὰ νοιώσῃ μεγαλειότερη θλίψη ἀπὸ τὸ κακό, πού τῆς εἶχαν κάνει οἱ φωνές τοῦ δρόμου. Ἀνταρχώθηκε, ἄναψε τὸ φῶς καί κύτταξε τὴν ὥρα. Ἦτανε δύο. Τότε, γιά ἑκατοστή φορά ἔπειτα τὸ βράδυ, λογάρι-ασε πόσες φορές κι' ἀπὸ πόσον καιρὸ ἐκεῖνος γύριζε τόσο ἀργά τὴ νύχτα: Ἦξε ἡ ἑφτά, ἴσως δὲ καί περισσότερες στὸ διάστημα ἐνάμιση ἡμέρας. Καί ζητοῦσε νὰ θυμηθῇ τὴν αἰτίαν τῆς διαφοράς δικαιολογίας του ὅταν γύριζε σπίτι.

Στὶς δικαιολογίες αὐτὲς ἡ Ἄννα χαμογελοῦσε καί σιωποῦσε.

Τὴν προτελευταία φορά ἐκεῖνος τῆς εἶπε, βαριεστημένος:

—Μὰ γιατί δὲν κοιμάσαι. Κι' ἐγὼ περπατῶ τόσο σιγά, γιά νὰ μὴ σὲ ξυπνήσω.

—Οχι, ὄχι δὲν θῆλε ποτέ νὰ κοιμηθῇ κι' ὅταν κοιμότανε ἦταν πολλὸ χειρότερο ὅταν ξυπνοῦσε καί βρισκότανε τόσο μόνη. Ἦ ἀμφιβολία ἀγρυπνοῦσε πλὴν στὸ κρεβάτι της καί τώρα οὔτε ἤθελε νὰ τὴν διώξῃ πιά. «Θάναί με καμμιά γυναικα», συλλογιζότανε.

Κι' ὅταν ἐρχότανε σὲ μένα, πάντα ἔφευγε στὶς δύο σὰν τρελλός, γιατί θυμότανε πὼς τὸν περιμένε ἡ γυναίκα του ἀγρυπνῶν καί θὰ ἔπρεπε νὰ τῆς δικαιολογήθῃ...

Καί ξαναθυμότανε τίς νύχτες ἐκεῖνες! Τότε ὁ Εδουάρδος ἦταν ὁ ἐραστὴς της κι' αὐτὴ κρατοῦσε δυὸ δωμάτια στὸ τελευταῖο πάτωμα ἐνὸς ψηλοῦ σπιτιοῦ. Δυὸ δωμάτια γεμάτα ἥλιο. Κάθε φορά, πού ὁ Εδουάρδος ἔφτανε ἀναβαίνοντας δυὸ-δυὸ τίς ἀτέλειωτες σκάλες, ἔλεγε:

—Τί γαλήνη ἔδω πάνω. Νομίζε κανεὶς πὼς βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμο.

Καί τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε. Καί γιά κείνην ἐπίσης τίς ὥρες, πού μέναμε μόνοι ὁ κόσμος ἄλλαζε ὅψι, μὰ ὅταν ἔφευγε ὁ Εδουάρδος ἔκλεινε τὰ παράθυρα, γιά νὰ μὴ βλέπῃ κατάντικρυς τὸν οὐρανό:

—Μ' αὐτὸ δὲν εἶναι σπίτι. Εἶναι πύργος. Ζῶ μόνη μου κλεισμένη σ' ἕνα πύργο.

Καί τότε λαχταροῦσε νὰ βρισκότανε σ' ἕνα σπιτάκι, ἔστω καί σ' ἕνα βρώμικο δρομάκι, μὰ ἀπ' ὅπου νὰ τὴν ἔφτανε τὸ

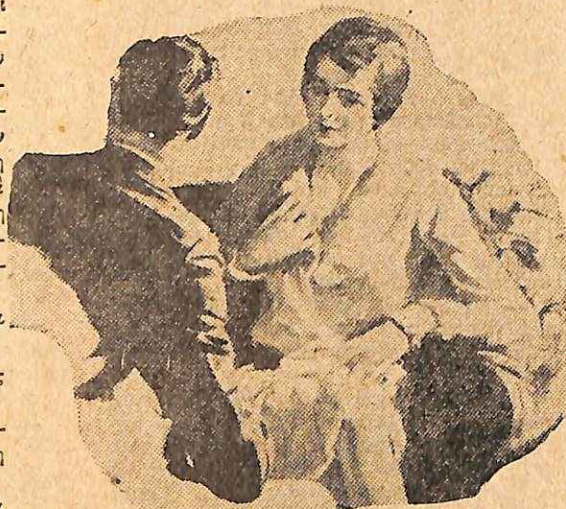
κλάμα ἐνὸς παιδιοῦ, οἱ φωνές ἀνθρώπων πού μάλλωναν, ὁ ἥχος τεντζερέδων καί ἡ μυρωδιὰ τῆς κουζίνας.

Τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ, μὰ ἐνοιῶθε τὸν αὐτὸς τῆς τόσο φτωχὸ τίς ἀτέλειωτες ἐκεῖνες ὥρες, πού ἔμενε μόνη.

—Δὲν καταλαβαίνεις ἐσὺ τί πάει νὰ πῇ νὰ κάθεται στὴ γωνιά ἐνὸς τραπέζιου καί νὰ τρώει μόνη...

—Τὸ καταλαβαίνω καί σὲ συλλογιζομαι... Νομίζεις πὼς δὲν λαχταρῶ νὰ βροῖσκουμαι μαζί σου. Πῶς δὲν ὑποφέρω κ' ἐγώ;

—Μὲ συγχωρεῖς. Μὲ συγχωρεῖς. Σὲ κά-

— Σὲ κάνω καὶ ἀνιάς, τὸ ξέρω...

νὼ νὰ ὑποφέρῃς. Δὲν ξέρω τί λέω! Μὰ ξέρεις πολλές φορές ζηλεύω τὴ γυναίκα σου. Εἶναι πάντα κοντά σου. Δὲν μπορείς νὰ νοιώσης τί σημαίνει αὐτὸ γιά μιὰ γυναίκα.

—Ἀς τῆνε τὴ φτωχεια, ἔχει κι' αὐτὴ τὰ βάσανά της.

Μὰ ἡ Ἄννα ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ζηλεύει. Καί τώρα θυμότανε πὼς μιὰ μέρα ἤρθε καί τὴ βοήθη. Θυμότανε τὰ μεγάλα μάτια της, πού τὴν κύτταζαν ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια θυμωμένα καί παρακλητικά. Κ' ἔπειτα τὸ κλάμα της, πού ἔξέσπασε. Πόσο τῆς στάθηκε τότε σκληρὴ. Τῆς φώναζε μέσ' στὰ μούτρα:

—Ἄν ἐγὼ ἤμουν ἡ σύζυγος, κυρία, δὲν θὰ τῷπαρνε τὸ πρᾶγμα τόσο βαθεῖα, δὲν θὰ πῆγαινα νὰ ζητήσω οὔτε νὰ προσβάλω κανένα. Ὅσο κι' ἂν ἔχετε προδοθῇ, μπορείτε ὅμως νάχετε πάντα ἡσυχία τὴν καρδιά.

Ἐκεῖνη ἄκουε. Ἐτὴν κύτταξε μὲ τὰ μάτια πεταμένα ἔξω καί τὰ χεῖλιά της ἔτρεμαν ἀπὸ τὸν πυρετό.

—Μιὰ ἐρωμένη δὲν τὴν ἔχει κανεὶς σ' ὅλην τὴν ζωὴ.

—Ναί, μὰ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ βαστάει τόσο καιρό. Νομίζετε πὼς δὲν ξέρω;

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; Τόσος καιρὸς δὲν εἶναι ὅλη ἡ ζωὴ. Καί μιὰ ἐρωμένη ἀ-

ποροῦν πολὺ λίγο καιρό. Κάθε φορά, πού φεύγει, ἐγὼ τρέμω στὴν ιδέα πὼς μπορεί νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ. Ἐνῶ στὸ σπίτι σας γυρίζει πάντα.

Ἡ ἄλλη χαμογέλασε. —Νομίζετε πὼς ἀρκεῖ αὐτό... Ἐσεῖς ἔχετε τὴν ἀγάπη του... Δὲν ξέρετε τί λέτε...

Καί τώρα ἦτανε τρεῖς. Ἡ ἄλλη εἶχε πεθάνει ἔδω καί τέσσερα χρόνια καί ἡ σύζυγος ἦταν τώρα αὐτὴ. Καί περιμένε, ὅπως περιμένε μιὰ φορά κ' ἕναν καιρὸ ἡ ἄλλη. Σηκώθηκε. Ἐνοιῶθε νὰ τὴν πλημυρίζῃ ἡ ἴδια ἀγωνία, πού τὴν ἔπιασε μιὰ φορά, ὅταν ἀργοῦσε νάσθῃ.

—Εἶμαι ἀνόητη, συλλογιζότανε. Τώρα εἶναι δικός μου κι' αὐτὸ εἶναι τὸ σπῆτι του. Κατ' ἀνάγκην θὰ γυρίσῃ.

Κατ' ἀνάγκην! Ἐνοιῶσε τὴν ἀναπνοὴ νὰ τὴν πνίγῃ. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι καί πῆγε κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο καθρέφτη. Κύτταξε τὸ πρόσωπό της, πού ἦταν σθεμνὸ ἀνάμεσα στὰ ἀνάκατα μαλλιά της τῆς καί σκέφθηκε πὼς αὐτὸ τὸ πρόσωπο δὲν μποροῦσε πιά νὰ ξυπνήσῃ τὸν πόθο.

—Εἶμαι ἀνόητη, ξαναεῖπε κι' ἄρχισε νὰ χτενίζεται καί νὰ φτιάχνεται. Καί δὲν ἔκρυψε τὸ κλειδί, πού ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα.

—Δὲν κοιμήθηκες ἀκόμη; τὴν ρώτησε. Τί συμβαίνει;

Ἡ Ἄννα πετάχτηκε τρομαγμένη.

—Τίποτε δὲν συμβαίνει, μουρούρισε. Πλάγιασα... ἔπειτα ξύπνησα κ' εἶδα πὼς ἦταν τρεῖς ἡ ὥρα.

Ἐκεῖνος τῆς χάιδεψε τὸ κεφάλι. —Δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῇς τόσο.

—Δὲν ἀνησυχῶ... Ἐξέρω πὼς δὲν μπορεί νὰ σοῦ συμβῇ τίποτε, τίποτε δυσάρεστο, εἶπε καί χαμογέλασε πικρά.

—Ἀσφαλῶς; Ἐ, λοιπόν, μάλιστα δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού γυρίζω ἀργά στὸ σπίτι.

—Σὲ κάνω νὰ ἀνιάς, τὸ ξέρω, εἶπε καί τρώμαξε μόνη μὲ τὴν φράσι της.

—Ἄννα, δὲν εἶναι λόγος ἀνιάς. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς δὲν εἶναι καί τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα ἂν καμμιά φορά γυρίζω ἀργά στὸ σπίτι.

—Εγὼ ξέρω τί θὰ πῇ νὰ γυρίξῃς στίς τρεῖς. Καταλαβαίνεις; Ἐγὼ θυμάμαι.

—Τί θυμάσαι καί τί ξέρεις;

—Καί σ' ἐκεῖνη τὴ δυστυχισμένη, πού πέθανε τὰ ἴδια ἔλεγες ὅταν γύριζες ἀπὸ τὸ σπῆτι μου.

Πετάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα καί πῆγε κοντὰ της.

—Ἀρετὰ! Κι' ἄφησε τοὺς νεκροὺς ἐκεῖ πού βρισκόνταν. Δὲν ἦσαν εὐχαριστημένη πόιν. Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη καί τώρα. Τί θέλεις νὰ γίνῃ;

—Τίποτε... Ἐχεις δίκιο... Δὲν μπορεί νὰ γίνῃ τίποτε.

ΤΕΡΕΖΑ ΣΕΝΣΙ

Ένας τόπος πού ἀγνοεῖ τὴν ὑγιεινὴ

Γιατί οἱ ἀρρώστειες δερίζουν τοὺς Κινέζους

Στὴν Κίνα, καί ἰδίως στὶ ντίες ἐπαρχίες, ἡ χολέρα, ἡ εὐλογία κι' ὅλες τὲς τρομερές ἐπιδημίες πού ἐπισκέπτονται περαστικά στὴν Εὐρώπη, κάνουν θραῦση. Ἡ φυματίωση καί ὁ τύφος, κυρίως στέλνουν καθημερινῶς στὸν ἄλλο κόσμο δεκάδες χιλιάδων θυμάτων.

Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ συμβαίῃ διαφορετικά, ἀφοῦ ἡ καθαριότης, στὴν Κίνα, θεωρεῖται ὡς ἐγκλημα καθοσιώσεως!

Ὅλοι στὴν Κίνα, φτωχοὶ, πλούσιοι, μανδάρινοι κι' ἐπαίτες, φοβόμαστε τὸ νερό σὰν τὸ διάβολο! Κανένας τοὺς δὲν λούζεται ποτέ... οὔτε καί τὸ καλοκαίρι, μὲ τίς μεγαλειότερες ζέστες.

Οἱ μόνοι πού ἀποτελοῦν κάποια ἐξαίρεσι στὸν γενικὸν αὐτὸν κανόνα, εἶναι οἱ κολλῶντες, οἱ χαμῆλινες δηλαδή πού χρησιμοποιοῦνται καί γιά ταχυδρόμους.

Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ἀναγκαστικῶς χρησιμοποιοῦν τὸ νερό. Οἱ δρόμοι τοῦ ἀχανοῦς αὐτοῦ κράτους εἶναι ἀπαίσιοι. Οἱ δυστυχισμένοι, λοιπόν «κουλῶν» ξέρουν ἐκ πείρας ὅτι τὰ ἀχυρένια σανδάλια τοὺς τὰ «τσάο-χάι», δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ προστατεύσουν τὰ πόδια τοὺς ἀπὸ τίς πληγές τοῦ δρόμου. Κι' ἔτσι, κάθε βράδυ, ἀναγκάζονται νὰ ραντίζουν τὰ πόδια τοὺς μὲ νερό, γιά νὰ μὴ εἶναι περησμένα τὴν ἄλλη μέρα, καί νὰ μπορέσουν νὰ συνεχίσουν τοὺς ἐπιπονοὺς δρόμους τῶν.

Οἱ Κινέζοι, κατ' ἀρχήν, δὲν μεταχειρίζονται μάλλινα ὑφάσματα. Γιά νὰ προστατεύουν, λοιπόν, τὸ κορμί τοὺς ἐναντίον τοῦ κρύου, ἀναγκάζονται νὰ φοροῦν τὴν μὴ πάνω ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἕνα σωρὸ βαμβακερές ἢ μεταξωτές πουκαμῖσες. Ὅσο δυναμώνει τὸ κρύο, τόσο περισσότερες πουκαμῖσες φοροῦν. Κι' ὅταν, τὴν ἀνοίξῃ, ἀρχίσει ὁ καιρὸς σιγά-σιγά νὰ ζεσταίνεται, βγάζουν κι' αὐτοὶ, μιὰ-μιὰ, τίς πουκαμῖσες τοὺς.

Μέσα ἀπὸ τίς ἀλλεπάλληλες αὐτὲς πουκαμῖσες φοροῦν ἕνα καί μόνον ἐσώρουχο, τὸ ὅποῖον, εἴτε εἶνε πλούσιοι, εἴτε φτωχοὶ, καὶ ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ χειμῶνα, δὲν ἀλλάζουν οὔτε μιὰ φορά, ἀπὸ φόβο μὴν κρυώσουν!

Ἄν καί τρέμουν, ἐν τούτοις, τόσο πολὺ τὸ κρύο, δὲν ἔχουν ιδέα ἀπὸ θέρμανσι! Σὲ κανένα Κινέζικο σπίτι δὲν ὑπάρχει τῆξι. Μπορεῖτε νὰ γυρίσετε σὲ μιὰ ὀλόκληρη πόλι, χωρὶς νὰ διακρίνετε οὔτε μιὰ καμινάδα! Τὸ μόνον θερμαντικὸ μέσο πού μεταχειρίζονται, εἶναι τὸ «χὸ-πέν», ἕνα εἶδος μαγκαλιῶν, καθὼς καί τὸ περιεργότατο «χὸ-λογκ-τῆ», ἕνα εἶδος μικροσκοπικοῦ τενεκεδένιου μανσόν, τὸ ὅποῖον ἀφοῦ γεμίσουν μὲ ζεστὸ νερό, κρεμοῦν στὸ στῆθος τοὺς, κάτω ἀπ' τὰ ρούχα, ἢ στὴν πλάτη τοὺς.

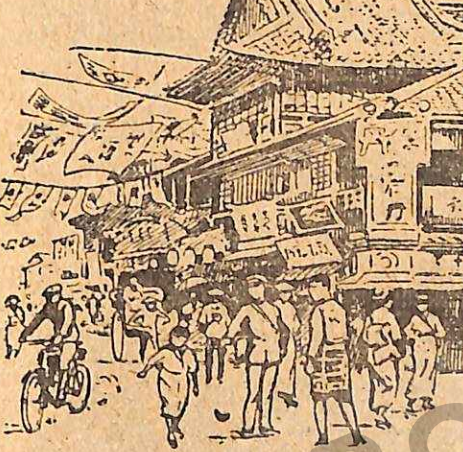
—□□—

Ἀς ἐρθοῦμε τώρα στὴν δίαιτα πού ἀκολουθοῦν οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ τοῦ Χάν. Οἱ Κινέζοι λατρεύουν κάθε τί πού εἶναι πι-κ-α-ν-τ-ι-κ-ο: τὸ πιπέρι κυρίως. Τὸ ἀγαπημένο τοὺς φαγητὸ εἶναι τὸ «τσι-α-γκ-ι-έ-ο-υ»—μιὰ σάλτσα τῆς ὁποίας τὸ κυριώτερο συστατικὸ εἶναι τὸ πιπέρι. Ἡ σάλτσα αὕτη καίει τόσο τὴ γλῶσσα, ὥστε κανένας Εὐρωπαῖος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴ φάῃ. Οἱ Κινέζοι, ὥστόσο, τὴν θεωροῦν ὡς τὸ ἐθνικὸ φαγητὸ τοὺς, ραντίζουν δὲ μ' αὐτὴν κάθε τί πού τρώνε, ἐκτός ἀπὸ τὸ ρύζι τοὺς.

Μιὰ ἄλλη ἀνθυγιεινὴ συνήθεια πού ἔχουν οἱ Κινέζοι, εἶναι νὰ μὴ βράζουν ποτέ τὰ λαχανικά τοὺς. Τὰ τρώνε ὡμά, πιά.

Οἱ Κινέζοι λατρεύουν κάθε τί πού εἶναι πι-κ-α-ν-τ-ι-κ-ο: τὸ πιπέρι κυρίως. Τὸ ἀγαπημένο τοὺς φαγητὸ εἶναι τὸ «τσι-α-γκ-ι-έ-ο-υ»—μιὰ σάλτσα τῆς ὁποίας τὸ κυριώτερο συστατικὸ εἶναι τὸ πιπέρι. Ἡ σάλτσα αὕτη καίει τόσο τὴ γλῶσσα, ὥστε κανένας Εὐρωπαῖος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴ φάῃ. Οἱ Κινέζοι, ὥστόσο, τὴν θεωροῦν ὡς τὸ ἐθνικὸ φαγητὸ τοὺς, ραντίζουν δὲ μ' αὐτὴν κάθε τί πού τρώνε, ἐκτός ἀπὸ τὸ ρύζι τοὺς.

Μιὰ ἄλλη ἀνθυγιεινὴ συνήθεια πού ἔχουν οἱ Κινέζοι, εἶναι νὰ μὴ βράζουν ποτέ τὰ λαχανικά τοὺς. Τὰ τρώνε ὡμά, πιά.

Ένας κεντρικὸς δρόμος τοῦ Χογκ-νγκ.

στεύοντας πὼς εἶναι πιά... ἐλαφρὰ γιά τὸ στομάχι!

Ἀλλὰ καί τὰ φρούτα τοὺς οἱ Κινέζοι τὰ τρώνε ὅχι μόνον ὡμά, ἀλλὰ καί ἀγούρα. Δὲν ἔχουν τὴν ὁπομένη νὰ σ' ἀφήσουν νὰ ὠριμάσουν. Ἐκτός ὅμως ἀπ' αὐτὸ, τρελλαινόνται γιά τὴν ἐνύλη τῶν ἐγγίνων ἀκόμη φρούτων, καί τοὺς ἀρέσει πολὺ νὰ τὰ τραγανίζουν...

Ὅταν δὲ λάβετε ὑπ' ὄψιν αὐτὸ ὡς μοναδικὸ λίπασμα μεταχειρίζονται... τὸ ἀνθρώπινο, θὰ καταλάβετε γιά ποῦ λόγῳ ἡ ἐπιδημία ἔχουν καταντῆσι ἐνδημικὴ στὴ χώρα τοὺς.

Γιά τὸν ἴδιο λόγῳ, ἄλλωστε, καί τὸ πόσιμο νερὸ τῶν Κινέζων εἶναι γεμάτο μικρόβια. Παρ' ὅλες τίς συμβουλές τῶν Ἱερωπαίων, ἐν τούτοις, οἱ Κινέζοι δὲν ἐννοοῦν νὰ λάβουν κανένα μέτρο.

Ὅσο κι' ἂν ἡ πικρὴ πείρα τοὺς ἐδίδεξε ὅτι στὰ μικρόβια τοῦ νεροῦ τοὺς ὀφείλονται ἡ ἐπιδημίες πού τοὺς βασανίζουν, μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐννοοῦν νὰ βράζουν τὸ νερό, πρὶν τὸ πίνουν, ὅπως ἐπανειλημμένως ἡ Κυβέρνησις ἐπεχείρησε νὰ τοὺς ἐπιδείξῃ. Δῶστε τοὺς ἀπειναντίας ἀγγοῦρια βουτηγμένα στὸ πῖο-βρώμικο νερό, καί θὰ τὰ καταβροχθίσουν ἀμέσως μὲ λαίμαργια.

Οἱ Κινέζοι τρέφουν ἀπέχθεια πρὸς τὸ

γάλα. Κι' ὅταν εἶναι ἀρρωστοὶ ἀκόμα, μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐννοοῦν νὰ τὸ βάλουν στὸ στόμα τοὺς. Τὸ γάλα τὸ θεωροῦν ὡς ἕνα ποτὸ «βάρβαρο». Μόνον οἱ πολὺ γέροι, ὅταν πιά νοιώθουν τὸν αὐτὸ τοὺς πεινῶν ἐξαντλημένο, ἀποφασίζουν νὰ πάρουν καινούργιες δυνάμεις πίνοντας γάλα. Ἀλλὰ καί πάλι, δὲν ἀρμέγουν οὔτε γελάδες, οὔτε κατσίκες... Μόνο τὸ... ἀνθρώπινο γάλα μποροῦν καί πίνουν. Κι' ἔτσι, ξαναγίνονται μωρά... Ὑπάρχουν πολλές γυναῖκες πού κάνουν χρέη παραμάνες τόσο σὲ γέροντες, ὅπως καί σὲ μωρά. Καί ἡ πρωτότυπος αὐτὴ παραμάνες εἶναι τὸ μόνον εἶδος ἀγαλατάδων πού ὑπάρχει στὴν Κίνα!

—□□—

Οἱ μεγαλιότεροι «φορεῖς» τῶν ἀσθενειῶν στὴν Κίνα εἶναι οἱ ἐνοικιασταὶ ταμπουκιῶν καί οἱ κουρέας. Ἀξίζει, λοιπόν, νὰ τοὺς σκιαγραφήσουμε κι' αὐτοὺς μὲ λίγες γραμμές:

Οἱ «ἐνοικιαστές ταμπουκιῶν» — ἐπάγγελμα καθαρὰ Κινέζικο — στήνουν, συνήθως, τὸ ἡμέρι τοὺς στὶς γωνίες τῶν μεγάλων δρόμων. Μπροστὰ τοὺς ἔχουν ἀρραδιασμένα τὰ «σύνεργα» τοὺς: τὴν προμήθεια τοῦ καπνοῦ τοὺς καί μερικὲς πίπες. Ὅταν περνάει κανένας «κ-ο-υ-λ-ι», σταματᾷ λίγο γιά νὰ ξεποστᾷ, ἀκούμπᾷ χάμω τὸ φορτίο πού κουβαλᾷ στοὺς ὤμους του, παίρνει τὴν πίπα πού τοῦ πρὶςφέρει ὁ «ἐνοικιαστής», τραβᾷ μερικὲς ρουφηξιές καπνοῦ, πληρώνει ἕνα «σάπεν» (μιὰ δεκάρα) καί φεύγει.

Τὸ ἴδιο αὐτὸ ταμπουκιὸν περνάει, ἔτσι ἀπὸ ἑκατοντάδες στομάτῳ. Καί, φυσικά, οὔτε ὁ «ἐνοικιαστής», οὔτε καί οἱ πελάτες φροντίζουν διόλου νὰ τὸ καθαρίσουν. Ἐ, φαντάζεστε τώρα πόσα μικρόβια περνᾶνε ἔτσι ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

Πιὸ ἐπικίνδυνος ὅμως εἶναι ὁ κουρέας, ὁ «κ-ι-ε-ο-υ-π-ι-α-γ-κ». Γιατί ὁ Κινέζος κουρέας δὲν ἀσφαλεῖται μόνον μὲ τὸ κούρεμα ἢ μάλλον μὲ τὸ ξύρισμα τῶν κεφαλιῶν τῶν πελατῶν του, ἀλλὰ εἶναι καί ὁ «ἐπίστημος» νὰ ποῦμε, «ὕγιεινολόγος» τοὺς, ἂν εἶναι δυνατόν ἡ λέξι αὕτη νὰ ἐκφράσῃ τὸ πρωτότυπο ἐπάγγελμα τοῦ Κινέζου φίνικα. Ὁ αὐτὸς, βέβαια, τώρα ποῖα εἶναι τὰ καθήκοντά του. Καθαρίζει ἐν πρώτοις τ' αὐτιά τῶν πελατῶν του, μὲ διάφορα εἰδικὰ ξυλαράκια, πού τὸ καθένα ἔχει καί διαφορετικὸ σχῆμα. Μὲ τὰ ἴδια ξυλαράκια τοὺς καθαρίζει καί... τὰ μάτια, καθὼς καί τὰ βλέφαρα. Ἐννοεῖται πὼς μὲ τὰ ξυλαράκια αὐτά, χωρὶς νὰ τὰ καθαρίσῃ καθόλου, ὁ περιφημὸς αὐτὸς ὕγιεινολόγος καθαρίζει τ' αὐτιά καί τὰ μάτια ὅλων τῶν πελατῶν του! Κι' ἔτσι ὅλα τὰ μικρόβια μετακομίζονται ἀπὸ πελάτη σὲ πελάτη.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Του Μιρζέ

Μασέμ

Αριστοτεχνική μετάφρασις

του Έμ. Ροΐδη

130Ν

Εγερσεις επροχώρησαν εν θήμα και έπειτα εν άλλο, έπλησι-
χε τον καφεπώλην, τον ω-
σηγησε εις μίαν γωνίαν και του ώ-
μίλησε κρυφά. Οδτος τον ήκουσε με-
τά προσοχής και έπειτα εξέηλε λέ-
γων :

— Όπως θέλετε, κύριε Βαρβαμού-
χη. Συνεννοηθήτε μαζί των.

Ο κ. Βαρβαμούχης επέστρεψε τό-
τε εις την τράπεζάν του να λάβη
τον πύλον του, έθεσεν αυτόν επί της
κεφαλής του, επροχώρησε προς τους
Βοημούς, έχαιρέτησεν άποκαλυπτό-
μενος τας κυρίας και τους κυρίους
και ώμίλησεν ως εξής :

— Σας παρακαλώ να με συγχωρή-
σετε δια τὸ πολὺ θάρρος μου. Έπι-
θυμῶ πρὸ πολλοῦ νὰ σὰς γνωρίσω,
ἀλλὰ δὲν ἔπαρουσιάζετο μέχρι τοῦ-
δε οὐδεμία κατάλληλος εὐκαιρία
πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ διακασοῦ
μου πόθου. Μοῦ δίδετε τὴν ἀδειαν νὰ
ώφεληθῶ τῆς σημερινῆς;

— Βεβαίωτατα, κύριε, ἔσπευσε ν' ἀ-
παντήσῃ ὁ Κολίνος, ὁσφραίνόμενος
τὸν ἐπιλογὸν τῶν ἀνωτέρω προλό-
γου.

Ο Ροδόλφος καὶ ὁ Μαρκέλος ἐ-
χαίρετσαν σιωπηλῶς, ἀλλ' ἡ ὑπερ-
βολικὴ φιλοτιμία τοῦ Σωνάρ ὀλίγον
ἔλειψε νὰ ματαιώσῃ τὴν εὐχάριστον
λύσιν.

— Συγχωρήσατέ με, εἶπε, νὰ σὰς
παρατηρήσω ὅτι δὲν ἔχετε τὴν τιμὴν
νὰ μὰς γνωρίζετε καὶ ὡς ἐκ τούτου
δὲν εἶνε εὐπρεπὲς νὰ... Ἐχετε νὰ μοῦ
δώσετε ὀλίγον καπνόν; Ἡ ἀπόφα-
σίς μου εἶνε νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ὅ,τι
ἀποφασίσουν οἱ φίλοι μου.

— Κύριοι, ἐξηκολούθησεν ὁ Βαρβα-
μούχης, εἰμαι κι' ἐγὼ ὅπως σείς λά-
τρης θερμὸς τῶν καλῶν τεχνῶν. Καθ' ὅσον ἡδυνήθην νὰ κρίνω ἐκ
τῆς προσεκτικῆς ἀκροάσεως τῶν
συνδιαλέξεών σας, αἱ γνώμαι ὡμῶν
περὶ τέχνης εἶνε ἀκριβῶς σύμφωνοι
μὲ τὰς ἰδικὰς μου καὶ θὰ ἐθεώρουν
μεγάλην μου εὐτυχίαν ν' ἀξιωθῶ τῆς
φιλίας σας καὶ νὰ σὰς συναντῶ ἐ-
δῶ καθ' ἔσπεραν... Οἱ διευθυντῆς
τοῦ καταστήματος τούτου εἶνε ὀλί-
γον ἀνάγκωτος, ἀλλὰ τοῦ εἶπα τὰ
δέοντα καὶ εἰσθε ἤδη ἐλεύθεροι ν' ἀ-
ποσυρθῆτε ἀνενοχλήτως...

Ο Σωνάρ ἐκοκκίνησεν ἐξ ἀγανα-
κτήσεως.

— Αὐτὸς ὁ κύριος, εἶπεν εἰς τοὺς
φίλους του, ζητεῖ νὰ ἐκμεταλλευθῇ
τὴν θέσιν μας. Ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἐ-
πλήρωσε τὸ δειπνὸν μας, ἀλλὰ θὰ
τοῦ παίξω τὰ εἰκοσιπέντε φράγκα
εἰς τὸ μπιλιάρδο καὶ θὰ τοῦ χαρί-
σω καὶ δέκα πόντους.

Ο Βαρβαμούχης ἐδέχθη τὴν πρό-
τασιν καὶ ἀφῆκε τὸν Σωνάρ νὰ κερ-

δίση, ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος διὰ τῆς τοι-
αύτης διαγωγῆς του, ἔσωσε τὴν ὑπό-
ληψιν τῶν Βοημῶν, οἵτινες ἀπῆλθον
συμφωνήσαντες νὰ συναντηθῶσι με-
τὰ τοῦ νέου φίλου των τὴν ἐπιού-
σαν.

— Χάρis εἰς ἐμέ, ἔλεγε κατὰ τὴν
ἐπιστροφὴν ὁ Σωνάρ, δὲν χρεωστοῦ-
μεν πλέον τίποτε εἰς τὸν κύριον τοῦ-
τον, διετηρήσαμε ἀκεραίαν τὴν ἀξι-
οπρέπειάν μας.

— Καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσωμεν
καὶ ἄλλο δειπνόν, ἐπρόσθεσεν ὁ Κο-
λίνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Μιά ὑποδοχὴ εἰς τὴν Βοημίαν

Κατ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν τῆς πλη-
ρωμῆς τοῦ δειπνοῦ τῶν Βοημῶν ἐκ
τοῦ ἰοιαιτέρου αὐτοῦ ταμείου κα-
τάρθωσαν ὁ Καρόλιος Βαρβαμούχης
νὰ συναναχωρήσῃ μετὰ τὸν Κολίνον.
Ἐξ ἀρχῆς τῆς φοιτήσεώς του εἰς τὸ
καφενεῖον τοῦ Μώμου, ἡδυνήθη ἡ
διακίεραν συμπάθειαν πρὸς τὸν νέον
τούτον Σωκράτην, τοῦ ὁποῦ ὠνεύ-
ρετο νὰ γίνῃ Πλάτων, καὶ εἰς αὐ-
τὸν ἀνέθεσε τὰς ἐλπίδας του νὰ τὸν
μυήσει εἰς τὰ μυστήρια τῆς θεημι-
κῆς ἀδελφότητος. Πρὸς ἐξομάλυνσιν
τῶν προσκομμάτων ἐθεώρησε σκόπι-
μον νὰ τοῦ προτείνῃ νὰ εἰσέλθωσι
νὰ πῶσιν ὅ,τι δῆποτε εἰς καφενεῖον
τὸ ὁποῖον εὐρέθη ἀκόμη ἀνοικτόν.
Ἄλλ' ὁ Κολίνος ὅχι μόνον ἀπεποιή-
θη νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλὰ καὶ ἐτάχυνε τὸ
ἔθιμα διερχόμενος πρὸ τοῦ καφε-
νεῖου.

— Διατὶ δὲν θέλετε νὰ εἰσέλθετε ;
ἠρώτησεν ὁ Βαρβαμούχης μετὰ φι-
λόφρονος ἐπιμονῆς.

— Ἐγὼ τοὺς λόγους μου, ἀπήντησεν
ὁ Κολίνος. Ἡ διευθύντρια τοῦ κατα-
στήματος τούτου ἀσχολεῖται εἰς τὰς
ἀκριβεῖς ἐπιστήμας καὶ πιθανὸν εἶνε
ὅτι θὰ ἤθελε νὰ συζητήσῃ μαζί μου
περὶ ἀριθμητικῆς. Πρὸς ἀποφυγὴν
τῆς συζητήσεως ταύτης δὲν διαβαί-
νω ποτὲ ἀπ' ἐδῶ, οὔτε τὴν ἡμέραν,
οὔτε τὰς σεληνοφωτιστάς νύκτας.

— Καὶ δὲν γνωρίζετε ἐδῶ πλῆσιον
κανέν ἄλλο κατάστημα ὅπου νὰ ἡμπο-
ρεῖτε νὰ εἰσέλθετε ἀνεῦ προσκρού-
σεως εἰς μαθηματικὰς δυσχερεῖας;
ἠρώτησεν ὁ Καρόλιος, θεωρήσας
πρέπον νὰ ἐπιδείξῃ πολὺ πνεῦμα.

— Νομίζω ὅτι εἰς τὸ ἀντικρινὸν ἐ-
κεῖνο κατάστημα, εἶπε μετὰ ὄραχεί-
αν σκέψιν ὁ Κολίνος δεικνύων κρα-
σοπώλειον, δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ μα-
θηματικὰς ἐνοχλήσεις.

Ἡ ἐκλογὴ ὡς δὲν ἤρρεσεν, ὡς
φαίνεται, εἰς τὸν κ. Βαρβαμούχην,
ὅστις ἀπεκρίθη μορφάων :

— Νομίζετε τὸ μέρος τοῦτο εὐπρε-
πές ;

Ο Κολίνος, ὅστις ὑπέθετε τὸν σύν-
τροφόν του ὡς ἐκ τῆς ἐπιφυλακτικῆς
αὐτοῦ συμπεριφορᾶς, τῶν μειλιχίων
λόγων του καὶ τῆς χρυσῆς ἀλύσου
τοῦ ὠρολογίου του, γραμματέα πρε-
σβείας, ἐνόμιζεν ὅτι ἐφοβεῖτο νὰ τὸν
ἰδῶσιν εἰσερχόμενον εἰς καπηλεῖον.

— Δὲν ὑπάρχει, εἶπε, κίνδυνος νὰ μὰς
ἴδῃ κανεὶς. Αὐτὴν τὴν ὥραν ὅλον τὸ
διπλωματικὸν σῶμα κοιμάται.

Ο Βαρβαμούχης συγκάτευσε ἐπὶ
τέλους νὰ εἰσέλθῃ λυπούμενος ὅ-
τι δὲν εἶχε πρόχειρον προσωπίδα διὰ
νὰ κρύψῃ τὴν ὄψιν του. Πρὸς περισ-
σοτέραν ἀσφάλειαν ἐζήτησεν ἰδιαί-
τερον δωμάτιον καὶ ἐφρόντισε νὰ σκε-
πῇ διὰ τοῦ μανδύου του τὸν
φρυγίτην τῆς θύρας. Μετὰ τὰς προ-
φυλάξεις ταύτας ἐφάνη ἡσυχώτερος
καὶ παρήγγειλε πόντοι. Ἡ κατάπι-
σις τοῦ φλεγόντος ποτοῦ τὸν κατέ-
στησε μεταδοτικώτερον καὶ ἀφοῦ ἐ-
ξέθεσε τὰ κατ' αὐτὸν προέβη εἰς τὴν
διατύπωσιν τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ γίνῃ
τακτικὸν μέλος τοῦ συλλόγου τῶν
Βοημῶν, παρὰκαλέσας τὸν Κολίνον
νὰ συντρέξῃ αὐτὸν πρὸς ἐπιτυχίαν
τοῦ φιλοδόξου πόθου του.

— Δύναμαι νὰ σὰς ὁπασχεθῶ τὴν
ψῆφον μου, ἀπεκρίθη ὁ Κολίνος ὅχι
ὡμως καὶ τὴν τῶν συναδέλφων μου.
— Ἀλλὰ τίνα δύναται νὰ ἔχωσι
λόγον νὰ μὲ ἀπορρίψωσιν; ἠρώτησε
δειλῶς ὁ Βαρβαμούχης.

Ο Κολίνος ἀποθέσας ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης τὸ ποτήριον, τὸ ὁποῖον ἡτοι-
μάζετο νὰ ροφήσῃ, προέβη μετὰ σο-
βαροῦ ἤθους εἰς τὴν ἐξῆς ἀνάκρισιν
τοῦ ὑποψηφίου.

— Καλλιεργεῖτε πιστεύω τὰς κα-
λὰς τέχνας; ἠρώτησεν αὐτόν.
— Χαράσσω εὐσυνειδήτως τὴν αὐ-
λακά μου εἰς τὰς κλιτύας τοῦ Παρ-
νασσοῦ, ἀπῆντησεν παρῆχων δείγμα
τοῦ ὕφους του.

Ο Κολίνος ἐπιδοκιμάσας τὴν φρά-
σιν διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς :
— Γνωρίζετε, ἠρώτησε μουσικῆν.
— Ἐπαίζω ἄλλοτε κοντραμπάσον.

— Τὸ κοντραμπάσον εἶνε ὄργανον
φιλοσοφικόν, ὁ ἦχος αὐτοῦ ἔχει με-
γάλην βαθύτητα. Ἀφοῦ λοιπὸν γνω-
ρίζετε μουσικῆν, ἐννοεῖτε καλλίστα
ὅτι ἀδύνατον εἶνε νὰ προστεθῇ εἰς
τετραψίδαν καὶ πέμπτος μουσικὸς
χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶνε τετραψίδα.

— Γίνεται ὡμως πενταψίδα, παρε-
τήρησεν ὁ Βαρβαμούχης.

— Τοῦτο εἶν' ὡς νὰ ἐλέγατε ὅτι
δύναται νὰ προστεθῇ εἰς τὴν Τριά-
δα καὶ τέταρτον πρόσωπον καὶ νὰ
γίνῃ τὸ θεῖον τρίγωνον, τετράγωνον,
χωρὶς νὰ διασεισθῇ ἡ θάσις τοῦ
χριστιανικοῦ δόγματός.

— Ἀλλὰ συγχωρήσατέ με νὰ σὰς
παρατηρήσω, εἶπεν ὁ ὑποψήφιος πε-
ριπλεκόμενος εἰς τὸ δίκτυον τῆς Κο-

λινεῖου διαλεκτικῆς...

— Γνωρίζετε αὐτονομίαν ; εἶπε
διακόπτων αὐτὸν ὁ Κολίνος.

— Γὰ στοιχεῖα αὐτῆς. Ἐγὼ ἀπολυ-
τήριον τοῦ γυμνασίου.

— Τότε ἐνδεχεται νὰ ἰκούσατε ὅτι
ὑπάρχουν τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρί-
ζοντος καλούμενα Ἀρκτος, Μεσημ-
βρία, Ἀνατολὴ καὶ Δύσις. Ἄν εἰς
τα τέσσαρα ταῦτα ἐπροσθέτομεν καὶ
πέμπτον, τοῦτο θὰ ἦρκει πρὸς δια-
τάξεσιν τῆς ἁρμονίας τοῦ σύμπαν-
τος καὶ θὰ ἐπῆρχετο κατακλυσμός.
Μὲ ἐννοεῖτε;

— Περιμένω τὸ συμπέρασμα.

— Ἰα, κάμνετε. Τὸ συμπέρασμα
εἶνε τὸ ἀπαραίτητον τέλος τοῦ λό-
γου, ὡς ὁ θάνατος τοῦ θίου καὶ ὁ
γάμος τοῦ ἔρωτος. Τὸ δὲ συμπέρα-
σμα εἶνε, φίλε κύριε, ὅτι ἐγὼ καὶ οἱ
φίλοι μου ἐσυνειθίσκαμεν νὰ ζῶμεν
μαζί καὶ φοβούμεθα μὴ διαταραχθῇ
διὰ τῆς προσθήκης ξένου προσώπου
ἡ τελεία ἁρμονία τῶν ἡδῶν, ἰδῶν,
τῶν ὀρέξεων, καὶ τῶν χαρακτήρων
μας. Πιστεύομεν ὅτι εἰμῶτα προσω-
σμένοι νὰ γίνωμεν τὰ τέσσαρα ση-
μεῖα τοῦ πνευματικοῦ ὁρίζοντος τοῦ
αἰώνος μας, καὶ ἡ προσθήκη πέμπτου
μὰς φαίνεται κάπως περιττή.

— Καὶ ὡμως οἱ τέσσαρες δύναται
πολὺ καλὰ νὰ γίνωσι πέντε.

— Μάλιστα, ἀλλὰ τότε δὲν θὰ εἶ-
νε πλέον τέσσαρες.

— Ο λόγος οὗτος μοῦ φαίνεται ὁ-
πωσοῦν ἀσήμαντος.

— Μάθετε, κύριε, ὅτι δὲν ὑπάρχουν
εἰς τὸν κόσμον ἀσημάντα πράγματα.

Τὰ μικρὰ ρυάκια σχηματίζουν τοὺς
μεγάλους ποταμούς, αἱ μικραὶ συλ-
λαβαὶ τοὺς ἐξαμέτρους στίχους καὶ
οἱ κόκκοι ἄμμου τὰ θουνά. Τοῦτο λέ-
γει καὶ ἡ Σοφία τῶν Ἑθνῶν. Ἄν θέ-
λετε νὰ προμηθευθῆτε τὸ πολῦτιμον
τοῦτο σύγγραμμά, εἶδα χθὲς ἐν ἀν-
τίτυπον καλὰ διατηρημένον εἰς τὸ
τρίτον παλαιοπωλεῖον τῆς Γεφύ-
ρας.

— Φοβεῖσθε λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ στέρ-
ξωσιν οἱ φίλοι σας νὰ με παραδεχθῶ-
σιν εἰς τὴν χορείαν των;

— Τὸ σκιάζομαι... ὡς ἄλογον, ἀ-
πήντησεν ὁ Κολίνος, ὁ ἀγαπῶν ἐν ἐλ-
λείψει ἄλλων καὶ τὰ ἀνούσια λογο-
παίγνια.

— Τί εἶπετε, κύριε; ἠρώτησεν ὁ Βαρ-
βαμούχης μὴ ἐννοῶν.

— Τίποτε... ἦτο ἄπλοον κόσμημα τοῦ
λόγου, ἀπῆντησεν ὁ Κολίνος, προσθέ-
σας ἔπειτα με σοβαρώτερον τόνον:
Δὲν μοῦ λέγετε, φίλε κύριε, ποῖα εἶ-
νε εἰς τὸν ἀέραντον ἀγρὸν τῆς γνώ-
σεως ἡ αὐλαξ, τὴν ὁποίαν καλλιερ-
γεῖτε κατὰ προτίμησιν;

— Προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ τοὺς με-
γάλους φιλοσόφους καὶ τοὺς κλασι-
κοὺς συγγραφείς. Τὴν πρὸς τούτους
λατρεῖαν ἡσθάνθη παιδιόθεν ἀνα-
γινώσκων τὰς «Τύχας τοῦ Τηλεμά-
χου».

— Τὴ λ έ μ α χ ο ι, ἀπήντησεν ὁ
Κολίνος, εὐρίσκονται εἰς πάσαν ὥ-
ραν πολλοὶ καὶ εὐθῆνοι εἰς ὅλα τὰ
κιταποπάζαξα τῶν Παρισίων. Ἐσχά-
τως ἡγόρασα ἓνα εἰκοσιπέντε λεπτά.

— Ἄν θέλετε σὰς τὸν παραχωρῶ εἰς
τὴν αὐτὴν τιμὴν. Καὶ ἐγὼ συμφωνῶ
μαζί σας ὅτι ὁ «Τηλεμάχος» εἶνε θι-
εῖον ἡθικὸν καὶ καλογραμμένον διὰ
τὴν ἐποχὴν του.

— Σὰς λέγω καὶ πάλιν, κύριε, ἐ-
ξηκολούθησεν ὁ Καρόλιος Βαρβα-
μούχης, ὅτι ἐντροφῶ εἰς τὴν ὑψη-
λὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ὑγιὰ φιλο-
λογίαν. Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ καλ

Μασέμ

λιτεχνία εἶνε ἱερωσύνη.

— Μάλιστα, μάλιστα, κύριε, εἶπεν
ὁ Κολίνος, ὑπάρχει νομίζω καὶ ἓνα
τραγοῦδι περὶ τούτου.

Καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ :

Ἡ Τέχνη εἶναι λειτουργία ὑψηλή.
Οὐδὲ νὰ τὴν μολύνουν πρέπει οἱ πολλοί.

Τοῦτο εὐρίσκεται, ἂν δὲν ἀπατώμαι,
εἰς τὸν «Ροβέρτον Διάβολον» τοῦ Μα-
γερβέρ.

— Ἐλεγα λοιπὸν ὅτι ἡ τέχνη εἶνε
ἀσκίσις ὑψηλῆς λειτουργίας. Οἱ συγ-
γραφεῖς πρέπει ν' ἀγωνίζονται ἀ-
νεκδότως.

— Μὲ συγγαγεῖτε, κύριε, διέκοψεν
ὁ Κολίνος, ἀκούων νὰ σημαίνωσιν αἱ
τρεῖς, εἶνε ἀργά, κοντεύει νὰ ἡμερ-
ρώσῃ καὶ φοδοῦμαι μήπως φίλη κε-
φαλὴ ἀγρυπνῇ ἀνησυχήσας.

— Ἐχετε δίκαιον εἶνε καιρὸς ν' ἀ-
ποσυρθῶμεν.

— Κατοικεῖτε μακράν ; ἠρώτησεν ὁ
Κολίνος.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὁνωρίου, ἀ-
ριθμὸς 10.

Ο Κολίνος, ὅστις μετέβαιναν ἄλ-
λοτε εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην νὰ δώσῃ
μαθήματα ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ ἀριθμὸς
10 ἦτο μέγαρον ἀρχοντικόν.

— Θὰ ὁμιλήσω διὰ σὰς εἰς τοὺς φί-
λους μου, εἶπεν εἰς τὸν σύντροφόν
του καὶ θὰ προσπαθῶ διὰ παντός
τρόπον νὰ τοὺς ἐξευμενίσω... Ἀλλὰ
συγχωρήσατέ με νὰ σὰς δώσω μίαν
συμβουλὴν...

— Λέγετε, ἀπήντησεν ὁ Καρόλιος.

— Σὰς συμβουλεύω λοιπὸν νὰ πε-
ριποιηθῆτε πολὺ τὰς κυρίας Μιμήν,
Φλογέραν καὶ Εὐφημίαν ἢ ἐπιτροπὴν
των εἶνε μεγάλη καὶ ἡ προστασία
των πολῦτιμος.

— Θὰ προσπαθῶ, ἀπήντησεν ὁ
Βαρβαμούχης, καλονυκτίζων τὸν σύν-
τροφόν του.

Τὴν ἐποῦσαν ἐφθασεν ὁ Κολίνος
εἰς τὸ κατάλυμα τῆς θεημικῆς φά-
λαγγος κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύ-
ματος, τὸ ὁποῖον ἔτυχε τὴν ἡμέραν
ἐκείνην νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως. Τὰ τρία
ζεῦγη εὐωχόντο καταβροχθίζοντα
ἀγκινάρας πιπεράτας. Οἱ φίλοι μου
ἐπιθύρουν ὁ Κολίνος, καλοτρώγου, ἀλλὰ
τοῦτο δὲν θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολ-
λὸν καιρὸν.

— Ἐρχομαι, εἶπε μεγαλοφώνως,
ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ μεγαλοδόρου
ἀνδρός, τὸν ὁποῖον συνητήσαμεν
χθὲς εἰς τὸ καφενεῖον.

— Μήπως στέλλει ἀπὸ τώρα νὰ ζη-
τήσῃ τὰ χρήματά του ; ἠρώτησεν ὁ
Μαρκέλος.

— Τοῦτο δὲν θὰ ἐπερίμενα ἀπὸ αὐ-
τόν, παρετήρησεν ἡ Μιμή, ὡμοίαζε
καλοαναθρεμμένος.

— Οὐδὲ πρόκειται περὶ τούτου, ἀπε-
κρίθη ὁ Κολίνος. Οἱ νέος αὐτὸς ἐπι-
θυμεῖ νὰ γίνῃ σύντροφός μας, νὰ
λάβῃ μεταξὺ τῆς ἐταιρείας μας με-
μερίδιον εἰς τὰ κέρδη. Οἱ τρεῖς βο-
ημοὶ ἡγειραν τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκύρ-
ταξεν ἀλλήλους διατακτικῶς.

— Τοιαύτη εἶνε ἡ πρότασις, εἶπε
ὁ Κολίνος, ἂς ἀρχίσῃ τώρα ἡ συζή-
τησις.

— Ποία εἶνε ἡ κοινωνικὴ θέσις τοῦ
προστατευομένου σου ; ἠρώτησεν ὁ
Μαρκέλος.

— Δὲν εἶνε προστατευόμενός μου,
ἀπήντησεν ὁ Κολίνος. Χθὲς τὸ ἔσπε-
ρας ὅταν ἐχωρίσθημεν, με παρεκα-
λέσατε νὰ τὸν παρακολουθῶ καὶ
ἐκεῖνος με παρεκάλεσε νὰ τὸν συνο-
δεύσω. Συμφώνως λοιπὸν πρὸς τὸν
κοινὸν πόθον ἀμφοτέρων τῶν μερῶν,
τὸν συνάδευσα καὶ ἐδέχθη εὐμενῶς
τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς προσφορὰς
του παντοίων ἐκλεκτῶν ποτῶν, αἵτι-
νες ὅμως δὲν με ἡμπόδισαν νὰ δια-
τηρήσω τὴν ἀνεξαρτησίαν μου.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Σωνάρ.

— Περιγράφετέ μας τὸν χαρακτήρα
του, ἐπρόσθεσεν ὁ Μαρκέλος.

— Σὰς τὸ εἶπα ἤδη, ἡ φιλοδοξία
του δὲν ἔχει ὅριον ζητεῖ τὴν τιμὴν
νὰ σὰς ὁμιλῇ ἐνίκως.

— Δηλαδή νὰ μὰς ἐκμεταλλεύεται,
νὰ ἐπιδεικνύεται μαζί μας εἰς τὸν
δρόμον, εἶπεν ὁ Μαρκέλος.

— Ποίαν καλὴν τέχνην καλλιεργεῖ,
ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος.

— Τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν φιλολο-
γίαν ζευγαρωμένας, ἀπήντησεν ὁ Κο-
λίνος.

— Εἰς ποῖαν ἀνήκει φιλοσοφικὴν
σχολήν;

— Εἰς τὴν τῶν ἐπαρχιωτῶν. Θεωρεῖ
τὴν τέχνην ὡς ἱεράν.

— Μεταχειρίζεται τῷ ὄντι τὸ ἐπί-
θετον ἱερά; ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος
μετὰ τρόμου.

— Δυστυχῶς.

— Καὶ περὶ φιλολογίας τί φρονεῖ ;

— Θασμάζει τὸν «Τηλεμάχον».

— Πολὺ καλὰ, εἶπε καὶ πάλιν ὁ Σω-
νάρ, ἀναμασσῶν τὰ φύλλα τῆς ἀγ-
κινάρας του.

— Πολὺ καλὰ, θάλακα, δὲν ἐντρέπε-
σαι νὰ ἐπιδοκιμάξῃς τοιαῦτα αἰσχη;
ἀνέκραγεν ὁ Μαρκέλος.

Ο Σωνάρ, δυσφορῶν διὰ τὴν ἐπί-
πληξιν, ἔδω

Ανθρώπινες λύπες

Είπε κάποιος σοφός: «Δέν υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο που νά μην υπέφερε. Κι' αν υπάρχει δέν είναι άνθρωπος».

Πόση αλήθεια κρύβουν τὰ λόγια αυτά! Νομίζει κανείς ότι πραγματικά γεννηθήκαμε σ' αυτόν τον κόσμο μόνο και μόνο για νά υποφέρουμε. Οι χαρές μας είνε τόσο λίγες, τόσο σπάνιες. Και τις εκτιμούμε — θάπρεπε νά τὸ ομολογήσαμε κι' αυτό — μονάχα όταν τις χάσουμε...

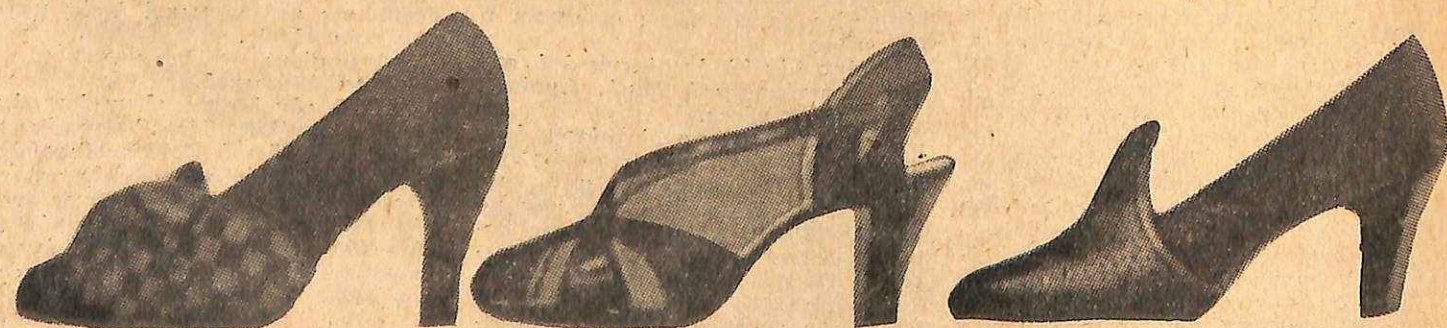
Κάθε άνθρωπος έχει τὸν δικό του πόνο. Ἐπάνω στὸ γραφείο μου βρίσκονται ἀνοιχτά μερικά γράμματα. Μέσα στὰ γράμματα αὐτὰ κλείνεται ὅλη ἡ ὁδὴν τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς πὺ ἀισθάνεται κάποια ἀνακούφιση στὴν ἐξομολόγηση τοῦ πόνου της. Καί εἶναι τόσο ποικίλες, τόσο πολυπύθνετες καὶ διαφορετικές ἡ κάθε μία.

Θαρρεῖ κανείς πὺς βλέπει ἀνάμεσα στὶς γραμμές μιὰ φτωχὴ ἀνθρώπινη καρδιά, μιὰ καρδιά πληγωμένη ἀπὸ τὴν κακία καὶ τὴν ἀδιαφορία τῶν ἀνθρώπων, μιὰ καρδιά πὺ δυσκολεύεται νά πῇ τὴ μυστικὴ της θλίψη σὲ κάποιον γνωστό, σὲ κάποιον πὺ βρίσκεται κοντά... Φοβόμαστε ὅλοι τόσο πὺ τὴν ἀδιαφορία αὐτῶν πὺ μᾶς κάνουν τὸν φίλο, φοβόμαστε τόσο πὺ τὸ μήπως δοῦμε μιὰ λάμψη φθονερῆς χαρᾶς νά περνᾷ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν...

Κι' αἰσθάνομαι μιὰ ἀνέκφραστη συγκίνηση, μιὰ τρυφερὴ στοργὴ γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς καρδιές πὺ ἀνοίγονται σὲ μένα. Στὶς πυκνογραμμένες σελίδες τοῦ ἑνὸς γράμματος κλαίει μιὰ δυστυχισμένη, γυναικὰ πὺ ἔχασε τὸν ἀγαπημένο της καὶ ζῇ μονάχα γιὰ νά συντηρήσῃ τὴ μητέρα της. Σ' ἕνα ἄλλο πονεμένο γράμμα μιὰ φτωχὴ κατὰκοιτὴ μητέρα ἔπάνω σ' ὅλη τὴν ἀνθρώπινη νεότητος της ζητᾷ νά βρῇ τὴν ἐλπίδα πὺ θὰ τὴν βοηθήσῃ νά ζήσει γιὰ τὸ παιδί της. Μιὰ τρίτῃ ἀναγνώστρια μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν μακρινὴ Ἀφρική γιὰ νά μοῦ ἐξομολογήθῃ τὴ νοσταλγία της γιὰ τὸν γαλάζιο οὐρανὸ τῆς Ἑλλάδας, γιὰ τὰ «μενεξεδένια δειλινά» τῆς Ἀττικῆς, γιὰ τὶς ἐκκληροῦλες ὡν χωριῶν πὺ ἀσπρίζουν στὶς πλαγιές τῶν βουνῶν, γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ πὺ τὰ βρίσκει πολυτιμότερα ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο. Κι' ἄλλες, κι' ἄλλες, κι' ἄλλες.

Καὶ διερωτᾶται κανείς: Ποῖος λοιπὸν εἶναι εὐτυχισμένος ἐδῶ κάτω; Θάταν δύσκολο νά δοθῇ μιὰ ἀπάντησι. Ἰσὺς γιὰτὶ — ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω — δέν νοιώθουμε τὴν εὐτυχία πὺ εἶναι παρὰ μόνο ἀφοῦ τὴν χάσουμε. Τότε πὺ εἶναι — ἀλλοίμονο! — πὺ ἀργὰ πιά...

ΛΟΡΑ

Ἰσὶα ὡραῖα καὶ ἐντελὲς μοντέρνα σχέδια γυναικείων παπουτσιῶν πὺ θὰ ἐμπνεύσουν ἐρετος.

Το κορμί

Η ΜΟΔΑ

Ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν

Ἐρριξα μιὰ ματιά στὰ τελευταῖα φηγομῖνα τοῦ Μαΐου πὺ ἦλθαν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ τελευταῖα μοντέλα εἶναι γενικὰ ἑλκυστικά, κομψά, διασκεδαστικά, παρουσιάζουν, ὅμως, καὶ ὀρισμένες ὑπερβολές σὲ μερικά σημεία, οἱ ὁποῖες πρέπει ν' ἀποφεύγονται.

Γι' αὐτὸ σήμερα σκοπεῖω νά σας δώσω μερικές ὁδηγίες σχετικὰ μὲ τὰ καλύτερα μοντέλα, παραλείποντας τὶς ἀνεφάρμοστες ἰδέες καὶ τὰ ἐξεζητημένα καπέλλα καὶ ἀναφέροντας ἐδῶ ὅτι κομψότερο καὶ πρακτικότερο ὑπάρχει στὶς νουβωτέ τῆς ἐποχῆς.

Ἡ γραμμή: Οἱ ὅμοι εἶναι τετράγωνοι, ὅχι ὅμως φουσκωτοί. Ἡ τάγεια εἶναι ἐντονα σημειωμένη, καὶ τὰ φορέματα συνηθίζονται πὺ ἐφαρμοστὰ στοὺς γοφούς.

Ἡ ζακέττα: Γίνεται συνηθὺς χωρὶς γιανὰ καὶ χωρὶς ρεβέρ ἀλλὰ γαρνίρεται μὲ μιὰ γκάνες ἢ ἕνα γαλόνι. Ἐκτὸς αὐτοῦ θὰ εἶναι καὶ μακρύτερη ἀπὸ πρὶν.

Οἱ τσέπες εἶναι συχνὰ ἕνα ἀπλὸ ἀνοιγμα γαρνιρισμένο μὲ μιὰ κορδέλλα χρωματιστὴ ἢ ἕνα μπραντεμπούρ.

Οἱ μπλουζές: Οἱ τελευταῖες συλλογές δείχνουν ὁλοένα μεγαλειότερη σημασία στὶς μπλουζές, οἱ ὁποῖες γίνονται ὁλοένα κομψότερες γιὰτὶ οἱ ζακέττες εἶναι συνηθὺς ἀνοιχτές. Συνήθως φοριοῦνται ἔπάνω ἀπὸ τὴ φούστα καὶ ἔχουν δυὸ μύτες σὺν ἀνδρικό ζιλέ. Τὸ καταλληλότερο ὕφασμα εἶναι τὸ σκούρο μεταξωτὸ μὲ ζωηρόχρωμα σχέδια. Γιὰ τὸ σπορ καὶ γιὰ τὸ καλοκαίρι θὰ φορεθοῦν καὶ ζιλέ ριγωτὰ μὲ μακρὰ μανίκια, ἀπὸ μεταξωτὸ, ἀπὸ πικέ, ἀπὸ ζερσέ κλπ.

Οἱ φοῦστες: Δέν εἶναι πιά ἐφαρμοστές, ἀλλὰ ἔχουν φάρδος χάρις σὲ πολυάριθμες πιέτες. Μὴ φθάνετε, ὅμως, σὲ ὑπερβολές: οἱ πολλὲς πιέτες εἶναι δυσκολοφόρετες καὶ ἐμποδίζουν τὸ κάθισμα. Πάντως γιὰ νά ἀκολουθήσετε καὶ τὴ μόδα, δέν ἔχετε παρὰ νά κάνετε μερικές πιέτες ἐμπρός. Ἡ φούστα θὰ εἶναι ἀρκετὰ κοντὴ.

Τὰ ὑφάσματα: Ἐπαυσαν πιά νά συνηθίζονται τὰ χονδρά καὶ χνουδωτὰ ὑφάσματα. Προτιμῶνται τὸ

σέρζ, ἡ γκαμπαντίνια, ἡ φανέλλα. Μιὰ ζακέττα ἀπὸ φανελλίτσα ριγέ μὲ φούστα μονόχρωμη εἶναι πὺ τῆς μόδας.

Τὰ χρώματα: Ἐπαῖλθαν τὰ ἀπλά καὶ τὰ χαρούμενα χρώματα. Τὸ γκρι καὶ τὸ μπλε—μαρὲν ἐξακολουθοῦν νά εὐνοοῦνται. Ὑατερα ἐρχονται τὸ μπέζ, τὸ μπλε—περβάνς, τὸ ρόζ, τὸ κίτρινο ἀνοιχτό.

Τὰ καπέλλα: Ἐπικρατοῦν οἱ πλατεῖες καλότητες, πὺ κολακεύουν πὺ τὸ πρόσωπο. Οἱ προτιμήσεις γαρνίζονται μεταξὺ τῆς φόρμας κανοτιέ καὶ τῆς φόρμας μπρετόν.

Τὰ παπούτσια: Τὰ τελευταῖα παπούτσια εἶναι πὺ «χωστά»: κρύβουν σχεδὸν ὅλο τὸ «κού—ντε—πιέ», ἔχουν ὕψηλά τακούνια καὶ πολλὲς γαρνιτούρες. Τὰ σανδάλια μὲ χαμηλὰ τακούνια δέν εἶναι πιά τῆς μόδας. Ἐφέτος εὐνοοῦνται τὰ σανδάλια μὲ ὕψηλὰ τακούνια. Πάντως, τὴν τελικὴ ἐπιτυχία θὰ κατακτήσῃ ἕνα παπούτσι ἀπλὸ καὶ κλασσικό.

Παιδικὰ φορεματάκια

Περιμένοντας τὶς πραγματικὰ ζεστὲς ἡμέρες πρέπει νά κάνετε τὴν κορούλα σας ἕνα φορεματάκι ἀπὸ λεπτὸ λαϊνὰ καὶ ζωηρὰ χρώματα γιὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ πὺ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νά εἶναι δροσερὴ.

Ἐνα φορεματάκι πὺ θὰ θυμίσῃ τὰ φτερά τῆς πεταλούδας μὲ τοὺς ζωηροὺς μὰ πάντα ἀρμονικοὺς χρωματισμοὺς τῶν. Θὰ βρῆτε ὅλη τὴ γκάμμα τῶν χρωμάτων αὐτῶν στὰ καντριγιέ καὶ τὰ σκωτσέζικα. Καὶ δέν εἶναι ἀνάγκη νά ξεδεῖψετε πολλὰ γιὰ τὸ φορεματάκι αὐτό.

Τὰ χαριτωμένα μοντελάκια πὺ σὰς παρουσιάζουμε ἔχουν τὸ ἐξαιρετικὰ πρακτικὸ προσὸν νά γίνονται μὲ «ρετάλια» μὲ μικρὰ κομματάκια ὑφάσματος.

Τὸ πρῶτο εἶναι πὺ δροσερὸ μὲ τὰ πλίσσῃ μανικιάκια καὶ τὸ λευκὸ ἀμπιεσμέν. Μπορεῖτε νά συνδυάσετε στὸ φορεματάκι αὐτὸ ὄργαντνια λευκὴ καὶ ὄργαντνια καντριγιέ, λαβάρμπ φυσικά.

Τὸ δεύτερο μοντέλλο, γιὰ μεγαλιότερο κοριτσάκι, εἶναι μᾶλλον μιὰ ἀνανέωσις ἐνὸς περισυνῶ μοντέλλου. Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ἡ κορούλα σας φόρεσε ἐπὶ πολλοὺς μῆνες ἕνα φόρεμα

Τῆς γυναικᾶς

μονοκόμματο μὲ μακρὰ μανίκια ἀπὸ σκωτσέζικο ἢ καντριγιέ. Θέλετε λ.χ. νά ἀνανεώσετε καὶ νά μετατρέψετε τὸ φόρεμα αὐτὸ γιὰ τὴν ἀνοιχτή; Θὰ χωρίσετε τὴν φούστα ἀπὸ τὸ κορσάκι, θὰ φτιάσετε ἕνα κοντὸ μολερό: στὰ μακρὰ μανίκια θὰ βρῆτε ἀρκετὸ ὕφασμα γιὰ νά κάνετε τὰ κοντὰ μανικάκια καὶ τὸ «κορσελέ» τῆς φούστας.

Λίγο ὕφασμα μονόχρωμο, ἄσορτὶ μὲ τὸν πῦ ζωηρὸ τόνου τοῦ σκωτσέζικου, θὰ σὰς δώσῃ τὸ ἑπᾶνω μέρος τῆς φούστας, τὸν γιανὰ, τὶς τέσσερις τσέπες καὶ τὰ παραμμένα. Ἄς μὴν ξεχνῶμε καὶ τὴν ζώνη τῆς ὁποίας μπόρουμε νά ὑπολογίσουμε τὸ φάρδος ἀναλόγως τοῦ μήκους πὺ θέλουμε νά δώσουμε στὴ φούστα.

Τὸ περισυνὸ φορεματάκι θὰ ἀνανεωθῇ ἔτσι περίφημα καὶ θὰ γίνῃ ἐντελὸς μοντέρνο. Θὰ σὰς στοιχίσῃ δὲ πὺ λίγο ἡ μετατροπὴ αὐτὴ. Μπορεῖτε, ἄλλως τε, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν νά χρησιμοποιήσετε διάφορα κομμάτια ἀπὸ παλῆς τουαλέττες σας διαλέγοντας τὰ ὀλιγώτερο κατεστραμμένα μέρη, γιὰ νά ντύσετε χαριτωμένα τὰ κοριτσάκια σας.

—ΠΕ—

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τὸ μακιγιάρισμα

Στὸ προηγούμενο ἄρθρο μου σὰς ἔγραφα ὅτι τὰ ὑπερβολικά κι' ἀκανόνιστα μακιγιάζ, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τυφλὴ προσηλωσὴ πρὸς τὴν Μόδα ἔχουν μεταβληθῇ ἀπὸ τὶς περισσότερες κυρίες καὶ δεσποινίδες σὲ προκλητικὰ καὶ ἐξωφρενικά πασαλείμματα, δέν ἐπιτυγχάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν καταιστροφὴ τῆς φυσικῆς ἀνθρωπότητος τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τὴν παραμόρφωσιν τῶν χαρακτηριστικῶν. Ἐνᾶ ἀπλό, ὅμως, καὶ καλοβαλμένο μακιγιάζ, ρετουσάρει καθὲ φυσικὸ ἐλάττωμα τοῦ δέρματος, ἐνῶ ἄφ' ἑτέρου τονώνει μιὰ κρυφὴ χάρι τοῦ προσώπου. Πάντως, πρέπει νά ἔξερετε ὅτι τὸ μακιγιάρισμα βγῆκε ἔξω καὶ κατέκτησε τὸν δρόμο ἀπὸ τὰ κινηματογραφικὰ στούντιο. Εἶναι μιὰ λεπτὴ ἐργασία πὺ ἀπαιτεῖ τέχνη, προσοχὴ καὶ λίγη ὑπομονή. Γι' αὐτὸ πρέπει νά θυσιάζετε λίγο καιρὸ γιὰ ἕνα καλὸ, ἀπλὸ καὶ ἀνάλογο πρὸς τὰ χαρακτηριστικά σας μακιγιάζ, γιὰτὶ εἶναι πὺ ἀνταπισθητικὸ νά κυκλοφορήτε μὲ παραμορφωμένο πρόσωπο. Θὰ σὰς γράψω τὶς ἀπαραίτητες πρακτικὲς γνώσεις καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

Ἐν πρώτοις νά μεταχειρίζεσθε ὅσες ἔχετε λιπαρὸ πρόσωπο καὶ ἀνοικτοὺς πόρους πάντοτε ξερὸ σὲ ποῦδρα ρουζ κι' οὐδέποτε σὲ πᾶστα ἢ σὲ ὑγρὸ. Ἐπίσης γενικῶς τὸ λιπαρὸ ρουζ (πᾶστα) ἢ τὸ ὑγρὸ χρησιμοποιοῦνται τὰ βράδυ καὶ ποτὲ τὴν ἡμέρα ἐκτὸς ὀρισμένων ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων. Ἐπίσης τὸ μαῦρο ρίμμελ ἀπτεκλείσθῃ ἐντελῶς πλέον, γιὰτὶ ἀγριεύει τὴν φυσιολογία καὶ προσθέτει χρόνια. Ὅσες ἔχετε στρογγυλὸ

πρόσωπο νά βάψετε ἐλαφρὸ ρουζ ἀκριβῶς ἔπάνω στὸ μῆλο τοῦ προσώπου καὶ σβύνοντάς το νά κατεβαίνετε πρὸς τὸ σαγόνι καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς μύτης. Μ' αὐτὸ γλυκαίνεται τὴν φυσιολογία καὶ κάνετε τὸ πρόσωπό σας περισσότερο ὀβάλ. Γιὰ ἕνα ἀδύνατο πρόσωπο: Νά ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ μῆλον μ' ἐντονα χρωματισμὸ καὶ σβύνοντάς το νά προχωρήτε πρὸς τὸ αὐτὸ ἀποφεύγοντες τελειῶς τὸ ρουζ νά τὸ πλησιάσετε πρὸς τὴ μύτη καὶ γενικῶς πρὸς τὸ κέντρον τοῦ προσώπου. Ὅσες ἔχετε ἐξωγυκόμενα μῆλα δέν πρέπει νά μακιγιάρεσθε καὶ πρὸ πάντων μὲ ὑπερβολικὸ ρουζ. Ἐνᾶ ἐλαφρότερο ρουζ κάτω ἀπὸ τὰ μῆλα καὶ πρὸς τὰ πῖσω τῆς μασέλας εἶναι ἀρκετὰ καλοβαλμένο. Ὅσες τέλος ἔχετε βουλιαγμένα μάγουλα οὐδέποτε νά βάψετε τὸ ρουζ ἔπάνω στὴν κοιλότητα γιὰτὶ αὐτὸ σὰς παρουσιάζει ἀκόμα πὺ φανταχτερὸ τὸ σφᾶγμα σας. Νά βάψετε τὸ ρουζ ἀκριβῶς ἔπάνω ἀπὸ τὸ βούλιαγμα καὶ σβύνοντάς το νά φθάσετε ὡς τὰ μηνίγγια. Γιὰ τὰ γέλη νά

παρακολουθεῖτε πάντοτε τὴν διάμετρον τοὺς καὶ τὴν φυσικὴν τῶν γραμμῶν κι' οὐδέποτε νά τὰ μετασχηματίζετε μὲ τὸ κραγιόνι γιὰτὶ δέν ὑπάρχει πὺ ἀνταπισθητικὸ καὶ γελοῖο πρᾶγμα. Ὅταν τὰ χεῖλη εἶναι πὺ λεπτά τότε βάψετε ρουζ μόνο στὸ ἔπάνω σας χεῖλος, ἐνῶ στὸ κάτω βάψετε λίγο μόνο στὴ μέση. Ὅταν ἔχετε βαθυλωμένα μάτια δέν πρέπει νά τὰ μακιγιάρετε, ἀλλὰ νά βάψετε κραγιὸν μόνον στὴν μέση ἀκριβῶς, μεταξὺ τῶν δύο βλεφαρίδων καὶ κατόπιν νά τὰ ἀπλώνετε μὲ τὸ δάκτυλο πρὸς τὰ μηνίγγια. Τέλος ὅταν ἔχετε μικρὰ μάτια τραβήξτε μιὰ λεπτὴ μόνον κραγιονία ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὶς βλεφαρίδες τοῦ κάτω βλεφάρου καὶ κατόπιν στρώστε τὴν μὲ τὸ δάκτυλο, ὥστε νά γίνῃ μιὰ ἐλαφρὴ σκία. Στὰ ἔπάνω δὲ ματόκλαδα νά βάψετε μόνον ρίμελς.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός

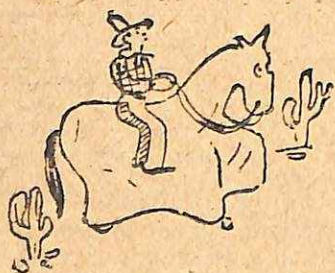

Δυὸ χαριτωμένα παιδικὰ φορεματάκια γιὰ εἰς ποῦδες ζεστὲς μέρες. (Στὴν ἐκδοὺς ἀρθεο παραπλεῖρα)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ Δ.Ο.Δ.Ο.

ΑΛΟΓΑ ΜΕ... ΠΟΥΚΑΜΙΖΑ!

Μια παράξενη επιδημία, άποδεκα-
τίζει εδώ και πολλούς μήνες,
συνέχεια, τις άγέλες των αλό-
γων στο Νταμαραλάνθ, της Νοτίου
Αφρικής.
Στήν άρχή, οι κτηνίατροι δεν υπο-

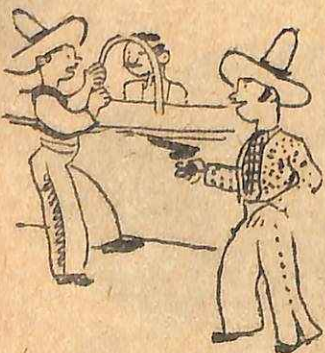

ρούσαν να καταλάβουν τι συνέβαινε,
κατόπι όμως, και αφού έβαλαν σε κί-
νηση όλα τα επιστημονικά μέσα, ά-
νεκάλυψαν ότι όλο το κακό το προ-
καλούσε μια μικρή μυΐγα που προ-
καλούσε την άρρώστεια και την με-
τέδιδε από ζωο σε ζωο.

Αν, όμως, είχε ανακαλυφθεί το
αίτιον, δεν είχε βρεθεί και το φάρ-
μακό του, και οι Κάφροι, έξοικονο-
μώντας τα πράγματα μέχρι της ά-
νακαλύψεως του, σκέφθηκαν έξυπνέ-
τατα, να ντύσουν τα αλογά του με έ-
να είδος πουκαμίσου, που τα σκε-
πάζει ολόκληρα! Έτσι η φοβερή
μυΐγισσα δεν μπορεί να δράσει και
το κακό περιορίστηκε σημαντικά.

ΒΡΕΘΗΚΕ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

Οι γκάνκστερς, δεν είναι προϊόν
μόνον του Σικάγου ή της Νέας
Υόρκης, αλλά κάνουν θραύση
και στην Νότιο Αμερική. Ίδιαίτε-
ρως, ένουν αίσθανθή την ύπαρξή
τους οι Τράπεζες της πρωτεύουσας
της Παραγουάης, άσασιόν. Κάθε
τόσο και από μια επίθεση ενόπλων
προσωπιδόφρων δέχονται οι Τρά-

πέζες αυτές και οι διευθυνταί των,
δεν ξέρουν πιά πώς να άμυνθούν.

Τελευταία, προεκήρυναν άμοιβήν
20 000 πέζες σ' εκείνον που θα σκό-
τωσε έναν από τους φοβερούς γκά-
γκστερς, τη στιγμή της δράσεώς του.

Μετά μια εβδομάδα, ένας νεαρός
μιγάς, όνόματι Έρνέστο Τρονκόζο,
έδεγετο μια σφαίρα κατακέφαλα ά-
πό κάποιον, την ώρα που συζητούσε
κάπως ζωηρότερα του συνήθους, με
τον ταμία μιας Τραπεζής. Ο δρύ-
στης, κάποιος Άρτουρο Μαντρου-
γκάτο, δέχτηκε τα συγχαρητήρια
των διευθυντών της Τραπεζής και θα
..έδεγετο και τις 20.000 πέζες της
άμοιβής του, όταν ξαφνικά, το θύμα
του, που όλοι το είχαν για νεκρό,
άνασκηώθηκε και έκανε την έξής
καταπληκτική δήλωση:

«Δεν είμαι διόλου γκάγκστερ,
αλλά ο Έρνέστο μούπε πώς ο ταμίας
σας με είχε βρίσει και γι' αυτό ήλ-
θα να ζητήσω το λόγο. Ο Μαντρου-
γκάτο, όμως, μου είπε ψέμματα,
για να με σκοτώσει και να πάρη την
άμοιβή!...»

«Υστερ' άπ' αυτό, ο Μαντρουγκά-
το συνελήφθη, δικάσθηκε και κατε-
δικάσθηκε σε είκοσαετή καταναγκά-
στικά έργα. Ο Άρτουρος τώρα δο-
ξάζει τον Ύμνωτο που ή σφαίρα τον
πήρε μόνον ξυστά!...»

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ

Ως τώρα στα Ίνστιτούτα Καλλο-
νής πήγαιναν μόνον οι κυρίες
που ήθελαν να γίνουν ώραϊότε-

ρες παρ' ό,τι ήταν. Τώρα άρχίζουν
και συχνάζουν... και οι πυγμαίοι.

«Και γιατί όχι; έδήλωσε ο νεαρός
γερμανός πρωταθλητής των «βα-
ρέων», Πάουλ Βάλιερ, που πρώτος
έγκαινιάσε το σύστημα, Έμεις οι
πυγμαίοι έχουμε περισσότερο ανάγκη
άπό μια κυρία να διορθώσουμε τις
φάτσες μας, ύστερ' άπό τα στραπά-
τσα που παθαίνει επάνω στο ρίγκ.
Λοιπόν, είναι έπόμενο να ζητούμε τη
συνδρομή των Ίνστιτούτων Καλλο-
νής για να μάς σιάξει τις μύτες ή τα
χούτια.»

Πρέπει να σημειωθεί, ότι ο Πάουλ
Βάλιερ, είναι κατά κύριον έπάγγελ-
μα, καθηγητής της Φυσικής Άγω-
γής σ' ένα μεγάλο Παρθεναγωγείο...
Ωστε, διπλά δικαιολογημένος ο
νεαρός Πάουλ...»

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

Οι άγαθοί Έσκιμώοι του Πόλου,
άσφαλώς δεν θα μπορούσαν πο-
τέ να περιμένουν την έπιδρομή
αυτή. Το γραμμόφωνο έφθασε ως
την παγωμένη πατρίδα τους και κά-
νει τώρα θραύση μεταξύ των άγα-

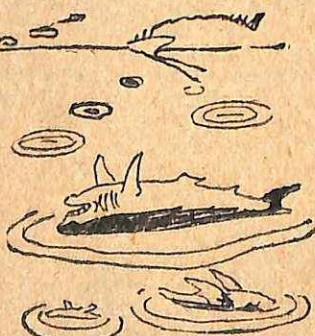

θών αυτών ανθρώπων! Ο πρώτος
έπιχειρηματίας που σκέφθηκε να το..
μεταφτεύσει εκεί κάνει τώρα χρυ-
σές δουλειές, ανταλλάζοντας τα μι-
κρά γραμμόφωνα του, με δέρματα,
και άλλα είδη του τόπου. Και οι Έσ-
κιμώοι είναι ξετρελλαμένοι με το
«κουτί που μιλά και τραγουδά σαν
άνθρωπος». Όπως άποκάλεσαν το
γραμμόφωνο.

Ο ΩΚΕΑΝΟΣ ΑΔΕΙΑΖΕΙ..

Όχι άπό νερό — τέτοιος φόβος δεν
υπάρχει — άλλ' άπ' τους κατοί-
κους του. Αυτό, τουλάχιστον,
διεπίστωσαν οι σοφοί του ώκεανό-
γραφικού Ίνστιτούτου του Πουέρτο
Καμπέλλο (Βενεζουέλα), ύστερ' ά-
πό έπισταμένες έρευνες.

Οι σοφοί αυτοί βρήκαν ότι στον
Κόλπο του Μεξικού και στην θάλασ-
σα των Άντιλλών το ζωϊκό βασί-
λειο άραιώνεται ραγδαίως! Ψάρια
κάθε είδους, μικρά και μεγάλα, ψο-
φούν άθρόα! Και η αίτία; Τα ύπο-
λείμματα του μαζούτ που ρίχνουν
στην θάλασσα, τα πολυάριθμα πλοία
που περνούν άπό τα μέρη εκείνα! Τα
υπολείμματα αυτά, άπλώνουν έ-
πάνω στην έπιφάνεια του ώκεανού
και σχηματίζουν ένουμένα με το θα-
λάσσιο νερό, ένα φοβερό, για τα

ψάρια, δηλητήριο, που τα σκοτώνει!
Τώρα, οι σοφοί αυτοί κάνουν δια-
βήματα για να άπαγορευθή στα
πλοία να ρίχνουν τουλάχιστον κοντά
στις άκτές, τα υπολείμματα του μί-
ζούτ στη θάλασσα.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

90Ν

Το ηλεκτρικό ρεύμα διεκόπη στās
έννέα άπό τόν οικουμενιστή...
Τάμπριτζ, ο όποιος έμεινε στο
χώλ με τόν κ. Χάβιλαντ. Οι άλ-
λοι καλεσμένοι διεσκοπίστησαν για να
κρυφθούν. Ο ένας έξ αυτών — ο όποιος
κάθεται αυτή τη στιγμή στο έδωλιν του
κατηγορουμένου — έδωκε άπό τη γαλα-
ρία μετά παρέλευσιν τριάντα πέντε λε-
πτών της ώρας, φωνάζοντας ν' άνάψουν
το φώς. Η φωνή του έπρόδιδε μεγάλη
συνγίνηση. Το φώς άναψε και όλοι τόν
είδαν καταματωμένον. Έξήγησε ότι βρή-
κε κάτω άπό το παράθυρο της γαλαρίας
το πτώμα ενός άνθρώπου. Έτρεξαν ό-
λοι μέσα και βρήκαν πράγματι τόν συγ-
γραφέα Στάλλαρ νεκρόν. Ο κ. Τάμ-
πριτζ τηλεφώνησε στην άστυνομία και ή
Σκότλαντ Γιάρντ ανέλαβε την ύπόθεσι
εύθως έξ άρχης.

Ο κατηγορούμενος έφάνηκε ήπο-
πιος άπό την πρώτη στιγμή. Θα έλθουν
μάρτυρες, οι όποιοι θα καταθέσουν ότι
ο άνθρωπος αυτός μισούσε θανάτιμα τόν
Στάλλαρ και ότι έξέφρασε τη δυσαρέ-
σκειά του που τόν είδε μεταξόν των κα-
λεσμένων. Έπειδή, όμως, ήταν τυφλός
άπό έτών κανέναν δεν θέλησε να παραδε-
χθή ότι ένας τυφλός μπορούσε να κατα-
φέρει ένα δολοφονικό κτύπημα με τόσην
άκρίβεια. Η έκδοχή της κατηγορίας εί-
ναι ότι ο δολοφόνος έθάμωσε πρώτα το
θύμα του μ' ένα ηλεκτρικό φανάρι και
κατόπι το κτύπησε, προτού προλάβη να
άμυνθή. Το όπλον του έγκλήματος έφθα-
σε μέχρι την καρδιά. Ο Στάλλαρ φορού-
σε ένα λεπτό μεταξωτό πουκάμισο με ά-
νοιχτόν γιακά. Κατά την πρόοδο των ά-
νακρίσεων, ο παρών κατηγορούμενος ώ-
μολόγησε ότι είχε άνακτήσει την όρασί-
του. Όταν τόν ρωτήσαμε γιατί έκράτη-
σε μυστικό αυτό το εύτυχές περιστατικό,
τόσον καιρό, δεν ήξερε τί να μάς άπαν-
τήση. Η στάσις του αυτή είναι άρεκέτι
ύποπτος και δεν μπορεί να έχη κανείς
έμπιστοσύνη στα λόγια του.

Πρώτος μάρτυς κατηγορίας ήτο ο Δρ.
Χένσο, ο γιατρός της άστυνομίας του
Πάρμινστερ, ο όποιος είχε πάει στο
Πάρμινστερ την ίδια νύχτα του έγκλή-
ματος. Περιέγραψε την θέσιν του πτώ-
ματος και την σάσιν της πληγής.
Η Ρούθ έπαψε για μια στιγμή ν' ά-
κούη και στηρίχθηκε στο έρεισίνωτο της
καρέκλας της ή βαρεία άτμόσφαιρα της
σάλας, με τόν κακόν άερισμόν, της είχε
προξενήσει πονοκέφαλο. Και ύπεφερε...
άν τόν άγαπούσε λιγότερο, θα μπορούσε
να έλπιζε περισσότερο... Γιατί δεν είχε
το ήθικό θάρρος να φωνάξη ότι είχε ά-
νακτήσει το φώς του! Και όμως, για ό-
σους τόν γνώριζαν, ή άποσιώπησις του

ήταν φυσική: ύπήρξε πάντα του συνε-
σταλμένος και άπέφυγε να προσελκύη
την προσοχήν των άλλων. Άλλ' αυτό
δεν μπορούσαν να το καταλάβουν, όσοι
δεν τόν γνώριζαν. Ο Λότζελ, άσφαλώς
θα έκανε ότι μπορούσε... Έκείνη τη στι-
γή ήταν όρθιος και ύπέβαλλε έρωτήσεις
στον Δρα Χένσο.

Ο κύριος Στάλλαρ άπέθανε άπό
κτύπημα που κατεφέρθη διαίως εις την
καρδιάν.
Μάλιστα.
Κτύπημα άπό χέρι λιγώτερο σταθε-
ρό θα μπορούσε να παρεκκλίνη και να
προκαλέση μονάχα έπιπόλαιη πληγή.

Μάλιστα.
Πρέπει να ύποπτευθι κανείς, ότι το
πρόσωπον που έντύπησε θα έπρεπε να έ-
χη γνώσεις ανατομίας.

Πολύ πιθανόν.
Δεν βρήκατε ίχνη πάλης;
Όχι. Κατά την γνώμην μου, το
θύμα κτυπήθηκε αϊφνιδίως.

Ένα τέτοιο κτύπημα θα μπορούσε
κανείς να το καταφέρει στο σκοτάδι.

Θα ήτο τελείως αδύνατον.
Πιστεύετε, όπως και ή άστυνομία,
ότι ο δολοφόνος έόριξε το φώς ενός ή-
λεκτρικού φαναριού στα μάτια του θύ-
ματος, για να τόν τυφλώσει, και άμέσως
τόν κτύπησε;

Μάλιστα.
Πιστεύετε, ότι ένας άνθρωπος, τυ-
φλός από 12 έτών, είναι πιθανόν να
έχη ηλεκτρικό φανάρι;

Μου φαίνεται όχι... Δεν ξέρω.
Σας εύχαριστώ.

Όταν ένωμαίθησε ο Λότζελ, έγινε αι-
σθητός έλαφρός αλλά ευδιάκριτος θόρυ-
βος εις το άκουσθήριον. Οι δημοσιογρά-
φοι άντήλαξαν μερικά λόγια χαμηλό-
φωνα.

Όχι άσχημα για πρωτόδγαλτος...

Ο Πρόεδρος κάλεσε τόν έπιθεωρητή
Πάρλν.

Ο Πάρλν φορούσε ένα κοστούμι γκρι,
που τόν έκανε να φαίνεται πιο πολύ ά-
γροικημένος, παρά ντετέκτιβ άκρι-
σθηκε.

Ανήκετε στην έγκληματολογική ή
πηρεσίαν της Σκότλαντ Γιάρντ;

Μάλιστα.
Ανακαλύψατε ότι ο κατηγορούμε-
νος μισούσε και σας άντετέθη ή ύπόθε-
σις Πέβερλι;

Μάλιστα.
Μας μάτε τί ήταν εκείνο, που σας
ήνάγκασε να συλλάβετε τόν κατηγορού-
μενον;

Ο Λότζελ δάγκασε τα χείλη του. Η
έρωτησις δεν ήταν πολύ κανονική, αλλά
δεν τόλμησε να διακατανοήθι, γιατί έ-
σως, κι' αυτός άργότερα, να είχαν ανάγκη
κάποιος μεγαλύντερας έλαστικότητος

και αν τώρα πρόβιλλε άντιρρήσεις, άρ-
γότερα δεν θα τού έφαινοντο έλαστικοί.
Παρενέβη ο πρόεδρος. Τα μάτια του, κά-
τω άπό τα βαρεία του βλέφαρα, ήσαν
έξυπνα και καλά.

Νομίζω, σέρ Χένσο, ότι θα ήταν
καλύτερα να ύποβάλλετε τις έρωτήσεις
κατά τόν συνήθη τρόπον.

Πολύ καλά, κύριε Πρόεδρε. Έλά-
βατε τās καταθέσεις των προσκεκλημέ-
νων, Έπιθεωρητά;

Μάλιστα.
Όλοι σας φάνηκαν ικανοποιητικά
έντός άπό μιά;

Μάλιστα.
Ανακαλύψατε ότι ο κατηγορούμε-
νος μισούσε το θύμα. Άλλο τίποτε;

Ημουν σχεδόν βέβαιος ότι προσε-
ποιείτο τόν τυφλόν. Την έπομένην, κα-
τά το διάστημα της άνακρίσεως, ώμολό-
γησεν εις τόν άνακριτήν ότι έδλεπε. Έ-
θεώρησα τās έναντίον του ύπονοίας άρ-
κετά σοβαράς για να δικαιολογήσουν τη
σύλληψί του.

Σας εύχαριστώ, έπιθεωρητά.
Ο Λότζελ σηκώθηκε.

Μια στιγμή, παρακαλώ... Για ποιές
ύπόνοιες είπατε; Για το ότι έδλεπε;

Άλλ' αυτό το έχουμε παραδεχθή. Ο πε-
λάτης μου χρωστάει την άνάκτηση της ό-
ράσεως του στον κλονισμό που δοκίμασε
όταν άνεκάλυψε το πτώμα, στη νευρική
συνγίνηση που δοκίμασε όταν έπιασε με
τα ύπερναύσθητα δάκτυλα του τυφλού
τόν άδοσάη εκείνον όγκο, το ζεστό πτώ-
μα που έσταζε αίματα. Έπειτα από τις
σφοδρές αυτές συνγινήσεις άνέβλεψε...

Ο Σέρ Χένσο χαμογέλασε έλαφρά.
Αυτό, κύριε Λότζελ, θα τα πήτε
άργότερα, στην άγορεύσί σας...

Ο Λότζελ που είχε πη κείνο που ή-
θελε, άρχισε να ξεκαθαρίζει το έδαφος.

Η άστυνομία έρευνήσε μέσα στο
δωμάτιο των κατηγορουμένων;

Βεβαίως.
Βρήκε το όπλο;

Ίσως... ο κατηγορούμενος είχε έ-
να σουβιά κι' ένα μικρό φαλλίδι για τα
νύχια... Τόσο το ένα όσο και το άλλο,
θα μπορούσαν να προξενήσουν ένα τέτοιο
τραύμα.

Τα άντικείμενα αυτά ήταν ματα-
μένα;

Όχι.
Η άστυνομία πήρε το κοστούμι
του του Περρόντον που τού είχε δανεί-
σει για κείνο το θράδυ ο οικουμενιστής
Κος Τάμπριτζ;

Μάλιστα.
Το κοστούμι είχε τσέπες;

Όχι.
Καμιά τσέπη;

Καμιά.
Κατά τη γνώμη σας, που κρυφτηκε

το όπλον μετά την δολοφονία;
— 'Ισως στο χέρι του. 'Η ίσως το τύλιξε σ' ένα κομμάτι χαρτί και το έκρυψε στο παπούτσι του.
— Πολύ έντεχνο.

— Βεβαίως. 'Η δολοφονία αυτή καθάρισθη και εξετελέσθη πολύ έντεχνα.
— Χωρίς άμφισβόλια. Και το οδυώδες αντικείμενον το ηλεκτρικό φανάρι; Και αυτό το έβαλε στο παπούτσι του;

— 'Ο Πάρλυ κοκκίνησε και λίγο έλειψε να θυμώσει.

— 'Όχι, αλλά φορούσε στη μέση του για ζώνη μιιά σάρπα και μέσα στις πτυχές αυτής της σάρπας μπορούσε να κρύψει το φανάρι, ούσόντου παρότι λανθάνον να πλύνη τα χέρια του τα ματωμένα πριν ανέβη στο δωμάτιό του να φορέση το κοστούμι με το όποιον τον βρήκε όταν έφθασε ή αστυνομία του Πάρμινστερ.

— Και έπειτα το φανάρι αυτό τί έγινε;

— Τό βρήκαν σ' ένα από τα συρτάρια του λαβωμένου. 'Ο κύριος Τάμπριτζ τόν είχε εκεί για να το χρησιμοποιούν σε περίπτωση δικοπής του ρεύματος.

— Ένας δικηγόρος, περισσότερο έμπειρος από τον Λότζελ, θα έκρυβε οπωσδήποτε την άποποίησή του... Θά έλεγε κάτι για ν' αποσπάσει την προσοχή του δικαστηρίου από την άποτυχία του. 'Ο Λότζελ, όμως, ξανακάθισε και μ' αυτό έδειξε ότι του έλειπε ή πέριχα, πράγμα που έκανε τον Σέρ Χένρυ να χαμογέλαση ελαφρά. 'Η Ρούθ αισθάνθηκε ότι την εγκατέλειπαν οι δυνάμεις της, γιατί ήξερε ότι ο Βάλλανς και ο Λότζελ ήθελαν ν' αποδείξουν ότι ο Χιού δεν είχε φανάρι.

— 'Ο Σέρ Χένρυ σηκώθηκε για να υποβάλει μερικώς ερωτήσεις.

— Ήξεραν όλοι την ύπαρξη αυτού του φαναριού και το μέρος όπου βρισκόταν;

— Μάλιστα. Κατά τη διάρκεια του δείπνου είχε γίνει σχετικώς λόγος. 'Ο κ. Τάμπριτζ έχει δική του μηχανή παραγωγής ρεύματος και ο Σέρ Χιούστας τόν ρώτησε τί θα έκανε αν καμιά φορά χαλούσε ή μηχανή. 'Ο κ. Τάμπριτζ απάντησε ότι από τη μέρα που εγκατέστησε τη μηχανή, είχαν συμβή δυο διακοπές και γι' αυτό το λόγο είχε ένα ηλεκτρικό φανάρι στον νιπτήρα του μικρού δωματίου που βρίσκεται στο διάδρομο...

— 'Ο κατηγορούμενος άκουσε αυτή τη συζήτηση;

— Και βέβαια την άκουσε.

— Σας ευχαριστώ. Τώρα να έλθω ή μίς Χάβιλαντ.

Οι γούνες που είχε δώσει ή Πέρλ Τάμπριτζ στην 'Αντζέλ για τα Χριστούγεννα της πήγαιναν θαυμάσια. 'Η Ρούθ την είχε συγκαταλέξει μεταξύ των προσώπων εκείνων που έχουν ανάγκη και ζούν παρυσιακά, έτοιμα πάντοτε να προσφέρουν ύπηρεσία σε μιιά πλούσια φίλη εις αντάλλαγμα ενός δείπνου ή μιιάς προσκλησεως... 'Η Ρούθ αναρωτήθηκε αν ή Μίς Χάβιλαντ είχε καταφέρει να φέρει τον Σέρ Χιούστας έπωφελουμένη από το πάθημά του...

— Να ιδούμε, Μίς Χάβιλαντ, είναι ακριβές ότι τη βραδυά που ο κατηγορούμενος έφθασε στο Πέβεριλ, τη στιγμή που μιλούσε σε μιιά φίλη του, σε μιιά κυρία που είχε γνωρίσει άλλοτε και που πρό όλίγου είχε βρή εκεί, έτυχε να βρεθίτε κοντά τους;

— Μάλιστα.

— Τό πρόσωπον αυτό είπαγ εις τον κατηγορούμενον τα όνόματα των προσκεκλημένων και μεταξεί αυτών και του Στάλλα;

— Ακριβώς.

— Τί συνέβη τότε;

— Εκείνος ανεπήδησε βίαια και φώ-

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ναζε: «Θεέ μου! Αυτό το κτήνος! "Αν ήξερα πως είναι κι' αυτός εδώ δεν θα έρχομουν!...» Εκείνη του απάντησε: «Γιατί αυτή ή ταραχή?». Τότε εκείνος της είπε: «Δεν έχω το θάρρος να σου πώ. 'Αλλ' ο άνθρωπος αυτός δεν είναι άξιος να ζή». Εκείνη τη στιγμή απομακρύνθηκαν και δεν άκουσα πιά τίποτε, αργότερα όμως θυμήθηκα τη συζήτηση αυτή και σκέφθηκα ότι είχα τό καθήκον να τα καταστήσω γνωστά στην αστυνομία.

— Είχατε άπολύτως δίκαια, Μίς Χάβιλαντ. Για σάς ασφαλώς ήταν ένα καθήκον θλιβερόν, αλλά πάντοτε καθήκον. Σας ευχαριστώ.

— 'Ο Λότζελ σηκώθηκε.

— Δεν θα υποβάλλω ερωτήσεις εις την μάρτυρα, κύριε πρόεδρε.

— 'Ο πρόεδρος τόν κύτταξε.

— Πρόκειται να καλέσετε στο δικαστήριο τον πρόσωπον με το όποιον συνεζήτησε ο κατηγορούμενος;

— 'Όχι, κύριε πρόεδρε. Δεν άμφισβητούμε την συζήτησιν αυτήν, αλλά τα όσα έλέχθησαν δεν τα θεωρούμεν άπειλάς.

— Καλά. Τότε ν' αναβάλλωμεν την συνεδρίασιν δια τας δύο.

— 'Ο πρόεδρος σηκώθηκε εύλογιστος μέσα στην κόκκινη τήβενό του και βγήκε από την αίθουσα. Τό ίδιο έκαναν και οι άλλοι δικασταί και οι ένοχοι. 'Η Ρούθ έσκυψε για να πάρη την τσάντα της που είχε γλιστρήσει χάμω και όπως σηκωνόταν έλπησε δεν τα μάτια της τόν Ντάροου, αλλά τόν είχαν πάρει. Βρέθηκε κοντά στον Τζώρτζ Τάμπριτζ μέσα στο πλήθος που σπρωχόνταν προς την έξοδο, από τότε που ήταν στο Πέβεριλ, είχαν ανταλλάξει γράμματα αλλά δεν είχαν ιδωθή.

— 'Η Ρούθ τόν βρήκε γερασμένον αλλά ευχαριστημένον που την ξανάβλεπε.

— Πόσο ύπεροχη είσαι Ρούθ! 'Αναρωτιέμαι τί θα γινόταν ο Ντάροου χωρίς εσένα. Λάβε υπ' όψιν σου ότι σέβωμαι πάντοτε να συμμετέξω στα έξοδα, ή προσφορά μου ισχύει πάντοτε, αν και λυπάμαι που δεν πήρες ένα από τους μεγάλους δικηγόρους.

— Δεν είναι το χρηματικό ζήτημα, Τζώρτζ, που με εμπόδιζε. 'Ο Γκλίντ επέμενε γι' αυτόν... τόν όποιον θεωρεί έξυπνον κα δραστήριον. Δεν νομίζεις ότι έως εδώ πήγε καλά; ρώτησε α ζωηρά.

— 'Ο Τζώρτζ μουμολούσε.

— Μπορούσε να ήταν και χειρότερα. 'Ολοι φοβούνται μήπως μάς επιφυλάσσουν εκπλήξεις...

— 'Η Ρούθ χαμογέλασε διασπόμενα.

— Θά δής... Έχεις να φάω μαζί στο Στέμμα;

— Ευχαριστώ πολύ, νομίζω ότι είναι καλύτερα όχι. Έσπερα σάντουιτς και θά τα φάω στο άμαξι. Μην ξεχνάς ότι είμαι μάρτυς.

— 'Η κυρία Τάμπριτζ πώς πηγαίνει;

— Αρκετά καλά. Πάντοτε νευρική... Μόλις τελειώση ή δική θα την πάρω στο Μόντε-Κάρλο. 'Ισως να μάς συνοδεύση ο Τζούλιαν. Θά οδηγή το αυτοκίνητόν και θά μάς εξυπηρετήση πολλαπλώς. Θά έσπερε να έρχοταν ή 'Αντζέλ αντί γι' αυτόν άλλ' αυτή πέτυχε καλύτερα.

— 'Όχι δά...

— Από τό πλατύ πρόσωπο του Τζώρτζ πέφασε ένα πλατύ χαμόγελο.

— Ναί. 'Ο Χιούστας που έμεινε στο Πέβεριλ μαζί μας, δεν είχε το θάρρος να

γυρίση στο σπίτι του, που οι ύπηρετες του τό έτοιμασαν για τη νύφη... Παίζαμε λοιπόν κάθε βράδυ μπριτζ ή 'Αντζέλ έπαιξε μαζί του τό άπόγευμα γκολφ. 'Ηταν πολύ απογοητευμένος, άλλ' αυτή κατάφερε και τόν παρηγόρησε... Δεν είναι νόστιμη αλλά είναι έξυπνη και ξέρει και τό συμφέρον της. 'Η Πέρλ δεν είναι πολύ ευχαριστωμένη αλλά εγώ της είπα ότι ο Χιούστας μπορούσε να πέση και που χειρότερα.

— Τώρα είχαν βγή από τό δικαστήριο και βρίσκονταν στην πλατεία. Άρχισε να πέφτη φιλή λεπτή βροχή.

— Γυρίστε γρήγορα, της είπε εκείνος, ώρεβούα.

— 'Η Ρούθ δεν αισθανόταν καμιά όρεξη για φαγητό. Μπαίνοντας στο ξενοδοχείο αισθάνθηκε μυροδία από άχνι με σπανάκι και έχασε και τη λίγη όρεξη που μπορούσε να έχη. Στο γραφείο της έδωσαν ένα τηλεγράφημα του Γκλίντ της έλεγε ότι αναγκάσθηκε να μείνη στο Λονδίνο και ήλπιζε να φθάση κατά τις όκτώ. 'Η τραπέζαρία και τό μπάρ ήταν γεμάτα κόσμο και αισθάνθηκε ότι ήταν ό στόχος όλων των βλεμμάτων καθώς περνούσε τόν προθάλαμο για ν' ανέβη στο δωμάτιό της όπου της σερβίρισαν μονάχα ένα σντλεζάνι καφέ.

— Στις δύο ήταν πάλι στη θέση της και παρακολούθησε την άφιξη του προέδρου, τών δικαστών, τών ένοχων και τού κατηγορουμένου. 'Η βροχή κτυπούσε τα τζάμια, έπειτα έπαψε και ένας όχρος χειμωνιάτικος ήλιος διαπέρασε την γέματη από σκόνη ατμόσφαιρα. Μιά άχτίδα φωτός τό σκοτεινό κεφάλι και τούς κυρτωμένους ώμους του Χούγυ Ντάροου.

— 'Ο Τζώρτζ Τάμπριτζ προχώρησε στο διάφραγμα της αίθουσας. 'Ολοι σχεδόν όσοι ήταν εκεί μέσα τόν γνώριζαν έξ όψεως τουλάχιστον, έπειδή τόν είχαν δη στίς κούρσες και στίς διάφορες έορτές. Τό ενδιαφέρον που δεν είχε ποτέ χαλαρωθή μεγάλωσε, έπειδή είχε διαδοθή ή φήμη πιθανών σκανδαλωδών αποκλήψεων. 'Όταν ο Σέρ Χένρυ, πάντοτε ήρεμος και κύριος του έαυτού του, σηκώθηκε για να θέση την πρώτη ερώτησή του ή ατμόσφαιρα έφθασε στο ύψιστόν του σημείον έντάσεως.

— Γνωρίζετε πρό πολλού τόν κατηγορούμενον;

— Μάλιστα, από ήλικίας ένδεκα ετών.

— 'Από τότε είχατε συνδεθή μαζί του πολύ; Τόν βλέπατε τακτικά;

— 'Ο Τζώρτζ δίστασε.

— 'Όχι, όχι πολύ.

— Τόν είχατε γάσει μετά τας υπονδάς σας και δεν τόν βρήκατε παρά κατά τόν πόλεμον, σ' ένα αναρωτήριον άξιωματικόν στο Ρίτσμοντ;

— Μάλιστα.

— 'Από τότε δεν τόν ξαναείδατε πλέον. Τόν συναντήσατε τυχαίως στο Λονδίον, μιιά έβδομάδα πρό τών Χριστουγέννων και τόν καλέσατε να έ'θη να περάση τις γιορτές στο Πέβεριλ;

— Ακριβώς.

— 'Επομένως γνωρίζετε τό παρελθόν του όπως και την τωρινή του ζωή πολύ λίγο. Δεν μπορείτε να έχετε πολύ ακριβή δεδομένα για τόν χαρακτήρα του, τις ιδέες του...

— Ξέρω τόσα όσα συνήθως ξέρουμε οι μέν για τούς δέ. Είπε ο Τζώρτζ σε μηχανικό τόνο. Μ' αυτό έννοώ...

— Απαντάτε με ναι ή όχι, κύριε Τάμπριτζ, σάς παρακαλώ...

— 'Ο Σέρ Χένρυ εξακολούθησε τό ερωτηματολόγιό του. 'Η προσοχή της Ρούθ γαλασκόθηκε, δεν κέρδιζε τίποτε με τό ν' άκούη, γιατί κι' αυτή ή ίδια, είχε δη τόν Ντάροου κοντά στην πόρτα της γαλερίας με τις τρομερές έντασεις κηλίδες από αίμα στα μανίκια και στο μπροστινό μέρος του κοστούμιού του. Τόν είχε άκού-

σει που είπα: «Πρέπει να βγάλω αυτή τη φρίκη από τα χέρια μου», και τόν είδα να εξαφανίζεται στον λαβωμένο έμφ ο Τζώρτζ πήγαινε να τηλεφωνήση στην αστυνομία. Ξαφνικά της πέρσε μιιά ιδέα. Χάλασε πυρετωδώς μερικώς λέξεις στο πίσω μέρος ενός φακέλλου και χάρις στην ευγένεια ενός παρακαθημένου της κατώρθωσε να φτάση αυτό τό χαρτί στα χέρια του Βάλλανς' εκείνος διάβασε και έπειτα πέρσε τόν φακέλλο στον Λότζελ.

— Μιιά άκόμη όρώτηση, είπε στο τέλος ο Σέρ Χένρυ. Πρίν φθάση ή αστυνομία πήρατε δόλτα το σπίτι και επιθεωρήσατε πόρτες και παράθυρα;

— Μάλιστα.

— Ήσαν όλα κλειστά από μέσα;

— Ναί.

— Στη γαλερία είναι τρεις πόρτες. 'Η πρώτη είναι αυτή που βγαίνει στο χώλο, ή δεύτερη στην άκρη που συγκοινωνεί με τό δωμάτιο της μουσικής, και τέλος ή τρίτη στη μέση, ή όποία άνοίγει στην αυλή τών σταύλων;

— Ναί.

— 'Η τρίτη αυτή πόρτα ήταν κλειδωμένη;

— Ναί.

— Σας ευχαριστώ, κύριε Τάμπριτζ. Την επομένη του φόνου παρατηρήσατε καμιά άλλαγή στη στάσι του κατηγορουμένου; Βάδιζε με τρόπον πύ σταθερόν και όχι ψηλαφητά όπως ένας τυφλός;

— Δεν... δεν μπορώ να πώ. Δεν παρετήρησα.

— Έπαιξε καλά τόν ρόλον του;

— 'Όχι. Σας είπα ότι δεν παρετήρησα τίποτε. Φυσικά ήμουν άναστατωμένος.

— Σας ευχαριστώ.

Σηκώθηκε ο Λότζελ με ύφος θαρραλέον. Τώρα ο σκοπός του ήταν να κερδίση χρόνο. Δεν ήθελε να άγορεύση πρίν από την επομένη γιατί μπορούσε να είχε νέα από τόν Γκλίντ, ο όποιος την τελευταία φορά που τόν είδε, τόν άφησε κάτι να έλπίξη, χωρίς όμως να θελήση να εξηγηθή περισσότερο.

— Είσαθε συμπαθητής του κατηγορουμένου, κύριε Τάμπριτζ;

— Ναί.

— Ήταν φύσεως παραφόρου και έκδικητικής;

— Κάθε άλλο, είχε ύπεροχον χαρακτήρα.

— 'Όταν τόν είχατε συναντήσει στο Ρίτσμοντ είχε αλλάξει;

— 'Όχι.

— Γενικώς τόν αγαπούσαν;

— Ασφαλώς.

— Τό κατηγορητήριο λέγει ότι τό εγκλημα αυτό είχε προπαρασκευασθή με μεγάλη προσοχή, και σ' αυτό είμεθα σύμφωνοι. 'Η ιδέα για τό παιχνίδι εκείνο μέσα στο σκοτάδι ήταν του κατηγορουμένου;

— 'Όχι.

— Τίνος ιδέα ήταν; Μπορείτε να μάς τό πητε;

— 'Ο Τάμπριτζ πρίν άπάντηση σκέφθηκε άρκετά.

— Της γυναίκας μου και της μίς Χάβιλαντ. 'Ισως της τελευταίας, άλλ' αυτή δεν θά επέμενε αν ή γυναίκα μου δεν έπεθυμούσε να παιχθί αυτό τό παιχνίδι.

— Τό παιχνίδι αυτό δεν είναι πολύ παιδιάστικο για μεγάλους;

— Δεν ξέρω. Βρισκόμαστε σε άτιμόσφαιρα γιορτινής... Δεν πιστεύω να έπιθυμή κανείς από μάς να τό ξαναπαίξη.

— Κατά τα τριάντα λεπτά, που έπηκολούθησαν τό σβύσιμο τών φώτων, μείνατε καπνίζοντας μπροστά στο τζάκι του χώλλ;

— Ναί. Για να ξεσταθώ, γιατί ή νύχτα ήταν πολύ κρύα.

— 'Ο κύριος Χάβιλαντ περίμενε κοντά στο κουδούνι στη βάση της σκάλας, στην άλλη άκρη του δωματίου...
— Ναί.
— Μπορείτε να όρκισθήτε ότι έμεινε εκεί όλο αυτό τό διάστημα;
— Έγώ; 'Όχι. Μάς κούριζε τό παράδαν. Νομίζω ότι δεν κινήθηκε από τη θέση του...

— Και εκείνος, φυσικά, δεν μπορούσε να ξέρη αν μείνατε στη θέση σας;

— Πού θέλετε να πάσσετε;

— Αλήθεια, κύριε Τάμπριτζ, σάς ευχαριστώ. Τίποτε άλλο... Συγγνώμη, κάτι άλλο. Σεις ή ή κυρία Τάμπριτζ καλέσατε τόν κύριον Στάλλα στο Πέβεριλ;

— 'Η προσκλησις προσέρχεται και από τούς δύο μας...

— Πρόσκλησις κανονική με κάρτα;

— 'Όχι. Τό πιθανώτερο είναι ότι ή πρόσκλησις ήταν προφορική. 'Η γυναίκα μου θά τόν είχε προστά μου: «Ελάτε να περάσουμε μαζί τα Χριστούγεννα» και έπεδοκίμασα κι' εγώ. Τί σημασία έχει αυτό;

— Ήταν φίλος σας;

— 'Όχι. Απλή γνωριμία άρκετά πρόσφατη άλλως τε.

— Σας ευχαριστώ, κύριε Τάμπριτζ. Δεν ξέρετε λοιπόν αν είχε έχθρους;

— Δεν γνώριζα άπολύτως τίποτε σχετικά μ' αυτόν.

— 'Ο κατηγορούμενος είχε τα χέρια του ματωμένα όταν τόν είδατε να βγαίνει από την γαλερία;

— Ναί.

— Τό φανάρι, που βρήκατε έπειτα στο λαβωμένο, ήταν ματωμένο;

— 'Όχι, απ' ότι γνωρίζω.

— 'Ο πρόεδρος έπενεβή:

— Θά ήμουν της γνώμης να διευκρινισθή άμέσως αυτό τό σημείον. Τό φανάρι είναι εδώ, κύριε Χένρυ;

— 'Όχι, κύριε πρόεδρε, αλλά βρίσκεται στα χέρια της αστυνομίας και είναι εύκολο να μάς τό φέρουν. 'Όταν τό βρήκαν δεν ήταν ματωμένο, αλλά τό γυαλιστερό μέταλλο της θήκης του ήταν εύκολο να καθαρισθή γρήγορα.

— Πολύ καλά, κυρία Κλέαρ, είπεν ή καλή ξενοδόχος, παρακολουθώντας την με ενδιαφέρον όταν την είδε ν' ανεβαίνει κουρασμένη την σκάλα.

... 'Η δύστηνη, έμπιστεύθηκε λίγο αργότερα σ' έναν από τούς γέροντες ύπηρετες της, είδες πόσο είναι τσακισμένη! Κατάλαμψα με μαύρα στεφάνια στα μάτια της... Πώς θά μπορούση ν' άνθξη αν ο φίλος της καταδικασθή, πράγμα πολύ πιθανό απ' ό,τι φαίνεται; Είναι φανερό ότι τόν αγαπά πολύ... Λοιπόν...

— 'Ο Βάλλανς και ο Λότζελ έφθασαν μαζί στις όκτώ, ενώ ο Γκλίντ φάνηκε λιγανά αργότερα. Τούς έσφιξε τό χέρι και κάθισε κοντά στη φωτιά.

— Λοιπόν, πώς πήγατε;

— 'Ο Λότζελ φαινόταν απογοητευμένος.

— Δεν κερδίσαμε ούτε ένα πούντο άκόμη. Αύριο θά φωνάξω τόν σωφέρ και την νέα, αν και ο Ντάροου θά είχε τόν καιρό να κάμη τό εγκλημα μετά την αναχώρησή τους από την γαλερία ή πρίν από την άφιξη τους; δεν θά έμειναν εκεί περισσότερο από πέντε λεπτά.

— 'Ο Γκλίντ άπλωσε τα κοκαλιάρικα χέρια του και τό πλησίασε στη φωτιά.

— Πώς βρίσκετε την πεθερά μου, γιαντρέ;

— Πολύ άσχημα δυστυχώς...

— Δηλαδή...

— Χμ... ζήτημα στιγμών...

— Τί έννοείτε όταν λέτε στιγμές;

— Μόλις μιιά ώρα τό πολύ...

— Α... 'Όστε έχω καιρό να πάγω να φάω!

— 'Η ξενοδόχος βλέποντας τη Ρούθ να περνά πετάχθηκε απ' τό γραφείο της.

— Έλπιζω, κυρία, να μην είσατε πολύ κουρασμένη. Θά θέλατε ένα φλυτζάνι τσάι, αλήθεια; Θά σάς τό στείλω επάνω και αν μου επιτρέψατε, θά σάς δώσω μιιά συμβουλή: Στη θέση σας θά πλάγιαζα ως την ώρα του δείπνου...

— 'Η Ρούθ δεν έαφινάστηκε από την οικιότητα της γυναίκας αυτής με τούς συμπαθητικούς καλούς τρόπους. Τό ξενοδοχείο του Στέμματος είχε γνωρίσει παλιές εποχές ευγενείας και όσο και αν τα ταχυδρομικά άμεία άντικατεστάθησαν από τα αυτοκίνητα, διατηρούσε πάντα τόν αρχικό του χαρακτήρα. Οι καμαριέρες, χωρικές με κόκκινα μάγουλα, ώδηγούσαν άνόμα μ' ένα κερδί στο χέρι, τούς ταξιδωτές στα δωμάτια τους. Οι άτέλειωτοι διάδρομοι, ή γυριστή σκάλα με τα δούλια κάγκελλα τά κυρσιμένα από την πολυκαιρία, μιλούσαν για την αργαιότητα του σπιτιού. Σε κάθε πάτωμα είχαν εγκαταστήσει ένα λουτρό για να συμμορφωθούν με τις μοντέρνες απαιτήσεις, αλλά τό νερό δεν ήταν ποτέ ζεστό... 'Η Ρούθ πήρε σε συμπάθεια τό πλινθό εκείνο ξενοδοχείο, που όλες τις έλλείψεις του... Τό προσωπικό δεν ήταν και τόσο σβέλτο, ούτε κομψό, όπως τών μενώντων ξενοδοχείων του Λονδίνου και τού Παρισιού, στα όποια ήταν συνηθισμένη, άλλ' είχε κάτι τό πιο ανθρώπινο.

Ευχαρίστησε την ξενοδόχο και της είπε ότι οι δύο κύριοι, που είχαν διειπνήσει τό προηγούμενο βράδυ μαζί της, θά γύριζαν στο μεταξύ λιγανά αργότερα εκείνο τό βράδυ, συνοδευόμενοι από ένα τρίτο πρόσωπο, τόν κύριο Γκλίντ. Παραγγείλε να σερβίρουν άμέσως τόν κύριο Γκλίντ και έπειτα να τόν οδηγήσουν στο δωμάτιό της.

— Πολύ καλά, κυρία Κλέαρ, είπεν ή καλή ξενοδόχος, παρακολουθώντας την με ενδιαφέρον όταν την είδε ν' ανεβαίνει κουρασμένη την σκάλα.

... 'Η δύστηνη, έμπιστεύθηκε λίγο αργότερα σ' έναν από τούς γέροντες ύπηρετες της, είδες πόσο είναι τσακισμένη! Κατάλαμψα με μαύρα στεφάνια στα μάτια της... Πώς θά μπορούση ν' άνθξη αν ο φίλος της καταδικασθή, πράγμα πολύ πιθανό απ' ό,τι φαίνεται; Είναι φανερό ότι τόν αγαπά πολύ... Λοιπόν...

— 'Ο Βάλλανς και ο Λότζελ έφθασαν μαζί στις όκτώ, ενώ ο Γκλίντ φάνηκε λιγανά αργότερα. Τούς έσφιξε τό χέρι και κάθισε κοντά στη φωτιά.

— Λοιπόν, πώς πήγατε;

— 'Ο Λότζελ φαινόταν απογοητευμένος.

— Δεν κερδίσαμε ούτε ένα πούντο άκόμη. Αύριο θά φωνάξω τόν σωφέρ και την νέα, αν και ο Ντάροου θά είχε τόν καιρό να κάμη τό εγκλημα μετά την αναχώρησή τους από την γαλερία ή πρίν από την άφιξη τους; δεν θά έμειναν εκεί περισσότερο από πέντε λεπτά.

— 'Ο Γκλίντ άπλωσε τα κοκαλιάρικα χέρια του και τό πλησίασε στη φωτιά.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Δι χορωδίαί μας

Α' 'Η «Ελληνική Χορωδία» του κ. Π. Γλυκοφρύδη

Μία πρωτότυπη έρευνα του κ. Σ. Πετρά (Πιμπρινέτ)

Απ' το σημερινό μας φύλλο επρόκειτο να αρχίσουμε το «Ωδείο Αθηνών» όπως είχαμε υποσχεθεί στους αναγνώστες μας... Μα θα ζητήσουμε παρ' όλην την προσπάθεια να κάνουμε ένα μικρό διάλειμμα στον ώδειακό μας εξάψαλμο... Πρέπει να μην αφήσουμε, μια και τόσο φασαρία, ανοίξαμε με τα «Ωδία» και ιδιαίτερα για τις σχολές του τραγουδιού, — και τις «χορωδίες» μας... Στην Αθήνα έχουμε και τρεις χορωδίες μεγάλες, την ελληνική χορωδία, την χορωδία του «Ωδείου Αθηνών» και την χορωδία του κ. Κόντη που απαραίτητα πρέπει να πάρουμε. Ένας όλκιμος κόσμος από θηλυκούς και αρσενικούς τραγουδιστές υπάρχει στις χορωδίες αυτές που πρέπει να προτιμηθεί και να προηγηθεί... όπως μας γράφει γνωστή μουσική προσωπικότητα της πόλεώς μας και ύστερα να ακολουθήσουν και τα άλλα δύο «Ωδία» μας το «Ωδείο Αθηνών» και το «Ελληνικό Ωδείο» κ.τ.λ.

Ο υποφαινόμενος, πρώτα ο Θεός το καλοκαίρι πρόκειται να περιδεύσει και στις επαρχίες και να πάρει με τη σειρά τους και τα επαρχιακά «Ωδία» που ανάλογως με τα μέσα που διαθέτουν έχουν να παρουσιάσουν μια αρκετά σεβαστή... εργασία...

Και πρώτα-πρώτα σήμερα και την άλλη βδομάδα, θα πάρω την «Ελληνική χορωδία» του κ. Γλυκοφρύδη, μία από τις καλύτερες μουσικές οργανώσεις του τόπου μας, που η πρόδός της και η παραγωγή της έχουν να επιδείξουν εξαιρετική εξέλιξη... χωρίς στην άφοσίωση των μελών του και το μεγάλο ενδιαφέρον και την εργατικότητα του ακούρατου διευθυντού του κ. Γλυκοφρύδη...

—□□—

Και χωρίς πολλά λόγια, ως μπορούμε στο ζήτημα... Ας πούμε δυο λόγια για το ιστορικό της ιδρύσεως της «Ελληνικής χορωδίας» και κατόπιν ως προχωρήσουμε στις γενικές γραμμές του ρεπερτοάρ της δυνάμει των μελών του, των μαθητών του και ότι άλλο αφορά την δράση του.

Ένα βράδυ, πέντε χρόνια πριν, ο τότε διευθυντής της «Ελληνικής Χορωδίας» κ. Παναγ. Γλυκοφρύδης, με τον οποίο είχαμε συζητήσει για την ίδρυση της «Ελληνικής Χορωδίας», μου είπε ότι είχε ιδρύσει την «Ελληνική Χορωδία» το 1931, κατόπιν απόφασης της Γενικής Συνελεύσεως, ο «Καλλιτεχνικός Όμιλος» μετονομάστηκε σε «Ελληνική Χορωδία», ανατιθέμενη δε η διεύθυνσή της εις τον εκ των πρώτων παραγόντων της χορωδίας, τον κ. Παν. Γλυκοφρύδη, ο οποίος αξίως από τότε κατέχει και τον τίτλο του διευθυντού και έχει πια ως κύριον σκοπόν της ζωής του την πρόδον της «Ελληνικής χορωδίας».

Ελληνικού Ωδείου που του παρεχωρήθη εύγλωττος. Παρ' όλες τις οικονομικές δυσχέρειες χάρις στην προπαγάνδα μεταξόν των πρώτων μελών και οργανωτών του κατορθύεται σ' ένα μικρό καιρό να αυξηθεί ο αριθμός των πιστών του και να φτάσει στο σημείο, τόσον να επιτηρηθεί από τους μουσικούς παράγοντας της πόλεώς μας, που να τον αναγνωρίσουν όλοι επισήμως πλήρες ανδρικών και γυναικείων τμήμα, κατήρισε δε επίσης την πρώτη παιδική χορωδία στην Ελλάδα. Σε δυο χρόνια από τότε η «Ελληνική χορωδία», άρχισε να θανατοπορεύει. Άρχισε τις δημοσίες επιδείξεις και αφού έσημειωσε συζέ σερά, επέχειρησε και τουρνέ και εις πολλές επαρχίας της Ελλάδος όπου και έγινε άφορη να ιδρυθούν και άλλαι επαρχιακά χορωδίες.

—□□—

Επί τη ευναιρία, λοιπόν, της συμπληρώσεως της δεκαετίας της, της «Ελληνικής χορωδίας» γράφονται τα λίγα λόγια αυτά σχετικά με την ίδρυσή της. Τώρα προχωρούμε στο σκοπό της. Ο σκοπός της «Ελληνικής χορωδίας» είναι η περισυλλογή και η διάδοσις του ελληνικού αποικιστικού του ελληνικού τραγουδιού. Μέσα στα λίγα αυτά χρόνια της «Ελληνικής χορωδίας» κατώρθωσε να γίνει μία σχεδόν Ευρωπαϊκή χορωδία. Έτσι τουλάχιστον αποφαίνονται οι καλώς γνωρίζοντες μουσικήν.

Εις το ζήτημα της διαδόσεως της ελληνικής μουσικής ή «Ελληνικής χορωδίας» έρχεται πρωτοπόρος παρουσιάζουσα δράση όχι απλώς Ωδειακή αλλά εθνικής αξίας.

Τα τμήματα της «Ελληνικής χορωδίας» είναι δύο. Το I ανδρικών όπως τιτλοφορείται αποτελείται από 84 μέλη τακτικά διηρημένα εις δύο ομάδες της αυτής δυναμικότητας, επομένως αποτελείται από δύο ανδρικές πληρείς χορωδίες οι οποίες ασχολούνται με το σύστημα της επεξεργασίας «α καπέλλαν» δηλαδή άνευ συνοδείας οργάνων (όπως και στην εκκλησίαν). Το II ανδρικών τμήμα της χορωδίας αποτελείται από δοκιμους και μαθητάς οι οποίοι ύστερα από ένα χρόνο χορωδιακής προπαρασκευής εισέρχονται εις το I ανδρικών τμήμα.

Η «Ελληνική χορωδία» έχει και γυναικείον τμήμα ως και παιδικόν τοιούτον με το όποιον θ' ασχοληθούμε στο επόμενο φύλλο. Πού να μάς φτάσει μια και μιάμιση σελίδα για όλη αυτή τη δουλειά... Σήμερα λοιπόν θα πάρουμε τα όνόματα των τακτικών χορωδών ανδρών και γυναικών της «Ελληνικής χορωδίας» και στο άλλο φύλλο τους μαθητάς και μαθητρίδας που ετοιμάζονται να βγούν χορωδοί.

Κι' άρχιζουμε: Παίροντας πρώτα τους άνδρες, I ομάδα... περιλαμβάνει τους κ. κ. Γ. Παπανικολάου, Ν. Ν. Βελισσαρόπουλον, Κ. Καραμαγιώλην, Σπ. Λάϊον Β. Λεούσην, Β. Τζούσην, Ι. Στάθη, Μ. Αλιμπέτην, Β. Βλαχόπουλον, Γ. Κωνσταντίνου, Ι. Κωνσταντόπουλον, Δ.

Μοσχολίτην, Ηρ. Μουλίνον, Α. Βασιλείου, Δ. Βενιουρήν, Ι. Παντοπούλον, Ι. Πουσαίον, Γ. Χαλιδάση, Ι. Μελέγγου, Γ. Τζουανέαν, Δ. Καζούνην, Ηρ. Γιαννόπουλον, Χρ. Βρέτταν, Ι. Κολοτούρον, Ν. Γιαννουρήν, Ι. Ξερμίδην, Χρ. Βαλαμάκη, Ι. Καρβουλήν, Δ. Κοντογιάννην, Α. Παπαδημητρίου, Φ. Πιριφτην, Ι. Ζηζιμμενον και Α. Οργίνου.

Η II Όμας τώρα. Περιλαμβάνει τους κ. κ. Αρ. Φιλίππου, Ν. Λάσκαρη (όχι τον συγγραφέα), Β. Δημητριάδου, Γ. Λυσίμαχον, Ι. Αθανασόπουλον, Θ. Καραν, Β. Κροντηράν, Ν. Σαντορινιόν, Ι. Κωνσταντόπουλον, Στ. Μαρυδάκη, Δημ. Μένανδρον, Μ. Παπαδόπουλον, Αργ. Σκορδαράν, Εύθ. Τριανταφύλλου, Αντ. Κασρινάκη, Δ. Μαργαρίτην, Μ. Δεϊμέτην, Γ. Βούρβαχην, Κ. Κοσμοπούλου, Π. Μέγαν, Στ. Νικολαΐδην, Έλ. Τερζήν, Α. Χορταρίδην, Ι. Αθανασόπουλον, Π. Νικολαΐδην, Μ. Σταθόπουλον, Θ. Βρέτταν, Στ. Κόλαν, Γ. Πλέσκαν, Γ. Ραζήν, Γ. Σκορδαράν και... (μή βασκαθήτε!).

—□□—

Και τώρα πάρτε άκτινική και έλατε στο γυναικείο τμήμα... Άλλοι πενήντα θηλυκοί όμως χορωδοί ο ένας πλομορφος και πλο γλυκοφώνος από τον άλλον: Κι' άρχίζουμε. Το γυναικείο τμήμα περιλαμβάνει τας δνίδας... Φ. Νικήτη, Εύθ. Κιτάντη, Α. Ραζία, Σ. Ιωάννου, Δ. Τσαντήλα, Ι. Μπαντοπούλου, Ε. Χρησιδίη, Ε. Παπαεμμανουήλ, Ε. Δασκαλοπούλου, Αλ. Γαλάνη, Α. Φαρμακίδου, Έλ. Σταματίου, Τ. Παπακωνσταντίνου, Ν. Καραβίτου, Τερ. Ροδότση, Κ. Λαγού, Κ. Κακλαμάνου, Μ. Ψωμά, Εύστ. Καραμάνου, Έλ. Πιρίφη, Μ. Πετρίνη, Αν. Αλεξάνδρου, Αικ. Λαζία, Μ. Στελεκάτου, Αικ. Κυριακού, Α. Μαρκοπούλου, Αύρα Μαρκοπούλου, Στέλλα Μαρκοπούλου, Έλ. Νικήτη, Ι. Λάσκαρη, Αθ. Καρατζά, Μ. Καραμάνου, Α. Γυμναίτου, Τ. Κελαδινού, Μαρ. Βλάχου, Μ. Ροδότση, Κ. Οργίνου, Μ. Αλεξανδράτου, Κ. Λιτικοπούλου, Τ. Λυμπεροπούλου, Έλ. Κουνάδη, Αντ. Κόνιαρη, Σ. Τσακίση, Μ. Μωραΐτου, Κ. Γιωργαντή, Μ. Κωνσταντινίδου, Φ. Τσαντήλη, Ε. Ριφιώτου, Ν. Σπανουδάκη, Χρ. Καρδμίτση, Α. Χάφτα, Μαρ. Λαζάρου, Είρ. Τσεργά, Α. Τσαφίτσα, και Μ. Ρηγανήν...

Αυτές σπάρων και σήμερα έτσι: Στ' άλλο φύλλο θα μιλήσουμε για τ' άλλα πρόσωπα, για τις άλλες τάξεις της ελληνικής χορωδίας για το Ωδείο της και για τις δημοσίες επιδείξεις της...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

Έκδόσεις

ΦΥΜΑΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Εξεδόθη και κυκλοφορεί το 1ον τεύχος του τετάρτου έτους της «Φυματιολογικής Επιθεωρήσεως», θεραπευτικής και κοινωνιολογικής, οργάνου των εν Ελλάδι φυματιολόγων ιατρών, διευθυνομένη υπό του ιατρού κ. Κλεοδόλου Χρ. Κοκκολάτου, περιέχον επιστημονικάς εργασίας των ιατρών Δ. Χαροκόπου, Κρυστοβίδη βρογχεκτασία, Π. Ι. Κολέτσου, Έπ' των άερωδών κύστεων του πνεύμονος, Κλ. Χ. Κοκκολάτου, Βιβλιογραφικά αναλύσεις. Λίσημεριναί αντίληψεις επί της φυματώσεως της παιδικής ηλικίας. Το Διαγνωστικόν Ίνστιτούτον το Πειραιώς. —Ειδήσεις κλπ. — Συνδρονείται έγγραφονται εν τφ Βιβλιοπωλείφ «Ελευθεροδράκη».

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΕΣ ΜΟΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ;

Ρεσιτάλ Ζαφειροπούλου

Ο Μάριος πήγαινε εκείνο το απόγευμα στο καφενείο για να παίξει την συνθησμένη πρέφα του με τον φίλο του Όλιβ, όταν τον σταματά στο δρόμο ο φίλος του Κάισαρος.

—Μάριε, του λέγει, καλὰ πού σε είδα. Είχα ένα σοβαρότατο νέο να σου πω.

—Αλήθεια; Έκαμε ανήσυχος ο Μάριος.

—Ναι...

—Λέγε, λοιπόν, γρήγορα!

—Η γυναίκα σου σε απατά!

—Αυτό ήταν; Μούκοψες το αίμα, χριστιανέ μου!

—Πώς! Δεν σου κάνει καμιά εντύπωση αυτό;

—Όχι, φίλε μου. Αυτό το ξέρω, αφού κάθε φορά που η γυναίκα μου πηγαίνει στο σπίτι του έραστού της, η δική του έρχεται στο σπίτι μου!

ΕΨΑΧΝΕ...

Ένα βράδυ, οι αστυφύλακες περιμαζεύουν τον Μάριο μεθυσμένο από το δρόμο και τον πηγαίνουν στο τμήμα. Ο αστυνόμος της υπηρεσίας του ζητά τα στοιχεία του.

Αφού του πήρε το όνομα και την κατοικία του, ρωτά:

—Επάγγελμα...

—Ψευδότης.

—Ψευδότης; Και τί έχεις έφευρει;

—Τίποτε ακόμη. Ψάχνω να βρω!

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ο συμπαθέστατος ήθοποιος του κινηματογράφου, Πάουλ Κέμπ, όπως έμφανίζεται στο τελευταίο φιλμ της Ούφα: «Καρίτσιο»

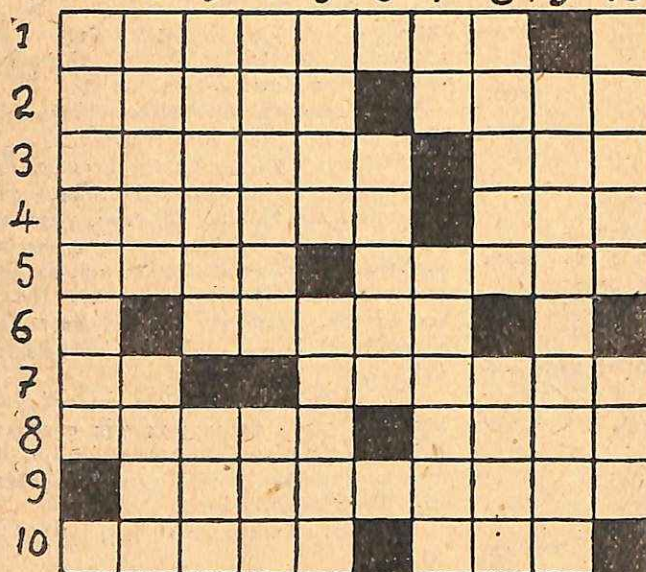
(Φωτογραφία Ούφ)

Η. Γ.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Ένας κομψευόμενος

Ένας κύριος που θέλει να μυηθεί τον Άδολφο Μανζού στην κομψοπρέπεια, έχει πέντε επανωφόρια, εξ σακιάκια, και όκτω πανταλόνια. Πόσα διαφορετικά κοστούμια μπορεί να φορέσει;

Τι δα φάγη;

Αν υποθέσουμε ότι ένας άνθρωπος τρώγει το μεσημέρι ένα πιφτέκι 50 γραμμών κάνοντάς το 2 μπουνιές, μπορείτε να μάς πείτε τι θα φάγη ο ίδιος άνθρωπος νηστιζός, αν του σερβίρουν ένα πιφτέκι;

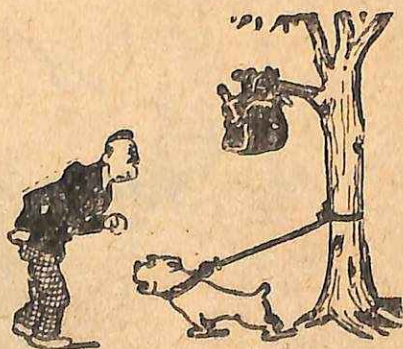
Απαντήστε σε είκοσι δευτερόλεπτα.

Ο περίπατος

Ο Γιάννης πρέπει να πάει πεζή σ' ένα ραντεβού του, που είναι αρκετά μακριά. Αν περπατήσει με ταχύτητα 5 χλμ. 760 μ. την ώρα, θα φθάσει 50 λεπτά προωτέρα από την ωριμένη ώρα. Αν πάει, περπατώντας με ταχύτητα 4 χλμ. και 500 μ. την ώρα, θα φθάσει 20 λεπτά αργότερα. Μπορείτε να πείτε ποιά είναι η απόσταση που έχει να διανύσει;

Ο άνθρωπος και το σκυλί

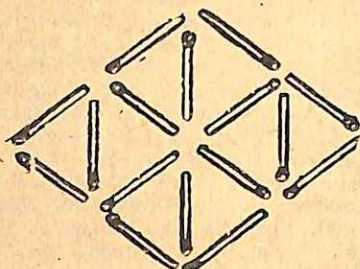
Ο άνθρωπος τον όποιον βλέπετε στην εικόνα μας θέλει να φάσει το μπουνάλι με το κρασί, πούναι μέσα στο σάκκο με

τα τρόφιμα, που κρέμεται από το κλαδί του δένδρου. Ο σκύλος όμως, με κανένα τρόπο δεν τον αφήνει να πλησιάσει. Τι θα κάνει ο άνθρωπος για να πάρει το μπουνάλι; Πρέπει να το βρῆτε μέσα σ' ένα λεπτό.

Ρόμβοι και τρίγωνα

Μπορείτε, αφαιρώντας τέσσερα σπέρτα από το παρακάτω σχῆμα μας, να αφήσετε

μόνον τέσσερα τρίγωνα, και τα τέσσερα των ίδιων διαστάσεων;

Λύσεις προηγούμενων

ΤΟ ΚΑΛΑΘΙ ΜΕ ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

Το καλάθι είχε 66 μήλα, 44 άπιδια, 12 δαμάσκηνα, 42 κεράσια και 28 πορτοκάλια.

ΟΙ ΔΥΟ ΔΙΑΔΕΞΕΙΣ

Ο Αιγυπτιολόγος είπε: ...Οι Αιγύπτιοι που χρησιμοποιούν πολύ τα άνθη του λωτού για διακόσμηση. Ήταν το πρώτο φυτό που μεγάλωνε και άνθιζε μετά την έγχεση πλημμύρας του Νείλου.

Ίδου και η φράση του χιουμορίστα: Είναι τα μικροπράγματα που συχνά μας στενοχωρούν περισσότερο. Μπορείτε δε να καθίσετε πάνω σ' ένα βουνό, όχι όμως επάνω σ' ένα καφίρι.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 552

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Ήχώ, ούρανοκατέβητος. 2. Τά, κέ, έπος, ία, νά. 3. Σέρ, θά, φά. 4. Χάνς, Ιατρός, Ασόδ. 5. Στοματολόγος, Σινά. 6. Ας, βάσανα, έλ, Ααλ. 7. Αντίγιο-νε, δέ, ύλ, σύν, σου ρό. 8. Δί, σέ, λά. 9. Όκιά, κατάπτωσις. 10. Σκάρπ, έπ, μά, Ιαίαι, όκιά. 11. Αν, κρύο, οία, Κάγ, Όμόν. 12. Νάς, Αλ, άσός, Πά, ρό, σάν, οί. 13. οί, χακό, Ίαπωνίας, νότα, ώς, αλό. 14. Άργος, Άτάρ, Χοροδιδασκαλείον. 15. Βοός, ρα, ΚΕ. 16. Άίρ, δδός, ές, ίσα. 17. Λά, Άσάρων, αί, ρέ, Σώ, όσα, ζό. 18. ίσο, έσο, άν Άλέ. 19. Σαρδανάπαλος, δά.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Άδριανούπολις. 2. ήτα, Χάνι, νάι, Ήσά. 3. Χά, ΣΤ, ός, Αδα, όρ. 4. Σάς, Κ. Κ. Κ., χροιά. 5. Κέντ, Ααρ, άγορά. 6. Χέροο, ός, ρύακος. 7. Νεάπο-λις, όρ. 8. Όθες, άδω. 9. Τά, Λί, ρα, Άρον. 10. Κρόνος, Τάς, έλ. 11. Λαδο-μπογιά, Α. Σ. Ο. 12. Όνέ, Άρταίος. 13. Γά, Λύρα. 14. Άδειο, Καράς. 15. Άς, Ίσπαχάν, έσένα. 16. 61. 17. μή-κος, Ταχεράνη. 18. Όρθό, όσο. 19. Ά-στρονόμος, α. ε. 20. ρέ, αί, Νο. 21. Ά-πορα, σίκ, άπόδρασις. 22. Νό, αί, άτι. 23. Όσπριον, Τ. Α. Κ., άδ. 24. Άχαρ, σόλ. 25. άσί, εδπαρουσίαστα. 26. Τί; ΣΚ. 27. Είρωνες, ώς. 28. Βα, Λό, Σόμα. 29. Φάς, έλκόν, Εύβοια. 30. Άσία, Ασάν, αί. 31. Όν, ύναρ, όλο. 32. Σαν-δάλοπνειον.

Ένα όνειρο... από τον ούρανό

Διήγημα του Α. Πεβερέλλι

Ο άνθρωπος έπεσε από τον ούρανό σιγά—σιγά, κάνοντας γύρους με το μεγάλο άσπρο αλεξίπτωτο. Στόν ορίζοντα ο μαύρος καπνός άπλωνότανε, σαν να γραφε κάποιος λόγια άκατανόητα. Έπειτα στο κέντρο της μεγάλης πεδιάδας ύψώθηκε μια μεγάλη πυρκαϊά. Το άεροπλάνο, που είχε πέσει έσφυχοϋσε σαν ένα ώραίο ζώο με σπασμούς.

Ο άνθρωπος έπεσε στο λειβάδι και σηκώθηκε. Είχε την δύναμη να βγάλει από πάνω του το αλεξίπτωτο και έπειτα ξανάπεσε στα γόνατά του. Το αίμα έτρεχε από τον πληγωμένον ώμο του. Ξανατρίφτηκε άπάνω στο χορτάρι, κυττάζοντας με τα θαλά μάτια του τον ούρανό, απ' όπου είχε πέσει σαν άγγελος, που τιμωρήθηκε, για την μεγάλη τόλμη του.

Μά ποϋ βρισκότανε στ' αλήθεια; Κτύταξε προς την πλαγιά του λόφου ύπληρχαν μερικά φτωχικά σπίτια και ένα σιδερένιο καμπαναριό μ' ένα σιδερένιο σταυρό. Και λίγο πιο πέρα κοντά στο ποτάμι ύψωνότανε ένας πομπώδης και γελοίος πύργος.

Είθετε πληγωμένος; Ή γυναικεία αυή φωνή του φάνηκε σαν ψέμμα. Όνειρευότανε λοιπόν ή είχε παρακρούσεις; Μά μια νέα στεκότανε πλάι του. Είχε στους ώμους της ριγμένη μιά ζακέττα και πλάι της στεκότανε ένα σκυλί.

Σας είδα να πέφτετε. Άρρησα να ρθώ, γιατί μένω στόν πύργο κι είναι αρκετή άπόσταση ως έδω. Παράξενο! Ή φωνή κι' αυτό το πρόσωπο δεν του φαινόταν άγνωστα. Πιθανόν να έμοιαζε άόριστα με κάποιο γνωστό πρόσωπο.

Μπορώ να σας βοηθήσω. Μοϋ φαίνεται πως από το μπράτσο σας τρέχει πολύ αίμα.

Είθετε από το έχθρικό στρατόπεδο, Δεν είναι έτσι; Ό πατέρας μου πολεμάει με τους άλλους. Μά μη φοβόσαστε.

Δεν το φαντάζομαι. Ή χάρι σας μοϋ είχε κάνει τόση έντύπωση, που σας βλέπω μπροστά μου με το άσπρο φόρεμά σας, σαν να ήταν χθές. Πέρασαν τόσα χρόνια. Πώς με άναγνωρίσατε άμέσως;

Το βλέμμα σας, τα μάτια σας, το όνομά σας, που δεν τα είχα ξεχάσει ποτέ μου. Μοϋ είχατε πεί λίγα λόγια. Μά ήταν χαριτωμένα κι' ήταν τα πρώτα που άκουσα.

Μά δεν τα θυμόσαστε όλα. Θυμάστε που σας είχα βάλει στο λαιμό ένα περιδέραιο από ροδοδάφνες;

Το είχα φυλάξει κάμποσα χρόνια. Κι' έσείς θυμόσαστε τι σας έδωσα κι' έγώ γι' αυτό;

Ένα κομμάτι από τη σάρπα σας. Και δεν ξέρετε πόσο λυπήθηκα άργότερα, που το έχασα. Μά γιατί δεν ξαναδωθήκαμε από τότε; Είχαμε μείνει σύμφωνοι να μοϋ γράψετε, αν δεν κάνα λάθος.

Ήμουν έτοιμη να σας γράψω, μά μια φιλενάδα μου μ' έμπόδισε. Μοϋ είπε πως σας άρεσαν οι περιπέτειες. Χαμογέλασε.

Εκείνη εξακολούθησε: Κάνατε καλά που χάσατε το κομμάτι από τη σάρπα μου. Θα ήταν φρικτό να είχατε σκοτώσει τον άνδρα μου, κρατώντας το κομμάτι αυτό στην καρδιά σας.

Τι είπατε; Χωρίς άλλο θα τον σκοτώσατε σείς. Το άεροπλάνο του έπεσε σε μάχη και ποιος μοϋ λέει πως δεν είθετε σείς που τον σκοτώσατε;

Γαρδένια, γιατί παντρευτήκατε έναν άνθρωπο που...

Ας μιλήσουμε κάτι άλλο, έκα-με εκείνη με πικρία... Κάτι για κείνο τον χορό, για κείνη τη βραδεία, που είναι τόσο μακριά.

Μά τη στιγμή εκείνη φάνηκε πάνω από τον λόφο ένα αμνηος άεροπλάνο.

Ελάτε, που είπε, πάμε στόν πύργο. Άν σας βροϋν χαθήκατε.

Τώρα γύριζαν πίσω οι στρατιώτες του Άλβαροζ. Ό άεροπόρος, που είχε χτυπήσει το άεροπλάνο του Μπάργκας τους είχαν ειδοποιήσει και ζητούσαν να τον βροϋν. Βρήκαν το αλεξίπτωτο. Άκολούθησαν τα ίχνη ως τον πύργο.

Ή Μαρία Σονέγκα έδέχθηκε ή-

ρημη τους φίλους του πατέρα της. — Τι μοϋ ψέμνετε καλέ; Ό Μπάργκας έδω! Όνειρευόσαστε!

Γελοϋσε. Διασκεδάσε μ' αυτό το ρομάντζο της. Ό Μπάργκας ήταν σε άσφαλές μέρος. Δεν θα τους άφηνε να τον σκοτώσουν.

Στόν πύργο έγκατεστάθη ο συνταγματάρχης Φέρπουλος. Ήταν πολύ λεπτός με την Μαρία Σονέγκα, μά και συγχρόνως καχύποπτος. Έπειτα είχε πληροφορηθή πως ο έχθρος βρισκότανε πίσω από αυτούς τους λόφους και μπορούσε από στιγμή σε στιγμή να φανερωθή.

Όλοι έπρεπε να προετοιμασθούν για την άμυνα. Την νύχτα ανέβηκε στην κάμαρά της κι' άνοιξε την άποθήκη, όπου ήταν κρυμμένος ο Μπάργκας.

Σήμερα το πρωί του είπε έστειλα το σκυλί μου με ένα σημείωμα δεμένο στο λαιμό του στο γειτονικό χωριό, όπου είναι συνηθισμένοι να κάνουν περιπάτο. Έκεί βρισκονται οι δικοί σας.

Τους ειδοποίησα, για λόγους που δεν μπορώ να σας πώ, ότι σας είχαν πιάσει αλχημάτω. Τώρα, όμως, σας παρακαλώ να φύγετε. Θα σας δώσω μιά φορεσιά να μεταμορφώσετε τελείως.

Οι δικοί σας είναι λίγα χιλιόμετρα από δω. Θέλω να φύγετε για να μη με δῆτε αύριο με το ντουφέκι να πολεμώ. Θέλω να μείνω για σας το όνειρευτο κορίτσι: Ή Γαρδένια.

Την άλλη μέρα το πρωί ο συνταγματάρχης Φέρπουλος πήρε το έξής γράμμα:

Είμαι η γυναίκα του Μπάργκας. Με πληροφορήσαν πως τον πιάσατε αλχημάτω. Σας ίκετεύω μη σκοτώστε εκείνον που αγαπώ. Μιρέτα Μπάργκας.

Ό Φέρπουλος κατάλαβε άμέσως τι είχε συμβεί και φώναξε τη Μαρία Σονέγκα. Εκείνη τα ώμολόγησε όλα και πρόσθεσε:

Δεν μ' ενδιαφέρει αυτός. Μά ήταν μιά άνάμνηση. Ό πρώτος μου χορός. Ένα τούλινο φόρεμα. Μιά γελαστή και εύθυμη νύχτα της ζωής μου. Δεν μπορείτε να καταλάβετε, συνταγματάρχα.

Τώ όντι, δεν καταλαβαίνω. Έκείνη σκέφθηκε: Έώρα θα με τουφεκίσουν, ακριβώς όπως στα ρομάντζα: Ένας χορός, ροδοδάφνες, όγτώ στρατιώτες, μιά ξερή διαταγή και...

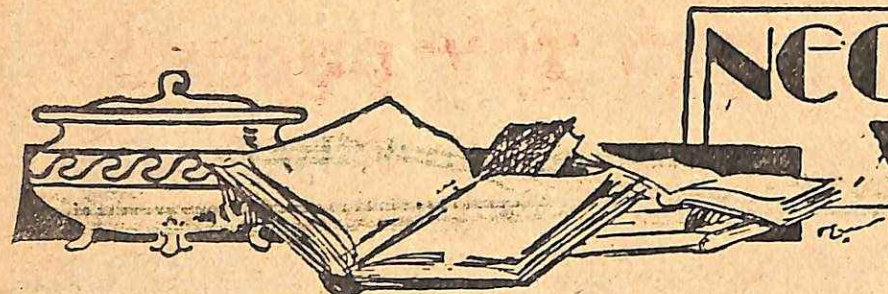
Ό Φέρπουλος μίλησε σιγά με τους συντρόφους του. Δεν ύπήρχε άμφιβολία, ή Μαρία Σονέγκα τούς είχε προδώσει. Μά δεν είχαν καιρό για χάσιμο. Οι άνθρωποι του Μπάργκας υπορούσαν να φθάσουν από στιγμή σε στιγμή.

Ή Μαρία κτύταξε από το παράθυρο τον ούρανό, από όπου είχε πέσει ένα όνειρο. Μιά βαθεία θλίψη της γέμισε την καρδιά. «Τι άνόητη ν' άφήσω να με παρασύρη ή άνάμνηση, ένας χορός, ένας κουρελιός από βέλο...»

Ό Φέρπουλος την ώρα εκείνη σήκωσε το πιστόλι και μιά ξερή σφαίρα τρύπησε το κομμάτι απ' το τούλι!

Α. ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

Προσμονή

Ξέρω πώς δεν θα ξανάρθω κι' όμως ακόμα σε προσμένω... και μια λαχτάρα στην καρδιά πνίγω... κι' αργοδιαβαίνω.

Κι' αν προσπερνά σκυφτή-σκυφτή δίχως χαρά και δίχως πόθο, στην κουρασμένη μου ψυχή μια νοσταλγία μόνο νοιώθω.

Όλα στο σπίτι μου βουβά θα μου θυμίζουν πάντα έσένα κι' οι ώρες πώς περνούν αργά σαν σκέφτομαι τα περασμένα.

Κι' αν στην καρδιά διπλά πονώ κι' αν μόνιμον θλιμμένη μένω, —Ναι... ξέρω, δεν θα ξανάρθω— κι' όμως ακόμα σε προσμένω.

NINA NTEΛH

Συντριβή

Μου ζήτησες την άδολη καρδιά μου τα νεανικά—πολύτιμα!— όνειρά μου και δίχως λόγια περιττά—ή κουτή!—στά πρόσφερα.

Δεν ήξερα την λέξη υποκρισία ούτε την ανδρική άσυνειδησία και δεν έπιστευα στα όνειρα τα πρόσκαιρα...

Νά ή παγίδα: ή άγνοια! Κι' έτσι ωμένα! σαν το καπρίτσιο σου έσβυσε για μένα και θέλησες να γίνουμε ένα Τρίο: ΕΓΩ, ΕΣΥ κι' ή ΑΛΛΗ, μάθε μόνο πώς θα λυγίσω γρήγορα στον πόνο. 'Η Συντριβή, άσκήνω φορτίο!...

Σ. Γ.

Στης ζωής το πέραςμα

Φεύνει ο χρόνος κυλά, και στο διάβα του σκορπίζει λίγες χαρές για ξεγέλασμα του πόνου. Σβύνεται κάθε όμορφη και χάνεται ή διαψαμένη νεότης. Κι' ή θλίψη τότε άπεραντη ριζώνει, στις πονεμένες καρδιές και μαράνιει τα ρόδα τ' Άπριλου, παίρνει την γλυκειά τους εύωδιά και σιγοσβύνει τα ώραια δειλινά.

Δεν ξανανοήνουν τα όμορφα παρτέρια έλπίδες παλινδρόν ξαναζούν. Σπρνά τ' άπομεινάριά μιας άγάπης ξεχασμένης θά να θαφτούν βαθειά. Καί θ' άπομένη μοναχά, κρυμμένη μέσ' στην στάγτη μια σπύθα άναμμένη άπ' την μεγάλη την φωτιά.

Και της ζωής ή χειμωνιά γοργά σαν φθάση, δεν θάξη παρά ν' άφήση στα μαλλιά όλόκληρο στεφάνι.

ΑΘΗΝΑ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΥ

Σ' ένα ταξίδι

Τώρα από καιρό άποφασίσει να κανω ένα ταξίδι. Στεριά κοντά μου, όσο και νάταν μακρινή, δεν θάθελα ν' αργοδιαβαίνω κι' ούτε στεριά θάταν σκοπός του ταξιδιού μου. Καί τώχ' από καιρό άποφασίσει να κάνω ένα ταξίδι, που τόσο άλλόκοτο, τόσο παράξενο θά σάς φανή. Ίσως να τό πήτε γέννημα μιας άρρωστης φαντασίας, που βρίσκει άνακούφιση σε μια έκκεντρίκότητα, σε μια παραξενιά! Ίσως άποτέλεσμα μιας μονομανίας, μιας τρέλλας, αν θέλετε, που νομίζει πώς κάτι τό άσήμαντο, τό έντελώς άθώο της φαίλει, και που σαν τό καταστρέψει με σκληρότητα, νοιώθει μια άπεραντη μια σωδιωτική ήδονή, άντικρύζοντας στη θέση ενός καλού άνώτερου και ιδανικώτερου, ένα ξεάμβλωμα ή ένα τίποτα. Όστόσο και στις δυό ύποθέσεις θά βγήτε γελασμένοι. Μπορεί νάμαι παράξενος ή μονομανής, μπορεί ακόμα νάχω και κάποια λόξα: Είναι όμως αυτά, όχι έλαττώματά μου, μα δώρα της ζωής! μιας ζωής που τόσο γενναίοδωρη δείχτηκε σε μένα. Όμως δεν... Μά ναι, ξεχάστηκα πολύ!! Μακριά, πολύ μακριά, κάποια στεριά αργοσβύνει σ' ένα άχνό πέπλο... Ό ούρανός όλουθε καθάριος κι' ή θάλασσα γαλήνια...

...Μά, πιστέψτε με, δεν θάθελα τέτοια σκηναία για τό δράμα μου... Στο χέρι μου, που τρειάμεν' αλάνοιται, κρατώ κάτι χαρτιά, λίγο παλιωμένα, με κάποιο άρωμα ξεψυχισμένο πιά, μα τόσο γνώριμο, τόσο άγαπημένο. Οι ξεθωριασμένοι χαρακτιρες, είτ' από τον καιρό, είτ' από τό δάκρυα, σιγοτρεβόμεν σαν κάποιο λυγρό να κρύβουν στις κόγχες τους. Δεν ξέρω, μα μου φαίνεται πώς μέσα τους μια ψυχιστική άναδεδει, που νοιώθει στο χαμένο μου τό βλέμμα κάποιο σκοτεινό σκοπό.

Γιατί να μην πιστεύω κι' έγώ πώς κάθε τό που πεθαίνει, ή ψυχή του δεν χάνεται!! Δεν χάνεται όχι!! Ζή ίσως σ' ένα άλλο άνθρωπο, σ' ένα ζωο, όπως φαντάστηκε ή Ινδική μυθιστορία, ή ξαναζωντανεύει σ' αντίκρυσμα ενός άψυχου, μιας πέτρας ή ενός πυκνογραμμένου χαρτιού. Κι' αυτή ή ζωή που στα κυτρινισμένα φύλλα σας είνε γραμμένη, έχει σβύσει πιά, έχει φύγει από τό πρώτο της τό σπίτι. Πουδές λέει πώς κάποια νοσταλγία δέν την σέρνει ίσως στις τσακισμένες διπλές σας μια τέτοια ώρα;

Μά ναι τη νοιώθω την παράκλησή σας, την ακούω μου σπαράζει κι' έμένα την καρδιά ό χωρισμός σας... μά, πιστέψτε με, μου είναι άδύνατο να ζήσω πιά με την συντροφιά σας με κάνει κάθε τόσο να πονώ, να υποφέρω, να κλαίω πολλές φορές. Όχι, δεν μπορώ, δεν μπορώ!...

Νά, ή στεριά πιά σβύστηκε, ό ούρανός καθάριος όλουθε κι' ή θάλασσα γαλήνια! Μ' αλθεία, δεν ταιριάζουν αυτά τα σκηναία με τό δράμα μου!... Έχετε γειά, της πρώτης μου νεότης σύντροφον!! Μά γιατί κλάιτε στο στερνό μου τό φίλημα; Κι' όμως είναι τό πιά γλυκό, τό

Κύκνειο

Τώρα π' αρχίζω πένθιμο τραγούδι σαν τους κύκνους κι' είμαι σαν μαύρη συγνεφιά μπρός στην αύγή του κόσμου γιατί ταράζουνε βαθειά της σκέψης μου τους κύκλους μπόρες, άγάτες κι' όνειρα που στοιχειώσαν έντός μου; Πολύ είν' αργά δραπέτισσα να γίνω πιά της Μοίρας για να ξανάρθω άπραγη στην πόρτα σας ζητιάνα, —βαρειά με γέρνει ή δύναμις της θλίβερης μου πείρας— κι' αν μια στιγμή σάς νοσταλγώ, πάθη γλυκά και πλάνα,

τόρα που ξέρω ν' άψηφώ της λογικής τους νόμους, σβύνει τό φώς σας μέσα μου κι' ανατριχιά και σκλάβια άνήσυχη, σκυφτή στού έξω γνισμού τους δρόμους, φεύγω με των κριμάτων μου γιομάτη την ύδρια.

(Χαλκίς) ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΣΚΑΡΙΜΠΙΑ

Βραδυές χειμώνα

Βαρυές χειμώνας. Καταχνιά τό σούρουπο. Τά δέντρα άβογγά ό άέρας, σύγκορμα τό δέντρα άναστενάζουν και τά ξερά κλωνάρια τους, μέσ' στα πνιχτά σκατάδια με την όρμή του τρίζουνε, λυγίζουνε και σπάζουν.

Κλαίει ή Πλάση! Ένα χαμό θρηνηί με τόση θλίψη, ένα λουλουδι μιλάν αύγή ή μία πλανεύτρα δίσση... —Όταν πονή, ό! Πουδές μπορεί τό πόνου του να κρύψει; Καί ποιά ψυχή ένα χαμό δέ θά τονέ θρηνηή;

Και ή δική μου ή ψυχή σπαράζει σ' έναν πόνο. —Ψυχές! Σάν ποιά δεν πόνεσε για κάτι που έχει χάσει; Καί κλαίει και κλαίει τον πόνο της έτσι στον ίδιο τόνο ως έξω κλαίει τον πόνο της λυπητερά ή Πλάση...

ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΙΚΚΑΙΟΣ

πιο παθητικό φιλή που μπορείτε να πάρετε από τό στεγνά μου τό χέλι!... 'Η θάλασσα έδώ είναι τόσο φθιμά, τόσο σκοτεινή! Κανείς δεν θά ταράξη τη γαλήνη σας! Έχετε γειά θλιβεροί σύντροφοι της πρώτης μου νεότης!

ΓΙΩΡΓΗΣ ΠΑΝΤΖΕΛΟΥΔΑΚΙ...

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΤΙΤΟΥ ΝΟΥΣΣΑ

Μέσα στην ήρεμη μελωδία του άρμονίου σβύσανε άργά οι στερνές... έστες άπ' τον «Σικελικό Έσπερινό» του Βέρντι.

Στην ευγενικά άρμονία της μεγάλης αρχαϊκής σάλας άπλώθηκαν μια άπεραντη σιωπηλή γαλήνη, όμοια με τη γαλήνη αυτή των κοιμητηρίων της Δύσεως, όπου αργοσημαίνουν κάθε δειλινό οι καμπάνες του έσπερινού.

Οι συμβολικές εικόνες της έκτελέσεως συμπληρωμένες άπ' τους πίνακες τέχνης, τους άναρτημένους πάνω στους γυμνούς τείχους της άπεραντης αίθουσας, δημιούργουσαν τό μακρινό ταξίδεμα της φαντασίας πρός τους μαγικούς κόσμους του όνειρου με τις νεκρές πολιτείες, τις άκίνητες δεινροστοχίες και τους άνώτερους πολιτισμούς, όπου οι άνθρωποι ζούν άθόρυβα τη μεγάλη και ευγενικά άποστολή τους.

Ριγμένη μέσ' στο πλούσιο δελουδίνο κάλυμμα του πλεγαντού μου καθίσματος, ή άγνωστη που άπ' την αρχή της έκτελέσεως τράβηξε την προσοχή μου με την παράξενη έκφραση του προσώπου της, είχα λησμονηθή στο ναυούρισμα κάποιας άόριστης νοσταλγίας. Ό τόπος, ό χρόνος, τό περιβάλλον, δεν φαινόταν να άσχοιούν καμμία επίδραση στο ξεδίπλωμα αυτό των όνείρων της. Μονάχα τό όρθότατο μάτι της, όπως στήριζονταν έκστατικά στην ένάτένιση των όραμάτων της, προδίδαν ότι κάποιος έσωτερικός πλινθος, κάποια άδιόρατη πνοή ζωής, έξακολουθούσε ναργοπαίξει κάτω άπ' τη νεκρήν εικόνα της άκίνητης οικίας της.

Θέλησα να της ύπενθυμίσω ότι ή συναντία είχε τελειώσει—τό άνόμοιο πλήθος των άνοστατών άποσφύραντων άθόρυβα και διακριτικά πρός την έξοδο—και μόναχα έμεις οι δυό είχαμε λησμονηθή στο μέσο της άπεραντης αίθουσής όπου φτερούγιζε ακόμη ό αντίλελος άπ' τις στερνές νότες του «Σικελικού Έσπερινού».

Σε λίγο θάσβυναν τά φωτά κι' ό ταξιδέτης, με τον ήλεκτρικό του φανό στο χέρι, θά περιφέρονταν σαν κάποια σκιά του παρελθόντος ανάμεσα στις άτέλειωτες σειρές των κενών καθισμάτων, για να μαζέψω τά χαμένα άντικείμενα. Όστόσο δεν τόλημσα να διακόψω τη φανταστική γιορλάντα των συλλογισμών της και παρέμεινα εκεί δίπλα της άκίνητος σε μιάν άγωνιώδη άναμονή, δίχως σκοπό και δίχως σκέψεις, σαν κάποια μαγική δύναμις να μ' είχε καθλώσει όριστικά άνάμεσα στις γοητευτικές πτυχές των φορεμάτων αυτής της άγνωστης γυναίκας.

Άπότομα την είδα να τινάζεται ξαφνιασμένη, σαν κείνη μόλις τη στιγμή να συνέρχονταν από κάποιο έκπαικτικό όνειρο. Έβριζε ένα σύντομο βλέμμα γύρω της—ίσως να ντράπηκε για την έκπατάλειψή της αυτή, ίσως και να φοβήθηκε άπ' τη σιωπηλή άπεραντασύνη της κείνης αίθουσής—και γυρίζοντας πρός τό μέρος μου χαμογέλασε άόριστα, σαν νάθελε να δικαιολογήσει ή την πρωτοτυπία αυτή των τρελών της. 'Υστερα, απορρίπτοντας γύρω της τό άδιαίσθητο θρόνισμά της φούστα της, άπομακρύνθηκε άργά πρός την έξοδο.

Την άκολουθήσα άθόρυβα σαν κάποια άνεπιθύμητη σκιά, που οδηγείται τυφλά άπ' τά ίδια ήήματα του δημιουργού της πρός ένα άγνωστο και άπίθανο τέμα. Τό βάδισμά της ήταν άδέσποιο και άνακόπη όριστικά στο κατόφλι της δριυνης πόρτας. Έξω στο δρόμο μια πένθιμη βροχή άπλωνε την άναερή ύγρασία της πάνω στη λαμπερή άσφαλτο και μετέβαλε σε χιλιάδες ρευστά διαμάντια τη σκοτεινή άπεραντασύνη της νύχτας. Καί τό τελευταίο άμάξι είχε άποσυρθή...

Η άγαμονή μας είχε κάτι τό κοινό με τό άναποφάσιστο των μεγάλων τολμημάτων και ήταν όμοια άνόστη και στερημένη πρωτοβουλίας, γιατί κάποια άσημαντη λεπτομέρεια έμπόδιζε τό πρώτο μας ήημα. Μήπως ήταν δυνατόν να περιμένουμε αιώνια εκεί τό τέλος αυτής της Φθινοπωριάτικης βροχής;

Βγήκα σύντομα έξω κι' έτρεξα στον πλησιέστερο σταθμό αυτοκινητών.

Δεν τόκανα για να την έξυπηρετήσω, ούτε γιατί εύρισκεται έναν εύκολο τρόπο γνωριμίας. Λυπήθηκα περισσότερο την άπελπισία της και την άμηχανία αυτή μπροστά στο άπόροπο, μιας άγνωστης κι' έπιθυμητής γυναίκας που στη στιγμή παρόμοιων γεγονότων παραλείπει άπ' την ίδια άδυναμία του φύλου της.

Όταν έπέστρεψα τη βήμα ακόμη να στέκη άκίνητη στο κατόφλι, παρακολουθώντας με έρευντικό και άνήσυχο βλέμμα τό βάθος του δρόμου. Περιμένα κάποιου ή προσπάθους μ' ένα τέχνασμα να δώση κάποια άλλη σημασία στην ύποχρεωτική αυτή άναμονή;

Άνοίξα την πόρτα κι' έβγαλα τό καπέλλο μου. 'Μουν άξιοθρήνητος όπως παράμενα έτσι μέσ' στη βροχή, σαν κάποιο δείγμα παλινής Ιπποσύνης που από ελρωναία ή σκληρότητα της τύχης, άγνόησε την άρδο των χρόνων.

Δεν ξέρω αν περιμένα ένα λεπτό ή μιάν αιώνητητα στην άδικαιοδότητη και τόσο γελοία αυτή άναμονή. Ένοιαθα ως τόσο τη βροχή πούχε μουσέψει τό ρούχα μου και με περόνιαζε στο έσωτερικό με έννευριστικά ρίγη.

Έπ' τέλους την είδα να ρίχνει ένα τελευταίο βλέμμα στο βάθος του δρόμου κι' ύστερα, με μια κίνηση άπελπισμένης άποφάσεως, να δρασκελίζει τό διάστημα για να περάση στο έσωτερικό του αυτοκινητού.

Θέλετε να σάς συνοδεύσω; Χωρίς ν' άποκριθή μαζέψτηκε άργά στη γωνία του καθίσματος για να μου προσφέρει θέση. Μπήκα μέσ' κι' έκλεισα την πόρτα.

Πού θέλετε να σάς οδηγήσω; Προσπαθούσα με διάφορες έρωτήσεις να διακόψω τη γοητεία που με μέγαγε άργά-άργά και με οδηγούσε σε πράξεις ίκανές να με τελειοποιήσουν ή να μ' έμφανίσουν σαν έναν άνόητο Δόν-Ζουάν που κυνγεί χειμάρεις ή άσημαντες έρωτικές έπιθυγίες της στιγμής.

Άνασκήκωσ τους όμους με άμηχανία—Δεν έχω όρισμένο σκοπό... Περιμένα κάποιο που δεν ήρθε...

Η φωνή της είχε κάτι τό δειλό κι' άπελπισμένο σαν κάποια φοβερή καταστροφή νύχε συντελεσθή στη ζωή της μέσα στο άσήμαντο διάστημα των τελευταίων

στιγμών. Έσταμάτησα τις έρωτήσεις κι' άφησα τον όχημό να βαδίσει στην τύχη. Γιατί να την βασανίζω περισσότερο; Κάποιον περιμένει κι' αυτός δεν είχε έρθει... Παρακολούθησε όλάκερη τη συναντία με την άγωνία της μάταιης άναμονής κι' οι πένθιμες καμπάνες άπ' τό «Σικελικό Έσπερινό» συνώδευσαν τό βουβό παράπονο της πονεμένης καρδιάς της.

Σας βασανίζω τόσην ώρα με τό βάρος της έγκαταλείψεώς μου..., είπε έξαφνα ή άγνωστη. Έσκυψε πρός τό μέρος του οδηγού κι' έδωσε τό όνομα ενός κεντρικού ξενοδοχείου.

Δεν έχετε μόνιμη κατοικία; Είστε ξένη; δε θέλετε να σάς οδηγήσω σπίτι σας;

Άνασκήκωσ τό κεφάλι με μια κίνηση άποκαρδιώσεως και σαρκασμού.

Μήπως έξέρετε να μου πείτε σεις που δρίσκεται αυτό τό περίφημο «σπίτι»; 'Ερθε από πολύ μακριά πρός συνάντησή του, ώστόσο δεν κατόρθωσα να τό άνακαλύψω άκόμη. Ίσως ποτέ να μην τό έπιτύχω αυτό. Κι' έτσι καταδικάστηκε να μεταφέρω τό βάρος μου από πόρτα σε πόρτα, σαν κάτι τό περιττό κι' άνεπιθύμητο.

Σταμάτησε σαν νάθελε να συγκεντρώση τον έαυτό της. Λυπήθηκα αυτήν και τον τσακισμένο έγωισμό της.

Η ζωή είνε γεμάτη χαρές και ό χρόνος άναενοεί τα αισθηματά μας. Δεν γνωρίζω την αίτία της λύπης σας άλλα πιστεύω νάμαι πρόσκαιρη και να ύπομνηση μια μέρα σε καινούργιες άπολαύσεις.

Γύρισε και με κύτταξε με ελρωναία. 'Υστερα άπότομα σοβαρεύτηκε και τό βλέμμα της ξαναπήρε την πρώτη σκοτεινή και δίχως έλπίδα έκφραση του.

Υπάρχουν πολλές χαρές στη ζωή, ώστόσο είναι λίγες συμβατικές και δεν άγγίζουν τό βάθος της καρδιάς μας.

Άπ' τη μοναδική μας συνάντηση αυτής της νύχτας δέ μ' άπόμεινε παρά μονάχα μια βαθειά γούση πάνω στα χείλια κι' ή θύμηση άπ' τις στερνές φράσεις των λόγων της.

...Άθλια νανάγια των ίδιων μας δόξαιών, βαδίζουμε τον τραχύ δρόμο της ζωής δίχως χαρά, δίχως όνειρα, δίχως ικανοποίηση. Στην άπεραντη έρημο της ζωής μας κανείς δρόμος δεν οδηγεί πρός την άσση των τσελίκων όνείρων μας. Ό άπέραντος έγωισμός και ό φόβος πρός τό άγνωστον μας άνάγκασαν να δημιουργήσουμε συμβατικές χαρές που στο βάθος τους κρύβουν τό φέμμα και την άπάτη. 'Ηδονές, διασκεδάσεις, πρόσκαιρη ικανοποιήσεις, έρως και οικονόμει... Συμβατικά ψεύματα κι' έκδηλές διαφωρές κι' άνόμιες άπ' τις πρωταρχικές αίτίες που τις δημιούργησαν.

Ό οδηγός άνοίξε την μικρή πόρτα του αυτοκινητού. Οι φωτεινές έπιγραφές ενός κεντρικού ξενοδοχείου θάμωσαν τά μάτια μας με την άπότομη λάμψη τους. Με γοητίσθη με μιάν άλλη κίνηση του κεφαλιού... Δεν είχα μάθει ούτε τ' όνομά της...

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΣΑΣ

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΣΑΣ

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΣΑΣ

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΣΑΣ

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΣΑΣ

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΣΑΣ

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΣΑΣ

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΣΑΣ

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΣΑΣ

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΣΑΣ

Μεταξύ μας

Ἰωάννην Σ. Νουχάκη. Τὸ θέμα ἀρκετὰ καλὸ μὴ δὲν ἔχει πολλὴ στρωτὴ γράψιμο. Θέλει δούλεμα καὶ συντόμηση. Στείλτε μας τὸ διήγημα νὰ τὸ δοῦμε. Μαρίαν Τζεράκη-Βλάσσο-Πολυ. Ὅχι τόσο καλὸ γιὰ τὴ σελίδα πού ἀναφέρετε. Φυσικὰ εἶναι καλότερο ἀπὸ τὴν προηγούμενην φορὰ ἀλλὰ δὲν μᾶς ικανοποιεῖ ἀπολύτως. Ἰωάννην Μαυρομυ. Στάκη. Πολὺ παιδιάτικο καὶ ἀφέλεις. Ἐπει, πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὴ...φωτιά, σύμφωνα μὲ τὴν συμβουλὴ σας. Μουσικὰ τεμάχια δὲν δημοσιεύουμε, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον. Α. Κ. Σύνορα. Ἐγκρίνεται τὸ «Συχώρα τὴν καρδιά μου» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά. Τὸ «Θέλω νὰ μάθω» καλότερο. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Παν. Μενελάκη. Ἀπλοῖκα γραμμένη ἡ «Ἰστορία» καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον. Ἀποφεύγετε παιδιάτικες φλυαρίες. Ἰωάννην. Δὲν μᾶς ικανοποίησαν τὰ τελευταῖα σας. Σχετικὰ καλότερα μερικὰ τετράστιχα τοῦ ποιήματος «Πρωτάνθισμα» στὸ σύνολο ὅμως ὄχι δημοσιεύσιμο. Βασ. Ἀμπαζόπουλον. Ἐλπίζουμε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο ὅταν τὸ δι-ορθώσετε λίγο καὶ ἰδίως τὸν 7ο καὶ 8ο στίχο πού χαλοῦν τὸ σύνολο. Ἐκείνη ἡ «σοῦπι» πολὺ ἀντιποιητικὴ. Τὸ πρῶτο τετράστιχο ὠραῖο. Νέλλη. Σίβαν. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὸ τελευταῖο σας ποίημα. Σχετικὰ καλότερα τὸ 1ο τὸ 2ο καὶ τὸ 4ο τετράστιχο. Σ. Οἰκονομί-δου. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὰ ποιήματά σας. Δείχνουν ὅμως ὅτι ἂν δουλεύατε περισσότερον τὸ στίχο σας θὰ μπορούσατε νὰ γράψετε καὶ καλότερο. Α. γ. τὸ «Καλὴ μου» ἀρχίζει ὠραῖα. Τὸ τρίτο τετράστιχο τὰ καλά καὶ στὸ μέτρο καὶ στὴ ρίμα καὶ τὸ τέταρτο ἐντελὲς ἀνεπι-τυχές. Μὴ προχειρογράφετε. Χ. Χα-τζηγεωργίου. Δὲν ἤθε ἀκόμη ἡ σειρά τῆς «Δημοσυρίας». Τὸ τελευταῖο σας σὲ πολλὰ παλαιὰ τεχνουργία. Ἐπι-τρέψτε μας νὰ ἔγωμε μερικὰς ἀμφιβολί-ες περὶ τοῦ ἂν εἶναι δικὰ σας τὰ ποιή-ματα πού μᾶς στέλλετε. Ὅσον Ντέ-τσιμ. Συμπληρωτικὰ τὰ σταλέντα ἀλ-λά πρωτόλεια ἀκόμη καὶ ὄχι δημοσιεύσι-μα. Νίκον Κοσμίδη. Ἐγκρίνε-ται ἡ «Κοινὴ Ἱστορία» καὶ θὰ δημοσιευ-θῇ μετὰ τὴν σειρά τῆς. Τὸ σταυροδῆλο ἐδό-θη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦ-με. Σταύρον Ταμπάκη. Ἐγ-κρίνεται τὸ «Βράδυ πού πέθανε ἡ ἀγά-πη» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά του. Τὸ ἄλλο καλότερο.

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς, τελευ-ταῖα μοντέλλα μετὰ τὰς κάτωθι τιμὰς:
18 Καρατ. τὸ ζεύγος δρχ. 850
14 » » » 700
12 » » » 650
10 » » » 600
8 » » » 500
6 » » » 425

Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τε-λεία καὶ ἡγυμνήμενα ἐπισκευὴ ὁρολογίων διὰ 3 ἐτη. Ἐξαιρετικὴ ἐιδικότης διὰ ἐ-πισκευὰς ὁρολογίων ἀμερικανικῶν Γόλ-θαμ. Ἐλτὴν, Ἐλνιν, Ζενίθ, Ὁμέγα, Λονζίν. Ἐπίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευ-ταῖα μοντέλλα δι' ἀνδρικά δακτυλίδια Σιάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407
Παρὰ τὴν Ὀυδονοίαν καὶ Πανεπιστη-μίου 50. Τηλέφωνον 20-441

πὴν καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά του. Τὸ ἄλλο καλότερο.

Ἡλ. Βεζερήν. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὸ εὐθύμο διήγημά σας, δυστυχῶς. Τὸ γράψιμό σας δὲν εἶναι ἀκόμη στρωτὸ καὶ τὸ θέμα ἀπλοῖκό. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Ἰωάννην Κα-ρυστάκη. Ὁ «μεγαλειώτερος ἔρω» παιδιάτικο γραμμένο καὶ σὲ πολλὴ κοι-νὸν θέμα. Ὁ «Φυλακισμένος» ἐντελὲς ἄ-τεχνο. Ὅχι ρίμα ἔχε, οὔτε μέτρο, οὔτε τίποτα. Κυττάξτε καὶ μόνος σας τὰ δύο τελευταῖα τετράστιχα:

«Εὐχαριστῶ Σε θεέ
πὺν μ' ἀπάλαξες αὐτὴν τὴν ὥρα
ἴσως νὰ ἦταν ἡ τελευταία μου
μὰ δὲν βαστοῦσα ἀκόμη

Εἶμε ἀθῶς τίμιος
καὶ μὴ νομίζω κλέφτη
μὰ τέτοια λάθη ὅμως
νὰ τιμωροῦνται πρέπει.

Ὅσον ἀφορὰ τὸ ἄλλο ζήτημα πού μᾶς γράφετε, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μᾶς στεί-λετε καθόλου χρήματα ἀφοῦ ἡ «Ἐβδο-μάς» δὲν παίρνει «δικαίωμα κρίσεως» ὅπως ἄλλα περιοδικὰ, ἀλλὰ κρίνει τὴν ἀποστολλομένην συνεργασίαν δωρεάν. Σ. Γ. Ὅχι. Η. Ι. Ζ. Καλογραμμένο μὰ σὲ πολλὴν κοινότητα θέμα. Στείλτε μας καὶ πὺν πρῶτοτυπο. Α. Κ. Σύνορα. Ἐγ-κρίνεται τὸ «Ἀργολαυεὶ καὶ θὰ δημο-σιευθῇ μετὰ τὴν σειρά του. Ἀργὴν Ρί-ρον. Δυστυχῶς δὲν μποροῦν νὰ δημο-σιευθοῦν τὰ ποιήματά σας. Ἐντελὲς πρωτόλεια ἀκόμη καὶ ἀτεχνά. Διαβάστε ποιήση. Κώστα. Ἀγέρον. Ἐγ-κρίνεται τὸ «Ἀγαπῶ». Καὶ τὸ ἄλλο συμ-παθητικὸν ἀλλὰ πολὺ κοινὸν. Μᾶς συγκί-νησε τὸ γράμμα σας. Γιατὶ νὰ μὴ μᾶς ξαναστείλετε; Ἀπεναντίας περιμένομε νὰ μᾶς ξαναστείλετε καὶ μάλιστα καλὸ-τερα ἀπ' τὰ προηγούμενά σας. Νὰ τὰ δου-λεύετε μόνο ὅσο μπορείτε περισσότερον. Ν. Μπουρίκη. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὰ ποιήματά σας. Ἀδούλετος στὸ σύν-ολο ὁ στίχος σας καὶ παλαιὰ τεχνο-τροπία. Μερικὰ ὅμως τετράστιχα ἀρκε-τὰ ἐπιτυχημένα δείχνουν ὅτι θὰ μπορού-σατε νὰ γράψετε καλότερα μετὰ περισσό-τερη προσοχή. Χριστόφορον. Μέ-τροιο τὸ ποιήμα σας. Μεταχειρίζεσθε μιὰ μικτὴ γλῶσσα—καθαρεύουσα καὶ δημο-τικὴ—πὺν δὲν ταυρίζεσθε μετὰ ποιήμα. Καὶ ἡ ρίμα σας ὕστερη σὲ μερικὰ σημεία. Ρέα. Μαρί. Στὴν «Σελίδα» θὰ τὰ

«Ἐβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλέφ. 28517
Ἐκδότης:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
Φαδίου 12

Ἀρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ
(Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙ-ΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Ἐτήσια ἐσωτερικοῦ δρχ. 250
Ἐξαμηνος » » 125
Ἐτήσια ἐξωτερικοῦ Λίραι 1.10
» Ἀμερικανικῆς Δολλάρια 6
Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
(Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
(Παπαστράτου 10 Σ) μὲς Ὑμηττοῦ)

Τὰ ἀποστέλλόμενα χειρόγραφα,
δημοσιεύσιμα καὶ μὴ, δὲν ἐπι-στρέφονται.

δημοσιεύσιμα εὐχαρίστως. Γιὰ τὴ «Στή-λη» ἔχομε μερικὰς ἀντιρροήσεις. Τὸ «Χαμόγελο» λ.χ. ἔχει ὠραῖο τὸ τελευταῖο ἐξάστιχο, τὸ δεύτερο ἐξάστιχο εἶναι ἀ-δύνατο καθὼς καὶ οἱ δύο πρῶτοι στίχοι τοῦ τρίτου ἐξάστιχου. Οἱ «θλιμμένες ρίμες» ἔχουν καὶ θέμα καὶ μέτρο πολὺ κοινά. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια, εὐχαρι-στοῦμε. Κι' ἐμεῖς σὰς θεωροῦμε σὺν μιὰ παλὰ γνώριμῃ καὶ φίλῃ. Μᾶλλον Κα-ράμαλην. Ὁ στίχος σας θέλει πε-ρισσότερον δούλεμα ἀκόμη. Σχετικὰ κα-λότερο τὸ «Παντρεύεται» πού κρύβει κά-ποια συγκίνηση, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ δη-μοσιεύσιμο. Ἡ «Ἀνοιξη» μονότονα γραμμένη.

ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Μεγάλες καὶ πυκνές, εἶναι τὸ μυ-στικὸ πού κάνει τὰ μάτια ὁμορφα-κι' ἐλκυστικά. Ὅλες οἱ βεντέττες τοῦ κινημα-τογράφου πού μᾶς βοηθεῖ ἔχουν βλεφαρί-δες μεγάλες καὶ πυκνές (ἀληθινές ἢ ψεύτικες). Βλεφαρίδες ἀληθινές, μεγάλες καὶ πυκνές, εἶν' εὐκόλο νὰ ἀποκτήσῃ ὅποια τὸ δελήσῃ. Μέθοδος νέα, ἀπλή καὶ ἐντελὲς ἀποτελεσμα-τικὴ. Ἀκαδημία Καλλονῆς Μ^{με} KETTY—Ἀθῆ-ναι — Ἑρμοῦ 35 — Τηλ. 22-0-88.

ΔΕΛΤΑΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας διὰ ζητή-ματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου Ια-τροῦ τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδὰ ὁ ὁποῖος δέχεται τοὺς ἀποτεινόμενους εἰς τὴν «Ἐβδομά-δα» ἀναγνώστας καὶ ἀναγνώστρι-ας, ἀπολύτως δωρεάν, εἰς τὸ Ια-τρεῖον του Σόλωνος 40, 11—1 καὶ 5—7 πλὴν τῶν Κυριακῶν. Δι' ἰδιαιτέρας (ἀπ' εὐθείας) ἀ-παντήσεις καταβάλλεται εἰς τὸν κ. Λαδὰν δικαίωμα δρχ. 50.

Ροδίαν Κόρη. Συνέστησα θερ-μότητα στὸν κ. Λαδὰ νὰ σὰς ἐξετάσῃ. Νὰ τὸν ἐπισκεφθῇτε Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5 1)2—7 καὶ μὴν ἀμφισβάζετε ὅτι θὰ σὰς καθοδηγήσῃ γιὰ τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ἀντικαταστατικοῦ ἐκτατώματος.

Ἡ λ. ι. α. χ. τ. δ. α. Σὰς γράφω παρακά-τω μιὰ συνταγὴ γιὰ τὴν ἀποψίλωση τῶν ποδῶν καὶ γενικῶς τοῦ σώματος. Ἡ συν-ταγὴ αὕτη δὲν ἔχει ἐρεθιστικὴ ἐπίδραση στὸ δέρμα. Ἐν τούτοις σὰς συνιστῶ νὰ τὴν μεταχειρίζεσθε ὅσον τὸ δυνατόν κατ' ἀραιότερα διαστήματα:

Bisulfite de chaux 10 gr.
Glycerol d' amidon 5 gr.
Amidon 5

Ἀπ' αὐτὴν τὴν ποσότητα βάψετε 3—4 κουταλιές σ' ἕνα πιάτο καὶ ρίχνοντας σι-γὰ-σιγὰ χλιαρὸ νερὸ, τὴν ἀνακατεύετε νὰ γίνῃ σὰν ἀραιὰ ἀλοιφή. Ἀπ' τὸ μίγμα βάψετε ἕνα ἐλαφρὸ στρώμα στὰ πόδια σας καὶ μετὰ δέκα λεπτά μετὰ τὸ νύχτι σας ἢ μετὰ τὸ πῖσω μέρος ἐνὸς μαχαίριου δοκιμά-ζετε ἂν μαζί μετὰ τὴν ἀλοιφή βγαίνουν καὶ οἱ τρίχες. Ἐὰν ναί, τότε μετὰ ἄφθονο σκέτο χλιαρὸ νερὸ ξεπλύνετε καλὰ τὰ πόδια σας, ἀλλοιῶς ἀφήνετε νὰ περάσουν ἀκόμη 3—5 λεπτά τῆς ὥρας. Μετὰ τὸ ξέβγαλμα μ' ἄφθονο σκέτο νερὸ τὰ πούδραρετε ἀφθό-νως μετὰ τὸν πόδι. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις κολώνιας, οἶνοπνεύματος ἢ σαπουνιοῦ στὰ πόδια τουλάχιστον, 3 ἡμέρες ἀπὸ τῆς ἀ-ποψίλωσης. Τὸ ξέβγαλμα ἀπὸ τὴν ἀλοι-φήν, σὰς ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν, θὰ γί-νεται μόνο μ' ἄφθονο σκέτο χλιαρὸ νερὸ.

Στέλιον Ζαρ. Θεο. κ. η. ν. Νὰ βράζετε τσάι καλὸ καὶ κατόπιν ἀφοῦ τὸ σουρώνετε, μέσα σ' ἕνα ποτήρι τσαγι-όνερο, νὰ ρίχνετε 15 δράχια καλὸ ροῦμι. Μ' αὐτὸ δὲ τὸ μίγμα νὰ ξεπλύνετε 2—3 φορές καλὰ τὰ μαλλιά σας. Ὅα μαλακώ-σουν καὶ θὰ γίνουν σὰν μετὰ: οἱ σκληρὲς τρίχες. Μετὰ 45 μέρες ξαναγράψτε μου. Μετὰ τὴν μπιριγιαντίνης θὰ τὰ καταστρέψετε καὶ θ' ἀρχίσῃ ραγδαία ἡ τριχόπτωσης.

Τροεῖς Χωρ. ι. α. τοποῦλες, Κω. ν. π. ο. λ. ι. ν. Ἡ γλυστερίδα μετὰ λεμό-νι, τὸ σαποῦνι κι' ἡ βαζελίνη αὐτὰ τὰ ἀ-ποτελέσματα ἔχουν. Εἶναι λαθασμένη ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ βαζελίνη μαλακώνει, τοῦ-ναντίον μετὰ τὸ πετρέλαιο πού περιέχει ἀπο-ξηραίνει τὸ δέρμα καὶ τὸ τριχώνει. Τὸ αὐτὸ νὰ τὸ ἐξακολουθήσετε. Τὰ λείψα σημαίνουν ἀνανέωση τῆς ἐπιδερμίδος. Πρὸ τῆς πούδρας τὴν ἐξῆς λουτοῦ:

Lait d' amandes 45 gr.
Glycerine 9 gr.
Eau de roses 125

Κάθε βράδυ, πρὸ τοῦ κοιμηθῆτε, καθα-

ρισμὸς τῆς ἐπιδερμίδος μετὰ βαμβάκι βου-τηγμένο στὴν ἐξῆς λουτοῦ:

Lait d' amandes 30 gr.
Eau dist. d' Hamamelis 50
Eau dist. de roses 50

Ἐρμ. ὀ. η. ν. Καρύτανα. Γιὰ τὸ λιπαρὸ δέρμα σας δὲν κάνει τὸ γάλα. Γιὰ τὴν φίλη σας μάλιστα. Σαῖς μετὰ τὸ πρῶτον πλύσιμο νὰ ἀλείψετε ἐλαφρὰ τὸ πρόσωπό σας μετὰ τὴν κάτωθι λουτοῦ:

Alcool camphré 30 gr.
Teinture de benjoin 15
Eau de cologne 60
Eau distillée 80

Ὅταν τὴν βάψετε τὴν λουτοῦν θὰ σὰς ἀνάβῃ λίγο τὸ πρόσωπο, ἀλλὰ ἀμέσως σὲ λίγο θὰ περνῇ. Ἐπίσης δύο φορές τὴν

ἐβδομάδα νὰ χρησιμοποιήτε τὸ αὐτό. Τὴν μιὰν φορὰν ὅμως θὰ κτυπάτε τὸ ἀσπράδι καὶ τὴν ἄλλη φορὰ τὸν κόκκο. Ἀλλὰ εἴτε μετὰ τὸ ἀσπράδι ἀλείψετε τὸ πρόσωπό σας, εἴτε μετὰ τὸν κόκκο, μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας θὰ τὸ ξεκαθαρίζετε μετὰ ἄφθονο χλια-ρὸ νερὸ. Ἀμα φύγη ἡ λιπαρότης τοῦ δερματός σας, νὰ μὴ ξαναγράψετε ἀμέσως. Ἡ φίλη σας θὰ βάζῃ τὴν λιπαρὰ κρέμα Χαρέμ, ἡ ὁποία εἶναι φθιγνὴ καὶ ἀγνή. Ἀν δὲν βρῆτε ἐκεῖ, γράψτε στὸν κ. Χαρ. Λη-τόν (Σταδίου 13) ἀντιπρόσωπόν τῆς, καὶ θὰ σὰς τὴν στείλῃ.

Α. Ο. Ἡ ρ. α. κ. λ. ε. ι. ο. ν. Δυστυχῶς καὶ στὰ δύο πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα μὴ γράφετε ζητώντας τὴν συμβουλὴν μου θὰ σὰς ἀπαντήσω ἀρνητικῶς. Δυστυχῶς πολὺ πού δὲν μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω. Καὶ τοῦ-

Ἡ ἐφετερινὴ
μας συλλο-
γὴ δὰ σὰς ἰ-
κανοποίηση
πλήρως.
Εἶνε ἀπὸ
τὰ καλύτερα
Παρισινὰ μον
τέλλα καὶ εἰς
πολλὰ σχέ-
δια.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

Πάροδος Εὐαγγελιστρίας

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ - ΑΝΕΥ ΕΙΓΓΗΤΟΥ

ΕΠΙΣΚΕΦΟΝΤΕ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ

ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ

Λόγω μεγάλης παραγωγῆς ἡ Εὐλουργικὴ Βιομηχανία ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ προσφέρει τὰ ἐπιπλά τῆς παν-τός τύπου καὶ ρυθμοῦ εἰς μικροτάτας τιμὰς καὶ μετὰ δ-όρους δόσεων ἀσυμμετρήτους.

Ἐκθεσις: Πανεπιστημίου 34, ἐναντὶ Ἀρσακείου καὶ ἐν-τός τοῦ Ἑργοστασίου Λουτῆς Ριανκούρ καὶ Λακωνίας.
Τηλέφωνα: 26080 — 26030

το, γιατί επιστημονικώς δὲν εἶναι δυνα-
τόν νὰ ἐπιτύχωμε τίποτα. Αὐτὴ εἶναι ἡ
μόνη ἀλήθεια.

Ρένια. Τὰ μαύρα στίγματα εἶναι ἐν-
δεικτικὰ τοῦ μὴ καλοῦ καθαρισμοῦ τοῦ
δέρματός σας. Λοιπὸν κάθε πρωὶ μετὰ τὸ
πλύσιμο, νὰ περνᾶτε ἐλαφρότατα ὅλο τὸ
πρόσωπο, ἰδιαίτερος δὲ περισσότερο τὴν
μύτη καὶ τὸ μέτωπο, μ' ἓνα βαμβάκι βου-
τηγμένο στὴν ἐξῆς διάλυσι:

Alcool camphré	20 gr.
Teinture de benjoin	12 »
Eau de cologne	50 »
Eau distillée	90 »

Πρὸ τῆς πούδρας ἡ λοσιὸν ποὺ μοῦ
γράφετε εἶναι ἀρκετὰ καλὴ. Ἀργότερα
παίρνετε τὰ ὁρρονοθεραπευτικὰ καλλυντι-
κὰ γάλακτα. Δὲν στοιχίζουν παρὰ 75 δρχ.
τὸ πρὸ τῆς πούδρας καὶ ἄλλες 75 δρχ. τοῦ
ἐμακρυγισμάτος. Μ' αὐτὰ διατηρῆτε
θαυμασιῶς ἡ ἀνθρώπινη, ἡ χοιρὰ καὶ ἡ βε-
λουδένια ὅση τῆς ἐπίδερμίδος. Δυὸ φορές
τὴν ἐβδομάδα νὰ χρησιμοποιῆτε τὸ ἀσπρά-
δι τοῦ αὐγοῦ, κτυπημένο, τὸ ὁποῖο θὰ ἀ-
φαιρῆτε μετὰ 10 λεπτὰ μὲ βαμβάκι καὶ
ἀφρονο χλιαρὸ νερὸ.

Μαίρη Μιχ. Σὰς εὐχαριστοῦμεν
γιὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια. Εὐχαρι-
στηθήκαμε πολὺ γιὰ τὴν ἀποτελεσματικό-
τητα τῶν συμβουλῶν μας καὶ τὴν ἀπαλα-
γὴ σας ἀπὸ τὰ ἀναισθητικὰ μπιμπινία.
Ποῦ ἐμάθατε ὅμως αὐτὸ τὸ εἰδικὸ βουρ-
τσάκι καὶ τὸ σαποῦνι Μασσαλίας; Θέλετε
νὰ πᾶθετε χειρότερα καὶ νὰ καταστρέψε-
τε τὸ δερμα σας ἀνεπανόρθωτα; Οἱ συ-
χνῆς ἐντριβὲς μὲ τὴν βοῦρτσα καὶ ἡ χρῆ-
σις σαπουνιοῦ ἀπεξήραναν τὸ δερμα, προ-
εκάλεσαν δερμῖτιδα τῆς ὁποίας ἀποτελέ-
σματα εἶναι τὰ πυώδη ἐξανθήματα. Λοι-
πὸν, κάθε πρωὶ μετὰ τὸ πλύσιμο νὰ περ-
νᾶτε ἐλαφρῶς ὅλο τὸ πρόσωπο μ' ἓνα
βαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν:

Alcool camphré	25 gr.
Teinture de benjoin	12,50 »
Eau de cologne	50 »
Eau distillée	100 »

Κάθε βράδυ κομπρέσες λιπαρὲς στὰ
μέρη τῶν σπυριῶν μὲ βορικοῦχο διάλυση
(3 ο). Κατόπιν δὲ ἐπάλειψις τῶν σπυριῶν
καὶ ἐξανθημάτων μὲ τὴν ἀρίστη ἀλοιφὴ
Pommade torpovaccin antipyogène

Ποῦδρα καλὴ. Ξαναγράψτε μετὰ 45
μέρες. Χρῆσις δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα ἀ-
σπραδιοῦ αὐγοῦ ἀπαραίτητη.

Βαλεντίνη Δελ. Μετα-
χειρισθῆτε τὴν ἐξῆς λοσιὸν μ' ἓνα βαμβά-
κι πρωὶ καὶ βράδυ:

Teinture de benjoin	25 gr.
Teinture de panama	25 »
Glycerine neutre	50 »
Eau de roses doubles	400 »
Acide salicylique	0,60 cent.

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας, ἂν μὲν ἡ ἐπίδερ-
μις εἶναι ξηρὰ νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν λι-
παρὰ μορφή τῆς κρέμας Χαρέμ, ἂν δὲ εἶ-
ναι λιπαρὰ ἡ μέτρια τὴν βάνισινγκ μορφή
τῆς Χαρέμ. Μετὰ ἓνα μῆνα ξαναγράψτε
μου ἂν ἡνοίξε τὸ χρῶμα. Νὰ μὴ ξεχνᾶτε
δὲς τῆς ἐβδομάδος τὴν χρῆσιν κτυπημένου
ἀσπραδιοῦ, τὸ ὁποῖον ν' ἀφαιρῆτε μετὰ
δέκα λεπτά.

Ἀπὸ λ. λ. ο. α. Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ
τὰ καλὰ σας λόγια. Δὲν μπορούσε παρὰ νὰ
ἐπιτύχη πλήρως ἡ αἰσθητικὴ ἐγγείσησις
καὶ ἔτσι τοῦ λοιποῦ θὰ δικαιολογῆτε τὸ
ψευδώνυμόν σας. Δὲν εἶναι ἔτσι; Γιὰ τὸ

ζήτημα τοῦ ἀδελφοῦ σας ἀποταναθῆτε προ-
σωπικῶς στὸν κ. Λαδᾶ, στὸν ὁποῖον τόσα
πολλὰ ὀφείλετε καὶ ὁ ὁποῖος σὰς ἐξυπηρέ-
τησε τόσον ἀφιλοκερδῶς. Τοῦ διεβίβασα
τὴν ἐπιστολήν σας μ' ὅλα τὰ σχετικὰ, ὥ-
στε ἡ ἐπισκευὴ τὸν ἡ γράψτε του λε-
πτομερέστερα. Καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἀδελφοῦ
σας ὑπάγεται εἰς τὴν εἰδικότητά του.

Α. Α. Χ. α. λ. κ. ἰ. δ. α. Ἡ ἀπάντησις ἐ-
κείνη ἀφεώρα σὰς. Τέτοια λάθη δὲν γί-
νονται. Σὰς ἔγραφα ἐν περιλήψει τί πρέ-
πει ν' ἀποφεύγετε. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι
τὰ ἐκάνετε. Ἡ μάσκα καὶ τὸ ἀμύλου-
τρο στὴ στήλη αὐτὴ ἐπανειλημμένως γρά-
φω πῶς γίνονται. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐ-
παναλαμβάνονται ἀναλυτικῶς, ὅπως σείς
ζητεῖτε, διότι πρέπει νὰ ἐξυπηρετῶνται
ὅλες οἱ ἀναγνώστριες. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ
καλλυντικὰ γάλακτα, δὲν εἶναι δυνατόν
νὰ παρασκευασθοῦν ἐκεῖ. Ἐκτὸς ἂν θέλε-
τε νὰ χρησιμοποιῆτε ἅπλως συνταγές, τίς
ὁποῖες μπορεῖτε νὰ κάνετε καὶ ἐκεῖ. Ἀλλὰ

προκειμένου ν' ἀγοράσετε τίς πανάκριβες
κρέμες ποὺ μοῦ γράφετε, σὰς συνέστησα
τὰ δερμοτονωτικὰ καλλυντικὰ γάλακτα,
τὰ ὁποῖα παρασκευάζονται πρόσφατα καὶ
ἀναλόγως τῆς ποιότητος τοῦ δερμάτος τῆς
παραγγελούσης καὶ τὰ ὁποῖα στοιχίζουν
ἐλάχιστα. Πάντως ἂν θέλετε συνταγές,
γράψτε μου καὶ τὸ χρῶμα τῆς ἐπίδερμίδος
σας καὶ θὰ σὰς γράψω ἐξαιρετικῶς ἀμέ-
σως.

Τ. ε. ρ. ε. ζ. α. ν. Ἐ. ν. τ. α. ὅ. θ. α. Νὰ μὴ
σφίγγεσθε πολὺ, ν' ἀποφεύγετε τὰ οἰνο-
πνευματοῦχα, καὶ νὰ πίνετε ζεστικὰ διά-
φορα: χαμομήλι, ἐλαφρὸ τσάϊ, φασκόμηλο.
Τοπικῶς κρύες κομπρέσες μ' ἀραιὰ διά-
λυσις βορικοῦ καὶ ἐπάλειψη ἡμέραν παρ'
ἡμέρα μὲ χυμὸ λεμονιοῦ. Ν' ἀποφεύγετε
νὰ τὰ πειράξετε μὲ τὰ νύχια. Ὅσον ἀφο-
ρᾷ τὰ μαλλιά, τὰ ὁποῖα ξεθώριασαν μὲ τὴν
περμανάντ, νὰ τὰ λούξετε δις τῆς ἐβδο-
μάδος μὲ σαπνοκρούστωμα. Εἶναι ὁ μόνος
ἀδολφὸς τρόπος νὰ σκουρύνουν λιγάνι.

22 ΤΡΙΧΕΣ
ΜΕΝΟΥΝ ΣΤὸ
ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ

Τὸ φαλλίδι δὲν βρίσκει
τίποτε νὰ κόψη

Μὴ βρέχετε τὰ μαλλιά σας μὲ νερὸ καὶ μὲ
διάφορες ἄλλες λοσιόν.

Ἡ ἀρωματοποιία «Cana» μὲ τὸν εἰδικόν
τῆς χημικὸν ἡσυχολήθη ἀρκετὰ μὲ τὸ ζήτημα
αὐτὸ καὶ ἔφθασε στὸ σημεῖον νὰ παρασκευάσῃ
τὸ «PÉTROLE CANA», προῖον τὸ ὁποῖον
τονώνει τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς, σὰς προ-
φυλάσσει ἀπὸ τὴν πιτυρίδα καὶ κρατᾷ τὰ
μαλλιά σας κτενισμένα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Pé trole

CANA ΠΡΟΪΟΝ
ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ
«Cana»

ΑΡΧΑΙΟΛΑΤΡΕΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 7)

νομεν εἰς τὰς ὁποίας, δυστυχῶς δὲν
βλέπομεν νὰ δίδεται ἀπάντησις.

Σύννεφα συγκεντρώνονται στὴν
προεδρικὴν ἔδραν. Θηρία οἱ ἑνορκοί.
Κεραυνοὺς ἐτοιμάζεται νὰ ἐξαπο-
λύσῃ ἡ εἰσαγγελικὴ ἀρχή.

—Κύριε συνηγορε.

—Παρακαλῶ;

—Ποῦ θέλετε νὰ φθάσετε;

—Ἐχετε ὑπομονὴν κ. εἰσαγγελεῦ!

Ὅταν ἓνας μορφωμένος ἄνθρωπος,
παῖρην μαζὶ τοῦ δύο ἀγραμμάτους
ὀπωροπόλας, νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τὰ
ἀρχαῖα, μεσάνυχτα, καὶ ὄχι ἀκρι-
θῶς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἀλλὰ ἐκεῖ
ὅπου ὁ Σωκράτης ἐποιεῖτο τὸ πάλαι
τὰς διατριβάς του, μὰς δίδει τὸ δι-
καίωμα νὰ ἀμφισβητοῦμεν ὀλίγον,
τὴν εἰλικρίνειαν τῆς ἀρχαιολατρίας
τοῦ.

Σ' αὐτὸν τὸν ἐρεθιστικὸν τόνον
συνεχίζεται ἡ διαδικασία. Ἐως οὗ
ἔρχεται καὶ ἡ σειρά τοῦ ἀστυφύλα-
κος νὰ ἐξετασθῇ. Ἐκθέτει τὰ πράγ-
ματα μὲ σαφήνειαν. Νύχτα ἦταν.
Φεγγάρι εἶχε. Τῆς ὑπηρεσίας ἦταν.
Βόλτες ἔκανε κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι.
Ἀνθρώπος τραυματισμένος, μὲ σχι-
σμένα ρούχα τὸν συνήνησε. Ξένος
ἦταν. Ἡσθμιαίνε. Ἀσθεῖαν κατήγει-
λε. Πέφτουν βροχὴ οἱ ἐρωτήσεις.
Ρωτᾷ ὁ εἰσαγγελεῦς. Ρωτοῦν οἱ ἑ-
νορκοί. Καὶ κάθε ἀπάντησις θαρῶ-
ναι ὅλο καὶ περισσότερον τοὺς δύο
κατηγορουμένους. Τὸ δικαστήριον
ἔχει μορφώσει γνῶμην πρὸ πολλοῦ.
Στρέφεται ὁ πρόεδρος πρὸς τὸν συ-
νήγορον:

—Ἡ ὑπεράσπις καμμίαν ἐρώτη-
σιν;

—Μάλιστα κ. πρόεδρε. (Στροφή
πρὸς τὸν μάρτυρα). Δὲν μοῦ λέτε
κ. μάρτυς. Σεῖς εἰσθε ἀστυνομικὸς
ἔτσι;

—Μάλιστα.

—Συνεπῶς ἔχετε μεγάλην πείραν
τῶν ἀνθρώπων καὶ μπορεῖτε νὰ κα-
ταλάβετε ἐπάνω κάτω μὲ τί ἄνθρω-
πον ἔχετε νὰ κάνετε.

—Μάλιστα.

—Λοιπὸν. Ποῖαν ἐντύπωσιν σὰς ἐ-
κανε ὁ ξένος, ὁ ὁποῖος σὰς κατήγ-
γειλε τὸ πάθημά του; Ἦταν καλὴ,
ἡ ἐντύπωσις σας;

—Ὁχι.

—Πῶς, πῶς, πῶς; (Στροφή πρὸς

τὸν πρόεδρον). Ὁχι εἶπε κ. πρόεδρε;
(Στροφή πρὸς τὸν μάρτυρα). Ὁχι
εἶπατε κ. μάρτυς;

—Μάλιστα.

—Γιατί;

—Διότι ἦταν...

—Τί ἦταν;

—Ψιμυθιωμένος...

Ἡ λέξις πέφτει ὡς βόμβα στὸ
δικαστήριον. Ἀκτινοβολεῖ θριαμβευ-
τικῶς τὸ πρόσωπον τῆς ὑπερασπίσε-
ως, ποὺ στρέφεται πρὸς τὴν προε-
δρικὴν ἔδραν:

—Εἴπατε τίποτε κ. πρόεδρε;

—Ὁχι.

Μὲ συγχωρεῖτε. Κάτι ἀκουσα.

—Ὁχι...

—Οἱ κύριοι ἑνορκοί;

—Ὁχι...

—Ὁ κ. εἰσαγγελεὺς μήπως ὠμί-
λησε; Μήπως θέλει νὰ ἐρωτήσῃ τί-
ποτε; (Στροφή πρὸς τὸν μάρτυρα).
Κύριε μάρτυς, σὰς παρακαλῶ, δὲν
σὰς ἀκούσε τὸ δικαστήριον. Ἐπα-
ναλάθετε παρακαλῶ!

Ὁ μάρτυς ἐπαναλαμβάνει. Καὶ ἀ-
πὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἀλλάζει ἀπλῶς ὁ
τόνος τῆς διαδικασίας. Χύνεται φῶς
εἰς τὴν σκοτεινὴν ὑπόθεσιν καὶ ἀπο-
δεικνύεται ἡ ὑπόπτος ἀρχαιολα-
τρεῖα τοῦ ξένου τραπεζίτου. Τὸ...
δύο κλέφτος δὲν ἔφταιον καθόλου
στὴν ὑπόθεσιν. Ἐὰν τὸν ἔσπασαν στὸ
ξύλο ἦταν ἀκριβῶς γιὰ νὰ σώσῃ
τὸ γόητρον τοῦ τόπου τῶν. Ἦσαν
λοιπὸν ἔνοχοι; Οἱ ἑνορκοὶ εἶπαν ὄχι.
Καὶ ἔτσι οἱ δυὸ... λεβέντες ἀφέθη-
σαν ἐλεύθεροι.

MIM. ΨΑΘ.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΘΗΡΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 39)

καλλίτερο. Καὶ περιμένοντας γλύφει
τὴ γούνα τῆς.

Ὁ Λόρδος Σάγκερ δὲν εἶναι διόλου
εὐχαριστημένος. Τὰ λεοντάρια αὐτὰ
ποῦ τρώγονται μετὰ τῶν στοιχίζον
τρεῖς χιλιάδες λίρες.

—Χωρίστε τα! φωνάζει.

Ὁ Κρόκετ δὲν ἔχει καμμίαν ὀρεξή
δὲν εἶναι, ὅμως, λιγώτερο ἐρωτευμέ-
νος ἀπὸ τὰ λεοντάρια.

Ἡ μὲς Χίλων στέκεται ἀντίκρυ τοῦ
Χαμογέλασι εἰρωνικά.

Τότε γίνονται κατακόκκινος. Μπα'
νὲι στὸ κλουβί. Τὰ λεοντάρια δὲν ἔ-

χουν καιρὸ νὰ τὸν προσέξουν. Ὁ ἄν-
θρωπος ἐπωφελεῖται τῆς στιγμῆς αὐ-
τῆς. Τὰ μαστιγώνει καὶ ρίχνει μιά πι-
στολιά στὸν ἄερα. Τὰ θηρία κάνουν
σάν τρελλὰ καὶ τρέχουν τρομαγμένα.
Τὸ πρᾶγμα εἶναι ὠραῖο. Τὰ πέντε
γενναῖα αὐτὰ λεοντάρια ἔχουν δαμα-
σθῇ ἀπὸ ἓναν ἀνθρωπάκο, ποὺ φοβό-
τανε τρομερά!

Ὅταν βγῆκε ὁ Κρόκετ ἀπὸ τὸ
κλουβί, ἡ ἄντρα τρέχει κοντὰ τοῦ ὑ-
περήφανου. Μετανοῖνει γιὰ τὴν ἀμφι-
βολίαν τῆς γι' αὐτόν.

Τώρα, ὅμως, ἐκεῖνος τὴν διώχνει μὲ
ῥιφρόνηση.

Τὸ φύλοτιμο ἐσκότωσε τὸν ἔρωτα.

ΜΑΡΙΖ ΣΟΥΑΖΥ

Κατὰ τὰς νεωτέρας ἐ-
ρεῦνας τῆς ἐπιστήμης ἀπε-
δείχθη ὅτι ἡ ἀηδὴς καὶ ἐ-
νοχλητικὴ

Πιτυρίδα

τὸ προοίμιον αὐτὸ τῆς τρι-
χοπτώσεως, ὀφείλεται εἰς
τὸν σχηματισμὸν ἐπὶ τοῦ
τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς μι-
κροσκοπικῶν μικρῶν μυ-
κητοειδῶν παρασίτων. Ἡ
«Τριλυζίν» ἐξολοθρεῖται
μὲ ἐξησφαλισμένην ἐπιτυ-
χίαν τὰ παρασίτα αὐτά.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστημονικὴ
ἀπόδειξις

Διὰ τῆς

Τριλυζίν

Ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται
ἡ τριχοπώσις σταματᾷ
νέα μαλλιά ξαναφυτρῶ-
νουν.

Ζητήσατε παρὰ τοῦ Γεν. Ἀντι-
προσώπου Κώστα Νικολαΐδου, Ἀλ-
καίου 1, Ἀθῆναις (τηλ. 22-166)
νὰ σὰς ἀποσταλῇ δωρεάν ἡ εἰκο-
νογραφημένη ἐπιστημονικὴ βιβλι-
ογραφία τῆς «ΤΡΙΛΥΖΙΝ».

ΚΟΠΤΙΚΗ Δ. ΓΙΟΒΑ

Διπλωματούχου Καθηγητρίας (PROFESSORAT

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἀποκλειστικὴ Ἀντιπροσωπεία δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ DAYDOU ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Εἰδικῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς).

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Λεπτομερὲς κανονισμὸς παρέχεται δωρεάν

εἰς πάντα αἰτοῦντα Ἑρμοῦ 51

ΤΗΛ. 31-926

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Γ'Ο παθολόγος Ιατρός μίς δέχεται τούς άναγνώστες που του στέλλει ή «Εβδομάς» εις τό Ιατρείον του, Μιλτιάδου 11, καθημερινώς, πλην τών Κυριακών, από τās 5 — 7 μ. μ.— Ζητήσατε τόν 'Ιατρόν τής «Εβδομάδος»!

Δυστυχώς: σμένον Νέον Α. Α. Κων) πολιν. Είναι πραγματικά πολύ περίεργο πώς σās ήλθε αυτή ή κατάσταση: έφ' όσον, όπως και σείς, όμολογείτε, δέν προηγήθη τίποτε τό σοβαρό. Γι' αυτό νομίζω ότι θά αναλάβετε άν υποστήτε μιá συστηματική θεραπεία. Είναι: δέ αυτή ή εξέλιξη: μιá μέρα θά κάμετε ενέσεις Γκλυκονάτ Κάλτσιουμ ένδοφλεβίως και τήν άλλη μέρα υποδορείως μιá υοχιμβίνη τών 10 χιλ. και μιá στρουγνίνη τών 2 χιλ. μέσα στην ίδια σύριγγα. Αυτό θά γίνη επί 2 μήνας: δηλ. θά κάμετε 30 ενέσεις Κάλτσιουμ και 30 ενέσεις υοχιμβίνης και 30 στρουγνίνης, όταν δέ τελειώσουν τότε συνέχεται νά κάμετε ενέσεις 'Ανδροστίνης Σίμπα 4 κουτιά. 'Ισως σās φανή λίγο μακροχρόνιος ή θεραπεία, αλλά τί νά γίνη. 'Εν τώ μεταξύ μπορείτε θαυμάσια νά δουλεύετε δέν υπάρχει λόγος άναπαύσεως. Τελειώνοντάς τα όμως, ασφαλώς θά είσθε γερός όπως και πρώτα. 'Επίσης καλόν είναι νά πάρετε από τό φαρμακείο σας και λίγη βαλεριάνα και άπ' αυτήν νά παίρνετε καθ' όλο τό διάστημα της θεραπείας 30 σταγόνες τήν ήμέρα, 15 τό πρωί και 15 τό βράδυ. Πρώτ' της λήξεως δέ της θεραπείας, λαβαίνετε τόν κόπον και μου γράφετε πώς πάει ή κατάστασις και άν τυχόν έβελτιώθη, πράγμα άπολύτως βέβαιον άλλωστε. Τέλος άν σās είναι εύκολο μπορείτε νά κάμετε και μερικούς ήλεκτρισμούς.

Τελαμώνα. 'Εχετε βέβαια άπόλυτα δίκιο σ' όσα γράφετε. Σάν διανοούμενος όμως που είσθε, έπρεπε νά γνωρίζετε δύο πράγματα: πρώτον τό του 'Ηρακλείτου «τά πάντα ρείν» και δεύτερο ότι όλα τά δάκτυλα δέν είναι όμοια και ίσια. 'Ωστε δέν πρέπει νά σās παραξενεύη καθόλου αυτό. Δέν θέλω μ' αυτό φυσικά νά σās απογοητεύσω ούτε και νά θέσω τελεία και παύλα, κάθε άλλο θά προσπαθήσω νά σās βοηθήσω όσο τοιούτοι χριστον μου επιτρέπουν τά μέτρα κι' αυτό συνίσταται κυρίως σέ μερικές ενέσεις υοχιμβίνης τών 10 χιλ.—κάθε μέρα από μιá — και δεύτερον στό νά παίρνετε ένα κουφέτο κάθε μέρα υοχιμβίνης επί καμιά δεκαριά μέρες, όποτε αρχίζετε τό βάδισμα. 'Ασφαλώς τά πόδια τότε θά πατούν με μεγαλειότερη δύναμη. 'Επί τό έργον, λοιπόν έχοντας κατά νουν ότι ή νίκη στεφανώνει πάντα τούς άνδρείους.

Ανίαν Νόσον. Δέν μπορώ νά καταλάβω γιατί σώνει και καλά θέλετε νά εξαλειφθούν αυτά. Δέν φεύγουν, μόνο νά μετριασθούν μπορούν, γιατί είναι πράγμα τόσο φυσικό, με μόνη διαφορά ότι σέ άλλα πρόσωπα υπάρχουν άπολύτως άσθενή και σέ άλλα άπολύτως υγιή. 'Αφού λοιπόν στηρίζετε τό πόδι σας σέ ένα υγιή πόδι, θά κάνετε: 'Εν πρώτοις

καθαριότητα, έπειτα μερικές ενέσεις Κάλτσιουμ ένδοφλεβίως, όχι περισσότερες από 20, ήμέρα παρ' ήμέρα. 'Επίσης πάρτε από τό φαρμακείο σας Πασίφλορινη και σύμφωνα με τήν οδηγία της τήν παίρνετε. 'Όταν δέ τελειώση ή θεραπεία, τότε μου γράφετε ή άφού βρείτεσθε στας 'Αθήνας, μπορείτε νά με επισκεφθήτε στο γραφείο μου, Μιλτιάδου 11, από 5—7 μ. μ. Ζητήσατε τόν 'Ιατρό τής «Εβδομάδος».

Ελπίζοντα. 'Αν έλειπε ή έλπίς, όλοι θά είμεθα χαμένοι. Γι' αυτό και σείς νά έλπίζετε, έφ' όσον μάλιστα πρόκειται και για κάτι, που κι' άν υποτεθή ότι δέν περνά δέν θίγει και πολύ έναν άνδρα. 'Όμολογώ έν τούτοις ότι βαρέθηκα νά γράφω σχεδόν σέ κάθε φύλλο για τά σπυριά πώς κάλλιστα μπορούν νά υποχωρήσουν και μάλιστα σέ πολύ λίγο χρονικό διάστημα με τά ζυμωθέντα αντισταφυλοκοκκικά έμβόλια που κυκλοφορούν στα φαρμακεία. 'Αν δέ τυχόν δέν υπάρχουν στο δικό σας, μπορείτε νά άποτανηθήτε στά εργαστήρια παρασκευής ζυμωθέντων έμβολίων, 'Ακαδημίας 70δ. και θά λάβετε κάθε σχετική άπάντηση, για ότι έν γένει άφορά τήν θεραπεία σας.

Αίσιοδοξον. 'Εχετε άπόλυτα δικιο νά μεταχειρίζεσθε ως ψευδώνυμο τήν λέξιν αυτήν, θά εταίριαζε όμως μάλλον σότη ή αίσιοδοξία εάν επρόκειτο για ζητήματα υλικής φύσεως, όχι όμως και για τήν προκειμένη περίπτωση, μπορούσε θυμασία ή ιστορία αυτή νά σās κάμη άνεπανόρθωτο. Πάντως, ως αφήσω τούς προλόγους. Καί πρώτα-πρώτα τό ζήτημα τού αίματος. Αυτό όφείλεται άποκλειστικά στόν πολύποδα που μπορεί θαυμάσια ή νά ξανάγινε ή νά έμεινε κανένα μικρό κομματάκι μέσα, ώστε δέν πρέπει νά σās άνησυχή αυτό. Για τό δεύτερο ζήτημα, καλόν θάνα νά κάμετε μερικές ενέσεις γλυκορμούχου άσβεστίου ένδοφλεβίως, ήμέρα παρ' ήμέρα, τις άλλες δέ ήμέρες θά κάμετε ενέσεις στρουγνίνης τών 2 χιλ. Τό σόνολον δέν θά υπερβή τις 20 και από τό ένα είδος και από τό άλλο. 'Όταν δέ τελειώσουν και περάση λίγο χρονικό διάστημα τότε λαβαίνετε τόν κόπο νά μου ξαναγράψτε.

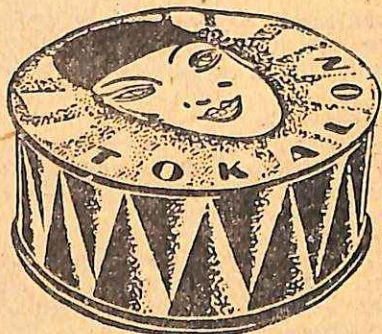
Εναν. Περιγράψατε τόσο καλά αυτό τό ζήτημα κι' όμως θεωρήσατε φαίνεται όλως διόλου περιττό νά γράψετε και δυό λόγια για τόν χαρακτήρα σας, πράγμα πολύ άπαραίτητο για νά μπορέσω νά κρίνω ποιά είναι ακριβώς ή αίτια που τά προκαλεί όλα αυτά τά φαινόμενα. 'Εφ' όσον λοιπόν βρείτεσθε στας 'Αθήνας, νομίζω ότι ή καλλιτέρα λύσις ήταν νά παίρνούσατε άπό τό γραφείο μου τις ώρες που βρίσκομαι εκεί, νά σās δώ και νά σās τί πρέπει συγκεκριμένως νά κάμετε για νά υποχωρήση αυτή ή κατάσταση. 'Εννοείται δέν πρόκειται νά επιβαρυνθήτε με τίποτ' άπολύτως. Πάντως, μέχρις ότου άποφασίσετε νά με επισκεφθήτε, καλόν είναι νά πάρετε από τό φαρμακείο σας 30 γραμμάρια Βαλεριάνας, από τήν όποία θά παίρνετε 40 σταγόνες ήμερησίως: 20 τό πρωί και 20 τό βράδυ.

ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η μεγαλειότερα ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ τής ζωής μου

Τρεις επίσημοι κριταί με έβλεπαν νά βάζω μιá κοινή πούδρα. Είχα ύφος «μακιγιαρισμένης», ή πούδρα έκανε πλάκες επί της έπιδερμίδος μου. Τήν φήρεσα όλως διόλου. Κατόπιν έβαλα μίαν νέαν πούδραν, άόρατον, άεροποιημένην, άναμειγμένην με mousses de crème Οί κριταί άνεφώνησαν από έκπληξιν. Δέν ήμην πλέον ή ίδια.

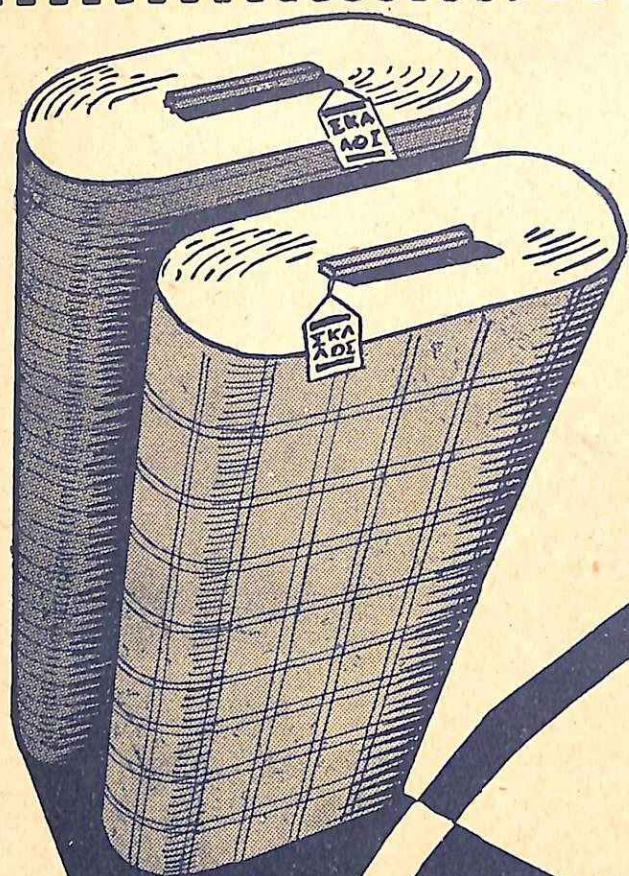

Είναι τό μεγαλύτερο μυστικό από όσα ποτέ άνεκαλύφθησαν όσον άφορά τήν πούδρα. 'Η συνταγή και τά σχετικά δικαιώματα έξηγορήσθησαν άμέσως από τήν 'Tocalon' δι' ένα άσήμαντον ποσόν. Μπορεί κανείς νά τήν προμηθευθή τώρα παντού, υπό τό όνομα Πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατέ την και δείχνεσθε νεωτέρα, ωραιότερα, πιο φρέσκη κάθε πρωί.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ENTERΩΝ
'Ιατρός **I. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**
Ειδικευθείς έν Παρισίοις
'Εξέτασις δι' ακτίνων Ραίνγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19, 6

1
Karpod

E P M O V 29